

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3, 4
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3, 4
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 5, 6, 7
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 5, 6, 7
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 8, 9, 10
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13
Nouanchanh Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ການເລີ່ມຕົ້ນງານທີ່ມອບຫມາຍໃຫ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳຫລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 1:1; ເອຊາຍາ 46:5-9; ກິຈການ 17:24-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 1:1; ເອຊາຍາ 44:6-28; 46:1-23; ກິຈການ 17:22-31

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ: ງານທີ່ພຣະເຈົ້າມອບຫມາຍໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກພື້ນຖານທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພລັງອຳນາດທີ່ບໍ່ຈຳກັດຂອບເຂດ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍປານໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະພິຈາລະນານຳໃຊ້ແລະປະຕິບັດຕົວຈິງນັ້ນ ພວກເຮົາຄວນຈະຕິດຕາມຫລັກຄວາມຈິງຈາກພຣະຄຳພີທີ່ເຕັມດ້ວຍພລັງອຳນາດ

ຈິ່ງຮັບຮູ້ວ່າ:

- ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສັບທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ
- ງານຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍພລັງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ,

ຄຳນຳ

“ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່” ຜູ້ຂຽນເພັງສັດເສີນໄດ້ປະກາດອອກໄປ ແລະຍັງບອກອີກວ່າສົມຄວນແກ່ການສັດເສີນຫລາຍທີ່ສຸດ. (ພສສ. 48:1) ໃນການເລີ່ມຕົ້ນສຶກສາພຣະຄຳພີໄຕຣມາດນີ້, ຄຳເວົ້ານີ້ຄວນຈະປ່ຽນເປັນຄຳຖາມວ່າ “ພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງໃດ?” ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາມີຫລາຍເທົ່າໃດ ແລະເຫັນຮູບພາບຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງໃດ? ໃນຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາພາບຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄືແນວໃດ? ໃນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາ ພຣະເຈົ້າຍັງເຄື່ອນໄຫວ ຢູ່ໃນຫມູ່ພວກເຮົາຢູ່ບໍ່? ໃນແຕ່ລະວັນພວກເຮົາຈະມີການຕິດຕໍ່ສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

1. ພລັງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຈຳກັດຂອບເຂດ: (ປະຖົມມະການ 1:1)

ຖ້າຫາກການມອບຫມາຍງານເປັນຮາກຖານງານຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງແລ້ວ, ການລົງມືເຮັດທີ່ຖືກຕ້ອງກໍຕ້ອງແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍກົດຮະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂໍ້ພຣະທັມໄດ້ບອກເຖິງພລັງອຳນາດແລະຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ: “ໃນປະຖົມມະການພຣະເຈົ້າຊົງເນຣະມິດສ້າງພ້າແລະແຜ່ນດິນ” (ປຖກ. 1:1) ໃນການຊົງສ້າງນີ້ ສະແດງເຖິງວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນເກີດມາຈາກພຣະອົງ-ລວມທັງສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ບໍ່ພໍເທົ່ານັ້ນ ໃນນີ້ຍັງກວມລວມໄປເຖິງດວງດາວທັງຫລາຍໃນຈັກກະວານ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງສ້າງທັງຫມົດ.

ຫລັງຈາກການຊົງສ້າງທັງຫມົດແລ້ວ, ພຣະຄັມພິກັຍໄດ້ກ່າວໄວ້ຫລາຍບົດຫລາຍຕອນ ເຖິງຄວາມດີດ້ານຄວາມບົດເບືອນຄວາມຈິງຂອງມະນຸດ.

ຫນ້າທີ່ຂອງຄົນອິສຣາເອນທັງຫລາຍກໍຄື ເຊື່ອຟັງແລະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ອົງທີ່ສ້າງພ້າສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກພຽງອົງດຽວ. ການປະຕິບັດຢ່າງນີ້ຍັງຍືນວ່າຊາວອິສຣາເອນຈະບໍ່ຍອມລົດລະໃນຄວາມສັມພັນກັບພລັງອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ວ່າປະເທດເພື່ອນບ້ານຈະຄິດຢ່າງໃດກໍຕາມ. ແຕ່ລະຫມວດແຕ່ລະຫມູ່ກໍມີຄວາມຂັດແຍ້ງກັນ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ອຍດີ, ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າບໍ່ດີ.

ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາດີຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ເອຊາຢາ (ເອຊາຢາ 44:6; 8) ວ່າ “ເຮົາເປັນຜູ້ຕົ້ນແລະເຮົາເປັນຜູ້ປາຍ ນອກຈາກເຮົາແລ້ວບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ”(6) “...ບໍ່ມີທິນສີລາກ້ອນໃດອີກ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກເລີຍ” (8)

ເລີ້ມແຕ່ປະຖົມມະການບົດທີ 3 ເປັນຕົ້ນມາ ຫລັງຈາກທີ່ມະນຸດເຮັດບາບແລ້ວພວກເຂົາທັງຫລາຍກໍພະຍາຍາມຊອກຫາສິ່ງຍິດໜຽວຂອງຊີວິດ ລາງຄົນກໍຍິດຫມັ້ນຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ສ່ວນຫລາຍແລ້ວພວກເຮົາມັກຈະຈຳກັດຂອບເຂດພຣະເຈົ້າ ແລະຈຳກັດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນເອງ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຫາກນ້ອຍເກີນໄປ ພວກເຮົາກໍຈະເຫັນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ ບາງທີກໍອາດຈະເປັນມະນຸດ, ບາງທີກໍອາດຈະເປັນວັດຖຸສິ່ງຂອງກໍເປັນໄດ້.

2. ຮູບໂຄຣນິບໃນພຣະຄັມພິເດີມ: (ເອຊາຢາ 46:5-9)

ຕາມທີ່ຈິງແລ້ວ, ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງແລະວັດຖຸທີ່ຖືກສ້າງຈະທຽບກັນບໍ່ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ. ມະນຸດແລະວັດຖຸສິ່ງຂອງຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອນະມັສການພຣະເຈົ້າແລະຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ເຊັ່ນເປັນຜູ້ອາຣັກຂາ (ຜູ້ຮັກສາ). ຮູບໂຄຣນິບທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາດ້ວຍມືມະນຸດນັ້ນເປັນວັດຖຸທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງຂຶ້ນມາແລ້ວປ່ຽນເປັນຮູບຕາມຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວກໍພາກັນຂາບໄຫ້ວ.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຢາ ກ່າວໄວ້ໃນບົດທີ 44-46. ທ່ານກ່າວເຖິງຄວາມໂງ່ເຂົາຂອງການຂາບໄຫ້ວເທວະຮູບ. ເລີ້ມຕົ້ນມາຈາກ ບົດ 40 ຊຶ່ງເປັນຈຸດທີ່ຕໍ່າສຸດໃນປັດສາດຂອງອິສຣາເອນ: (ກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ 597-538) ປະຊາຊົນອິສຣາເອນຖືກກວາດຕ້ອນໄປເປັນຊະເລີຍ, ກຸງເຢຣູຊາເລັມຖືກທຳລາຍ, ວິຫານພຣະເຈົ້າຖືກໄຟໄຫມ້, ຫີບພັນທະສັນຍາເສັຍໄປ ສິ່ງຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ພວກເຮົາບໍ່ອາດຈະລືມໄດ້ເພາະເປັນການຕີສອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ການທົດລອງຢ່າງໜັກໜ່ວງເກີດຂຶ້ນແກ່ຊາວອິສຣາເອນ: ເບິ່ງຄືວ່າຊາວບາບີໂລນໄດ້ຮັບຊັບຊະນະທັງສິ້ນ, ການປົກປ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຜົນ, ພຣະຄັມພີ ໂທຣາ (ປຶ້ມຄັມພີທີ່ໂມເຊຊຽນຂຶ້ນ) ກໍບໍ່ມີຜົນອັນໃດເລີຍ. ການນະມັສການຮູບໂຄຣິບເບິ່ງຄືວ່າໄດ້ຮັບຜົນປໂຍດຫລາຍ, ໃນສະພາບການຢ່າງນີ້ ເປັນຄວາມຈິງພຣະເຈົ້າຄືວ່າຢູ່ທ່າງໃກຈາກພວກເຂົາຫລາຍ.

ເອຊາຢາຕັກເຕືອນ ໃນບົດ 46:5-9. ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ເຈົ້າຈະປຽບທຽບເຮົາກັບຜູ້ໃດ. ເຂົາເອົາທອງຄໍາມາສ້າງເປັນພຣະ, ພຣະນັ້ນກໍເຫນັງຕີງບໍ່ໄດ້, ປາກກໍບໍ່ເປັນ, ເວລາທູນຂໍພຣະນັ້ນກໍບໍ່ຕອບ. ໃນ 46:9 “ຈົ່ງຈໍາສິ່ງທີ່ຜ່ານມາໃນສັມຍກ່ອນໄວ້ ເພາະເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າ, ບໍ່ມີອື່ນໃດອີກ, ແລະບໍ່ມີອື່ນໃດເຫມືອນເຮົາ.” ການນະມັສການພຣະເຈົ້າແມ່ນສໍາຄັນ ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນກໍຣະນີໃດຫລືສະພາບໃດກໍຕາມ.

3. ຮູບໂຄຣິບໃນພຣະຄັມພີໃຫມ່: (ກິຈການ 17:24-31)

ເມື່ອມາເຖິງສັມຍພຣະຄັມພີໃຫມ່ກໍຍັງມີຮູບໂຄຣິບ ແລະໂປໂລກໍຍັງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບບັນດານັກຮຽນຮູ້ທັງຫລາຍຢູ່ກຸງອາແຖນ ຄາວອອກເດີນທາງໄປປ່າວປະກາດຄັ້ງທີສອງ. ໂປໂລໄດ້ສັງເກດເຫັນຮູບໂຄຣິບເຕັມໄປທົ່ວເມືອງນັ້ນ. ກິຈການ 17:16 ບັນທຶກເຖິງການສະແດງອອກຂອງໂປໂລ.

ຂໍ້ 17-18 ໃນທັມມະສາລາ ໂປໂລກໍໂຕ້ຕອບກັບພວກຍິວ, ພວກນັບຖືພຣະເຈົ້າ, ພວກນັກປຣັຊຍາ. ບາງຄົນກໍກ່າວຫາວ່າຄົນບໍ່ມີຄວາມຮູ້ຈະມາກ່າວເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ບາງຄົນກໍກ່າວວ່າ ຈະນໍາພຣະຕ່າງປະເທດມາເຜີຍແຜ່ ເພາະທ່ານປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ແລະເລື່ອງການຄົ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

ຂໍ້ 22-13 ເມື່ອໂປໂລທົນຟັງພວກເຂົາເວົ້າບໍ່ໄດ້ເພິ່ນຈຶ່ງລຸກຍືນຂຶ້ນແລະກ່າວວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານກາຍມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນແທ່ນບູຊາແທ່ນນຶ່ງຊຶ່ງຈາຣິກໄວ້ວ່າ “ແດ່ພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ” ໂປໂລບອກພວກເຂົາທັງຫລາຍວ່າພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງປະກາດຢູ່ນີ້ແຫລະຄືພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນ.(17:23) ແລ້ວທ່ານກໍໄດ້ອະທິບາຍເຖິງພຣະເຈົ້າອົງນີ້ ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາຟັງ. (17:24-31)

ການນໍາໃຊ້ແລະການກະທໍາ: ຮູບໂຄຣິບໃນທຸກວັນນີ້

ໃນສັດວັດທີ 21 ນີ້, ປະເທດສະຫະຣັດອະເມຣິກາ ກໍອາດຈະຄ້າຍກັບສັມຍອິສຣາເອນຖືກກວາດຕ້ອນໄປບາບີໂລນ, ແລະຊາວກຸງອາແຖນສັມຍກ່ອນທີ່ມີຫລາຍນັກປຣັຊຍາ, ຫລາຍນັກທັມ, ຫລາຍນັກຮຽນຮູ້ ການເຂົ້າແລະການຮຽນຮູ້ຈຶ່ງຜິດແປກໄປ.

ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າ, ເຂົ້າໃຈໃນການດໍາເນີນຊີວິດໃນພຣະເຈົ້າ, ແລະຕ້ອງເຂົ້າໃຈອີກວ່າອັນໃດຄືຮູບໂຄຣິບແລະອັນໃດຄືພຣະເຈົ້າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນຫຍັງຄືຮູບໂຄຣິບ? ອາດຈະບໍ່ແມ່ນຮູບປັ້ນແຕ່ຢ່າງດຽວ, ຮູບໂຄຣິບໃນສັມຍນີ້ອາດຈະເປັນ: ເງິນຄໍາ, ວັດຖຸສິ່ງຂອງ, ໂທຣະທັດ, ກິລາ, ຄອບຄົວ, ການທ່ອງທ່ຽວ, ບ້ານເຮືອນ, ການງານ, ອໍານາດ, ຊື່ສຽງ...

ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ຫລາຍປານໃດ? ພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວສົມຄວນແກ່ການສັຣເສີນໃນການ
ນະມັສການ ແລະສົມຄວນທີ່ຈະມອບກາຍຖວາຍຕົວໃຫ້. ພວກເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຸດເທົ່າທຽມພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ແຕ່
ພວກເຮົາຄວນຮັກສາຕົວໃຫ້ສົມກັບທີ່ເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ຄືຮາກຖານງານຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມອບໃຫ້ແກ່
ພວກເຮົາ ຄືຍົກໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນນຶ່ງໃນຊີວິດ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງຄືຮູບໂຕຣົບສໍາລັບຄົນລາວ,ຄົນໄທຂອງພວກເຮົາ?
2. ແມ່ນຫຍັງຄືຮູບໂຕຣົບສໍາລັບຄຣິສຕຽນອະເມຣິກັນ?
3. ເປັນທີ່ຮູ້ດີວ່າ ພຣະເຈົ້າມີພລັງອໍານາດ, ມີສິ່ງໃດໃນຊີວິດທີ່ຖ່ວງດຶງທ່ານໃຫ້ອອກຈາກພຣະອົງ?
4. ມີສິ່ງໃດບໍ່ທີ່ຈະເປັນສະພານສໍາລັບຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອແລະຂ້າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ງານການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະບັນຍັດສອງ 7:7-8; ເພັງສັຣເສີນ 136:1-11,23-26; ໂຢນາ 3:10-4:3; 9-11; ໂຢຮັນ 3:16; ໂຣມ 5:6-8

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ພຣະບັນຍັດສອງ 7:7-8; ເພັງສັຣເສີນ 136; ໂຢນາ; ໂຢຮັນ 3:16; ໂຣມ 5:6-8

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ: ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຄືການເຄື່ອນໄຫວເພື່ອໃຫ້ເຖິງຈິດວິນຍານໃນທົ່ວໂລກ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຄື່ອນໄຫວໃນຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໃຍໂລກນີ້? ແມ່ນຫຍັງທີ່ທຳໃຫ້ພວກເຮົາມີການເຄື່ອນໄຫວ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສັ່ງຊາຕິຣາຄາຂອງພວກເຮົາວ່າ ເວລາເຮົາເຄື່ອນໄຫວງານຂອງພຣະເຈົ້າ ແມ່ນຖືກຕ້ອງຕາມພຣະຄຳພີທີ່ສອນເຖິງຄວາມຮັກບໍ່?

ຄຳນຳ

ສັດວັດຕໍ່ສັດວັດຜ່ານມາ, ຄຣິສຕຽນຕ້ອງຕໍ່ສູ້ກັບບັນຫາ, ສັບສິນໃນຄວາມຄິດກ່ຽວກັບໂລກຈັກວານແລະພຣະເຈົ້າຕລອດມາ. ພວກເຮົາເຂົ້າໃນເຮືອງຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດວ່າຢ່າງໃດ? ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຢູ່ດິນປານໃດພຣະອົງຈຶ່ງເລີ້ມສ້າງໂລກ? ພວກເຮົາຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ສູງສຸດໄດ້ຢ່າງໃດ? ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງສ້າງໂລກນີ້ເປັນແຫ່ງທຳອິດ? ເປັນຫຍັງຄຳຖາມພວກເຮົາຈຶ່ງຍັງຖືກຖາມຢູ່ຕລອດມາ? ພຣະເຈົ້າຊ່າງຢັ່ງໃຫຍ່ໄພສານ ແລະບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ, ບໍ່ມີທາງທີ່ແນວຄິດອັນນ້ອຍໆຂອງພວກເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ທຸກຢ່າງໄດ້ນອກຈາກທີ່ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໂດຍຜ່ານທາງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ. ຄວາມສັມພັນຂອງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ ຄືການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມີພລັງອຳນາດຫລາຍ, ການຍອມຖວາຍຕົວ, ແລະການຍອມຮັບເອົາຄວາມຮັກຈາກພຣະອົງ. ໃນຈິດຫມາຍສະບັບທຳອິດຂອງໂຢຮັນ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຢ່າງ ງ່າຍໆໄວ້ວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ” (1ໂຢຮັນ 4:8)

ໃນພາສາອັງກິດ ຄຳວ່າ “ຮັກ” ໃຊ້ກັນຫລາຍເກີນໄປ ອັນໃດກໍຮັກໄປຫມົດເຊັ່ນ: ຂ້ອຍຮັກຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ, ຂ້ອຍຮັກເຮືອນຂອງຂ້ອຍ, I love chocolate, I love tv show, ບາງຄັ້ງກໍບອກວ່າຂ້ອຍຮັກພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ມັກພຣະຄຳພີ. ພວກເຮົາເບິ່ງຄືວ່າເຊື່ອພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ເຊື່ອໃນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຄື່ອນໄຫວໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຖ້າເບິ່ງຄັກໆ ໃນພຣະທັມຄຳພີຈຶ່ງຈະຮູ້ວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນນັ້ນທັງຫມົດ.

1. **ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມລອດພົ້ນ:** (ໂຢຮັນ 3:16)

ຂໍ້ພຣະທັມທີ່ຄົນທັງຫລາຍມັກແລະກໍສາມາດທ່ອງຂຶ້ນໃຈໄດ້, ບົ່ງບອກໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານທາງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພວກເຮົາຄຸ້ນເຄີຍກັບຂໍ້ພຣະທັມນີ້ຫລາຍເກີນໄປ ກໍເລີຍຂາດການເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຫມາຍ. (ການສົນທະນາອາຣະຫວ່າງພຣະເຢຊູແລະນິໂກເດມ)

ໂຢຮັນອະທິບາຍນິໂກເດມ (3:1) ວ່າ: “ເປັນຄົນຟາຣີຊາຍ, ຊຸນນາງຂອງພວກຍິວ” ນີ້ກໍສະແດງເຖິງວ່າເປັນເຈົ້ານາຍໃຫຍ່ຂອງສະພາແຊນຣີດຣິນ. ນິໂກເດມເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມລອດພື້ນນັ້ນຕ້ອງເປັນຄົນຍິວ ຖ້າບໍ່ເປັນຍິວແມ່ນລອດພື້ນບໍ່ໄດ້.

ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ນິໂກເດມແປກປລາດໃຈໃນຂໍ້ທີ 5 ວ່າ ຄວາມລອດພື້ນຈະຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການເກີດໃໝ່. ແມ່ນຫຍັງຈະດີໄປກວ່າການເກີດເປັນຄົນຍິວອີກໜ້ອຍ? ນີ້ຄືຄວາມຄິດຂອງນິໂກເດມ. ຂໍ້ 9 ໄດ້ປາກົດເປັນວ່ານິໂກເດມຍິ່ງສົງສັຍຫລາຍຂຶ້ນ “ເຫດການຢ່າງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ?”

ພຣະເຢຊູອະທິບາຍໃນພຣະທັມໂຢຮັນ 3:16 ວ່າຄວາມລອດພື້ນນີ້ ຈໍາເປັນຕ້ອງມາຈາກຄວາມຮັກໂລກຂອງພຣະເຈົ້າ. ນິໂກເດມຍັງຖືຢູ່ອີກ ພຣະເຈົ້າຮັກໂລກຄືຢ່າງໃດ. ຄໍາວ່າພຣະເຈົ້າຮັກຄົນອິສຣາເອນ ພຣະເຈົ້າຊອບທັມໃນຄົນອິສຣາເອນ ຄໍາເວົ້ານີ້ບໍ່ແປກປລາດໃຈສໍາລັບລາວ. ແຕ່ຄໍາວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ” ນີ້ແປກປລາດໃຈຫລາຍ. ຕາມທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວ ຄໍາເວົ້ານີ້ຄວນຈະເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ເປີດຫລີເລີ້ມຕົ້ນພຣະຄໍາພິເກົາແລະໃໝ່, ເພາະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທໍາງານຢູ່ໃນຈິດໃຈແລະຄວາມຮັກນັ້ນກໍເຄື່ອນໄຫວ ທໍາໜ້າທີ່ອອກມາເຖິງພວກເຮົາທຸກໆຄົນ.

2. ຂັ້ນຕອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ: (ເພງສັຣເສີນ 136:1-11, 23-26)

ເພງສັຣເສີນ ບົດທີ 136 ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ສຸດ, ເພາະຄໍາເວົ້າແຕ່ລະຂໍ້ຈະລົງທ້າຍດ້ວຍຄໍາວ່າ “ເພາະຄວາມຮັກໜັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດໍາຣົງຢູ່ເປັນນິດ.” ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຄົງຈະເປັນການສັຣເສີນພຣະເຈົ້າເວລາອ່ານພຣະຄໍາໃນເວລານະມັສການ.

9 ຂໍ້ ທໍາອິດໄດ້ກ່າວເຖິງທັມຊາດແລະຄວາມດີເລີດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະການຊົງສ້າງຂອງພຣະອົງ. ຂໍ້ 10 ແລະ 11 ກ່າວເຖິງການອົບອຸ່ນອອກຈາກອີຍິບ. ພວກເຮົາຈະຂ້າມໄປຫາ 4 ຂໍ້ສຸດທ້າຍ: ຄືຂໍ້ 23 ພຣະອົງຊົງລະນຶກເຖິງພວກເຮົາ; ຂໍ້ 24 ພຣະອົງຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາ; ຂໍ້ 25 ພຣະອົງຊົງຈັດຕຽມເພື່ອພວກເຮົາ. ພວກເຮົາສາມາດສລຸບຂັ້ນຕອນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່? ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຄື: ພຣະອົງຊົງສ້າງ, ພຣະອົງຊົງປົດປ່ອຍ, ພຣະອົງຊົງລະນຶກເຖິງ, ແລະພຣະອົງຊົງຈັດຕຽມ.

3. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອທຸກໆຄົນ: (ພຣະບັນຍັດ 7:7-8; ໂຢນາ 3:10-4:3, 9-11)

ຖ້ານິໂກເດມຫາກແປກປລາດໃນຄໍາເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງຊົງຮັກໂລກນັ້ນ, ກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ນິໂກເດມເບິ່ງຂ້າມພຣະຄໍາພິເກົາໃນພຣະຄໍາພິເດີມ. ຄໍາວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກປາກົດແຈ້ງໃນພຣະຄໍາພິເດີມຢູ່

ແລ້ວ. ພຣະບັນຍັດສອງ 6:4 ນີ້ລະຄື ໂຍຮັນ 3:16 ຂອງພຣະຄັມພິເດີມ. “ໂອຄົນອິສຣາເອນເອີຍ ຈຶ່ງຟັງເຖິດ ພຣະເຢໂຮວາພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍເປັນພຣະເຈົ້າດຽວ.” ຖ້ອຍຄໍາຕອນນີ້ແລະຂໍ້ຕໍ່ໄປໄດ້ຕັກເຕືອນໃຫ້ ພວກເຮົາລະລຶກເຖິງຄໍາສິດສອນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະບັນຍັດສອງ ບົດທີ 7 ດຶງພວກເຮົາໃຫ້ຫັນມາຫາຄໍາສອນໃນແຜ່ນດິນຊົງສັນຍາ, ເພາະເປັນຄໍາເຕືອນ ເຖິງການເຊື່ອຟັງແລະການນັບຖືຂອງຊາວການາອານທັງຫລາຍ. ຂໍ້ 6 ໄດ້ກ່າວວ່າຄົນອິສຣາເອນເປັນຊົນ ຊາດບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະໃນໂລກນີ້ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ເລືອກສັນໄວ້ໃຫ້ເປັນຄົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ຂໍ້ 7 ແລະ 8 ໄດ້ທວນຄວາມຊົງຈໍາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາຖືກເລືອກ ບໍ່ແມ່ນເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນດີ, ບໍ່ແມ່ນພວກເຂົາເປັນຄົນມີຈະຣິຍະທັມດີ, ບໍ່ແມ່ນເພາະຊົນຊາດຂອງພວກເຂົາແຂງແຮງ. ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ ພວກເຂົາເພາະວ່າເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຕ່າງຫາກ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເພາະວ່າພຣະອົງຈະ ໃຊ້ພວກເຂົາເປັນສື່ສານຄວາມຮັກນີ້ອອກໄປທົ່ວໂລກ. ເຫດການນີ້ຈະແຈ້ງຢູ່ທີ່ພຣະທັມໂຢນາ.

ໂຢນາ 3:10-4:3, 9-11 ໂຢນາເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນສັດວັດທີ 8 ກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ ໃນອານາຈັກ ພາກເໜືອ. ເມື່ອກ່າວເຖິງໂຢນາ, ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນສໍາລັບເພິ່ນ, ບົດທີ 1 ພຣະເຈົ້າກ່າວແກ່ເພິ່ນວ່າ “ຈຶ່ງລຸກ ຂຶ້ນ ໄປຍັງເມືອງນິນະເວ ນະຄອນໃຫຍ່ແລະຮ້ອງກ່າວໂທດເມືອງນັ້ນ ເຫດຄວາມຊົ່ວຂອງເຂົາທັງຫລາຍໄດ້ ຂຶ້ນມາເຖິງເຮົາແລ້ວ.”

ນິນະເວ, ເມືອງຫລວງຂອງອັດຊີເຮັຍ, ໃນເວລານັ້ນເປັນເມືອງທີ່ຫນ້າຍ້ານ ແລະໂຫດຫ້ຽມຫລາຍ. ໃຜຈະກ້າ ໄປເວົ້າຫລີກກ່າວຢ່າງໃດຢ່າງນຶ່ງບໍ່ໄດ້ເລີຍ. ໂຢນາບໍ່ເຫັນຫນ້າແປກປລາດໃນຈຸດອ່ອນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ເລີຍວ່າຈະຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນກໍບໍ່ຄິດເລີຍວ່າພຣະເຈົ້າຈະສົນໃຈໃນການສໍານຶກຜິດຂອງພວກເຂົາ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດທີ 3 ໂຢນາຫນີຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະກໍຖືກນໍາກັບມາດ້ວຍປາໃຫຍ່, ແລະແລ້ວການ ປະກາດຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ປະສົບຜົນສໍາເຣັດ. ບົດທີ 4 ຂໍ້ທີ 2 ໂຢນາຈຶ່ງອະທິບາຍເຖິງຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະ ເຈົ້າ, ເຫມືອນກັບໂມເຊໄດ້ບັນລະຍາຍູ່ເທິງພູເຂົາຊີນາຍ.(ອີພຍົບ 34:6-7). ບັນຫາຂອງໂຢນາກໍມີຢູ່ວ່າ ເພິ່ນຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຕົກມາສູ່ເພິ່ນພຽງຜູ້ດຽວ, ແລະຄົນຂອງເພິ່ນພວກ ດຽວ. ສໍາລັບພວກອື່ນເພິ່ນຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນແລະລົງໂທດ. ແຕ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະ ທັມໂຢນານີ້ແມ່ນເພື່ອຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ.

4. ຫ້ມຊາດຂອງຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າ: (ໂຣມ 5:6-8)

ຫລັງຈາກສັມຍຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ, ຫລາຍຄົນກໍຍັງກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຮັກພຽງແຕ່ຄົນອິສຣາເອນເທົ່ານັ້ນ. ໃນ ບຶ້ນກິຈການ, ງານຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດຍັງເຄື່ອນໄຫວໃນຫມູ່ຄົນຍິວ, ຊາວຊະມາເຮັຍ ແລະຊາວຕ່າງ ຊາດດ້ວຍ. “...ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ” ແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງຮັກທຸກໆຄົນ, ທົ່ວໄປ. ໃນພຣະທັມໂຣມບົດ 5 ກ່ຽວ ກັບເຣື່ອງຄວາມຮັກ, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສອງຢ່າງດ້ວຍກັນຄື:

- (1) ໃນ 4 ບົດທຳອິດຂອງໂຣມ: ໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະກໍໄດ້ກ່າວເຖິງການຜິດບາບຂອງມະນຸດບໍ່ວ່າແຕ່ຄົນຍິວ, ຄົນຕ່າງຊາດດ້ວຍ (ໂຣມ 3:23) “ເພາະວ່າທຸກຄົນກະທຳບາບຈຶ່ງຂາດຈາດພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ”
- (2) ໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດທີ 4 ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໃນຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າ, ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຈຶ່ງປ່ຽນແປງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂຣມ 5:6-8.

ສຳຫລັບຊີວິດຕົວຈິງໃນວັນນີ້:

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ງານປ່າວປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະງານປ່າວປະກາດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າມີພລັງອຳນາດ, ພຣະອົງຮູ້ທຸກຢ່າງ, ພຣະອົງດຳລົງຢູ່ປັນນິດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າເປັນການດີທີ່ສຸດ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງພວກເຮົາ, ຮັກພວກເຮົາ, ແລະປະທານສິດເສຣີພາບໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດທັງຫລາຍຈະກຽດຊັງພຣະອົງຫລາຍປານໃດກໍຕາມ ພຣະອົງຊົງຕິດຕາມພວກເຮົາຈົນເຖິງໄມ້ກາງແຂນ.

ຖ້າຜູ້ໃດຮັບເອົາຄວາມຮັກ ແລະຄວາມລອດພົ້ນນີ້ແລ້ວ ພວກເຮົາຕ້ອງສຳແດງຄວາມຮັກນີ້ອອກມາ. ເມື່ອພວກເຮົາເວົ້າເຖິງການປ່າວປະກາດ ແມ່ນພວກເຮົາເວົ້າເຖິງ ການເຊື່ອຟັງ, ຄວາມຈຳເປັນ, ແລະການຮຽກຮ້ອງຕ່າງໆ, ເພາະງານຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຝັງຢູ່ໃນຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ໃນຮິດຄອງປະເພນີຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມຮັກຢ່າງໃດ? ແຕກຕ່າງຈາກຄວາມຮັກໃນພຣະຄັມພີບໍ່?
2. ພວກເຮົາຈະປຽບທຽບເມືອງນິນະເວຄືຜູ້ໃດ? ພວກເຮົາວ່າແມ່ນໃຜຈະໄປເຖິງຄົນພວກນັ້ນ?
3. ເຮົາຈະສຳແດງຄວາມຮັກຂອງເຮົາໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນໄດ້ຢ່າງໃດ?
4. ຈະທຳຢ່າງໃດການປ່າວປະກາດຈຶ່ງຈະເປັນຊີວິດຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ, ແທນທີ່ຈະເປັນຄວາມສຳຄັນທີ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຮັດເທົ່ານັ້ນ.
5. ຖ້າທ່ານເປັນຄົນຂຽນບົດເພັງສັຣເສີນ ບົດທີ 136 ທ່ານຈະຂຽນຄຳເວົ້າຕອນນີ້ວ່າຢ່າງໃດ? “ເພາະຄວາມຮັກຫມັ້ນຄົງຂອງພຣະອົງດຳລົງເປັນນິດ”

ບົດຮຽນທີ 3

ຈຸດເນັ້ນຫນັກຂອງວຽກງານປ່າວປະກາດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 12:1-3; ອີພຍິບ 19:1-6; ລູກາ 1:46-55

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 12:1-7; ອີພຍິບ 19:1-6; ມັດທາຍ 1:1; ລູກາ 1:25-56

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ: ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກທີ່ຈະທຳງານຜ່ານຄົນໜຶ່ງ, ເພື່ອຈະໄດ້ນຳພຣະພອນໄປສູ່ທຸກຄົນໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນຫຍັງຄືການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມ ຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກເຮົາແດ່ບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໃຫ້ເຂົ້າໃຈໃນຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອງານຂອງພຣະອົງ ແລະ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາຕໍ່ຄຳຮຽກເອີ້ນອັບຣາຮາມ

ຄຳນຳ

ສົມມຸດວ່າ ທ່ານກຳລັງລໍຖ້າຖ້ວນຂອງທ່ານທີ່ສນາມບິນແຫ່ງໜຶ່ງ, ຜູ້ຄົນກໍຄຸຍກັນເວົ້າກັນ, ຖາມກັນເປັນທັມດາ, ທ່ານຈະເວົ້າເຮືອງຫຍັງ? .....“ເຈົ້າກຳລັງຈະອອກຈາກບ້ານ ຫລືກຳລັງຈະກັບເມືອບ້ານ?” ໂອ້ ເຈົ້າມາຈາກຟອດເວີດບໍ່? ຂ້ອຍກໍມີພີ່ນ້ອງຢູ່ໃກ້ໆຫັນ ຢູ່ອາຣ໌ລິງຕັນ. ບາງທີເຈົ້າອາດຮູ້ຈັກເພິ່ນຊື່? ທ່ານອາດຈະສົນທະນາໃນທ່ານອາດເປັນໄດ້. ຈັກພັກໜຶ່ງ, ຄຳຖາມທີ່ມັກໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆ ກໍຖາມອອກມາ. ເອີ້, ນີ້ເຈົ້າເຮັດວຽກຫຍັງເນາະ? ທີ່ຖາມດັ່ງນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນລະດັບໃດ?ຫລັງຈາກບອກເຖິງຕົວເອງແລ້ວ ຄຳຖາມກໍຍ້ອນຄືນໄປວ່າ ແລ້ວເຈົ້າເດ? “ຂ້ອຍເປັນນັກບິນ” ໂທ່ ຫນ້າສົນໃຈນີ້, ເຈົ້າບິນແຖວໃດ? ລາວຕອບວ່າ ບໍ່ໄດ້ບິນແຖວໃດ. ຂ້ອຍຖາມອີກວ່າຖ້າຢ່າງນັ້ນເຈົ້າກໍຄົງກິນເບ້ຍບຳນານແລ້ວຕັ້ນ? ລາວກໍຍັງຕອບວ່າ “ກິນເບ້ຍບຳນານກໍບໍ່ແມ່ນ.”

ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ເວລາຍາກຫຍັງດອກ, ທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ. ນັກບິນບໍ່ເຄີຍບິນ, ແລະກໍບໍ່ເຄີຍໄປໃສ. ອາດຈະເປັນເຫມືອນຄຣິສຕຽນທີ່ເອີ້ນຕົນເອງວ່າຄຣິສຕຽນ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍທຳງານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ການເປັນຄຣິສຕຽນກໍຄືການເປັນພັນກຳງານຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າພັນກຳງານບໍ່ຍອມທຳງານໂຮງງານຈະເປັນຢ່າງໃດ?.

1. ຕົວຢ່າງການທຳງານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ: ອັບຣາຮາມ: (ປະຖົມມະການ 12:1-3)

ປະຖົມມະການບົດທີ 12 ກ່າວເຖິງການຫັນປ່ຽນໃນພຣະທັມຄຳພີ. ທຸກຢ່າງທີ່ຕາມຫລັງບົດນີ້ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າແຕກຕ່າງຫລາຍ. ບົດທຳອິດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງການຊົງສ້າງແລະກ່າວເຖິງການພາດລົ້ມຂອງມະນຸດ. ອາດາມແລະເອວາກະທຳບາບ, ແລະກາອິນ ຂ້າອາເບນ. ຄວາມບາບທະວີຂຶ້ນເປັນລຳດັບ ຈຶ່ງເປັນ

ເຫດໃຫ້ມີນ້ຳຖ້ວມເກີດຂຶ້ນ. ໂນອາແລະຄອບຄົວເບິ່ງຄືວ່າຈະເລີ້ມຕົ້ນໃໝ່ໃນປັດສາດ, ແຕ່ຄວາມບາບບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງ. ບົດທີ 11, ຫໍບາເບນຊຶ່ງເປັນຕົວແທນໃຫ້ການຂາບໄຫວ້ຮູບໂຄຣບ ແລະການເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຮຽກເອີ້ນ ເອົາຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງມີອາຍຸ 75 ປີ ໃຫ້ອອກຈາກບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງຕົນເອງ ໄປສູ່ດິນແດນທີ່ຕົນເອງບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ ແລະບອກວ່າຈະໃຫ້ເປັນຊົນຊາດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກ. ການຮຽກເອີ້ນນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ ຄວາມສໍາຄັນໃນພຣະຄໍາພີ: ກ່ຽວກັບການຊົງເລືອກຂອງພຣະເຈົ້າ

ຫລາຍຄົນມີບັນຫາກ່ຽວກັບແນວຄິດເຊັ່ນນີ້ ເພາະວ່າເປັນການບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເລືອກເອົາຜູ້ນັ້ນຜູ້ນີ້. ເມື່ອຄອບຄົວມີການຮັກບັງຊັງບ່ຽງກໍຖືໄດ້ວ່າເປັນຄອບຄົວທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນລະບົບທີ່ດີ. (ໂຣມ 9:13) “ຢາໂຄບນັ້ນເຮົາຮັກ ແຕ່ເອຊາວນັ້ນເຮົາຊັງ.” ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າກ່າວດັ່ງນີ້? ພຣະເຈົ້າກໍາລັງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງໄປສວັນແລະໃຫ້ຜູ້ໜຶ່ງໄປນະຣົກບໍ່.

ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າຢ່າງນັ້ນ. ເວລາພວກເຮົາອ່ານພຣະຄໍາພີປະຖົມມະການບົດ 12:1-3 ພວກເຮົາຈະເຫັນໄດ້ດີວ່າ “ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າເປັນຊົນຊາດໃຫຍ່, ເຮົາຈະອວຍພອນແກ່ເຈົ້າ, ຈະໃຫ້ເຈົ້າມີຊື່ສຽງ ແລ້ວເຈົ້າຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ອື່ນໄດ້ຮັບພອນ, ເຮົາຈະອວຍພອນແກ່ຄົນທີ່ອວຍພອນເຈົ້າ, ເຮົາຈະສາບແຊງຄົນທີ່ສາບແຊງເຈົ້າ, ບັນດາເຜົ່າພັນທົ່ວໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນເພາະເຈົ້າ.” ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ເລັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຈຸດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນງານຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກນີ້. ພຣະເຈົ້າຢາກອວຍພອນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າເລືອກເອົາອັບຣາຮາມ ກໍເພື່ອງານຂອງພຣະອົງ ຊີວິດຂອງເພິ່ນແມ່ນເປັນຊີວິດທີ່ມີຄວາມຮັກແລະການຮັບໃຊ້, ບໍ່ແມ່ນພຣະອົງຊົງຮັກແຕ່ຜູ້ດຽວ. ຊີວິດຂອງເພິ່ນແມ່ນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແລະເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຜນການນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອນໍາຄົນອິສຣາເອນໃຫ້ມາຫາພຣະເຢຊູ ແລະນໍາພວກເຮົາດ້ວຍ.

ການຖືກຮຽກເອີ້ນໂດຍພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິ່ງງ່າຍໆ. ການຕອບຮັບການຮຽກເອີ້ນກໍຄືການຖວາຍຕົວຮັບໃຊ້ ແລະການປະກາດງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ຫນ້າທີ່ຂອງຄົນອິສຣາເອນໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ: (ອີພຍົບ 19:1-6)

ໃນປະຖົມມະການ ບົດທີ 1, ພຣະເຈົ້າກ່າວເຖິງການຊົງສ້າງ. ການຮຽກເອີ້ນເອົາອັບຣາຮາມ. ຊົນຊາດອິສຣາເອນຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຊົນເຜົ່າຂອງພຣະເຈົ້າ ກໍເພາະເຫດຜົນຢ່າງດຽວກັນຄື: ພຣະປະສົງແລະງານປະກາດຂອງພຣະອົງ.

ອີພຍົບ 19 ອະທິບາຍເຖິງຫນ້າທີ່ສໍາຄັນຂອງອິສຣາເອນຄື: ບົດທີ 12 ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮະບຽບການນັບຖືປັດສາດ. ບົດທີ 14 ໄດ້ກ່າວເຖິງພວກເຂົາເຈົ້າພາກັນຂ້າມທະເລແດງແລະການໄລ່ຕິດຕາມຂອງທະຫານອີຍິບ. ເມື່ອມາເຖິງບົດທີ 19:5 “ເຫດສັນນັ້ນ ຖ້າເຈົ້າຟັງສຽງຂອງເຮົາແລະຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາໄວ້ ເຈົ້າຈະເປັນ

ກັມສິດຂອງເຮົາທີ່ເຮົາເລືອກສັນຈາກຖ້າມກາງຊົນຊາດທັງປວງ ເພາະແຜ່ນດິນທັງສິ້ນເປັນຂອງເຮົາ” ແລະ 19:6 “ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະເປັນອານາຈັກປະໂຫິດ ແລະເປັນຊົນຊາດບໍ່ນິສຸດສຳລັບເຮົາ ນີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ເຈົ້າຕ້ອງບອກໃຫ້ຄົນອິສຣາເອນຟັງ.”

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສັນຍາອັນປະເສີດນີ້ແກ່ຄົນອິສຣາເອນວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ຖ້າພວກເຮົາຫາກພິຈາລະນາໃຫ້ຄັກ ບໍ່ເບິ່ງຂ້າມ ພວກເຮົາຈະເຫັນຄຳວ່າ “ເປັນອານາຈັກປະໂຫິດ” ປະໂຫິດ ແມ່ນຜູ້ທີ່ນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ. ອິສຣາເອນເປັນຜູ້ທີ່ເລືອກສັນໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄປສູ່ທຸກຄົນ ແລະໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າ.

ເຢເຣມີຍາ ກໍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າອິສຣາເອນ ບໍ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນເອງ ພວກເຂົາໄດ້ຫັນເຫຈາກທາງຂອງພຣະອົງ. ໃນເຢເຣມີຍາ 4:1-2 “ອິສຣາເອນເອີຍ ຖ້າເຈົ້າຈະກັບມາ ເຈົ້າກໍຄວນຈະກັບມາຫາເຮົາແລ້ວ ຖ້າເຈົ້າຍອມເອົາສິ່ງທີ່ໜ້າສະອິດສະເອີນໄປໃຫ້ພົ້ນຈາກໜ້າຂອງເຮົາເສັຍ ບໍ່ໂລເລ, ແລະຖ້າເຈົ້າສາ ບານ ຢ່າງສັດຈິງ ຢ່າງຍຸດຕິທັມ ແລະຢ່າງທຸ່ງຕົງວ່າ ຕາບໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ແລ້ວ ບັນດາປະຊາຊາດ ຈະໃຫ້ພອນກັນໃນພຣະນາມພຣະອົງ ແລະເຂົາທັງຫລາຍຈະອວດພຣະອົງ”

3. ພຣະເຢຊູແລະງານປ່າວປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າ: (ລູກາ 1:46-55)

ຂີວິດຂອງພຣະເຢຊູແລະການປ່າວປະກາດຍັງສືບຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆບໍ່ມີຢຸດຢັ້ງ. ໃນມັດທາຍ 1:1 ບັນທຶກໄວ້ວ່າ “ຫນັງສືລຳດັບພົງພັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ, ຜູ້ສືບຕະກຸນເນື່ອງມາຈາກອັບຣາຮາມ” ເພັງສັຣເສີນຂອງມາຣີອາເປັນບົດເພັງທີ່ດີເລີດ.(ລູກາ 1:46-55)

ເພັງສັຣເສີນ ນຳມາຊຶ່ງການປະສູດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຊາຄາຣີຢາ ໄດ້ຕ້ອນຮັບທູດສວັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມາຢັງມຢາມ ແລະສັນຍາວ່າຈະປະທານລູກຊາຍໃຫ້ແກ່ເພິ່ນຄືໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ. ສ່ວນມາຣີອາກໍໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາເຫມືອນກັນ. ໃນລູກາ 1:39 ມາຣີອາຢັງມຢາມເອລີຊາເບດ, ພັລຍາຂອງຊາຄາຣີຢາ. (ລູກາ 1:41) ລູກຊາຍທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງຂອງເອລີຊາເບດ ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງຂອງມາຣີອາກໍດົນ ແລະນາງເອລີຊາເບດກໍເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ. ມາຣີອາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຫລາຍຈຶ່ງຮ້ອງເພັງສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເບິ່ງແລ້ວ, ບົດເພັງຂອງມາຣີອາແລະບົດເພັງຂອງຮັນນາ ໃນ 1 ຊາມູເອນບົດທີ 2:1-10 ຄ້າຍຄືກັນ, ເປັນຄຳສັຣເສີນທີ່ແຂງແຮງແລະຍົກຍ້ອງໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມສ່ວນ.

ອັບຣາຮາມແລະພວກເຮົາ: ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປ່າວປະກາດ

ການປະກອບສ່ວນຂອງພວກເຮົາໃນການປ່າວປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າ. (ມັດທາຍ 28:18-20) ພວກເຮົາເປັນພາກສ່ວນໃນແຜນການປ່າວປະກາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາດກ້າວນີ້ເລີ້ມມີມາຕັ້ງແຕ່ສັມພຣະຄັມພິເດີມ (ປຖກ. 12:1-3) ເຫມືອນດັ່ງອັບຣາຮາມ, ຊົນຊາດອິສຣາເອນ, ແລະອົງພຣະເຢຊູ ການຮຽກເອີ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຜົນປະໂຫິດຂອງພວກເຮົາຢ່າງດຽວ. ໃນຖານະທີ່ພວກເຮົາເປັນຊົນຊາດຂອງພຣະອົງ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງປ່າວປະກາດ. ພຣະເຢຊູຕ້ອງການພວກເຮົາພຣະອົງຈຶ່ງຊົງເລືອກສັນພວກເຮົາ, ເຫມືອນດັ່ງຊົນຊາດອິສຣາເອນ.

ພຣະເຈົ້າມີວິທີການທີ່ຈະໃຊ້ທຸກຄົນໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດແກ່ພຣະອົງ. ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ອອກໄປປະກາດ ບໍ່ແມ່ນເອີ້ນໃຫ້ມາເປັນສະມາຊິກລ້າໆ.

ຄໍາຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ກົດກັນ ບໍ່ໃຫ້ເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເໝືອນອັບຣາຮາມເຊື່ອຟັງ?
2. ພວກເຮົາພະຍາຍາມໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກພຣະເຈົ້າ ຄືເປັນຄົນຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຍອມຮັບການຮຽກເອີ້ນໃນການປ່າວປະກາດ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນຢ່າງນັ້ນ?
3. ພຣະເຈົ້າສັນບສນູນພວກເຮົາ, ປັບປຸງພວກເຮົາ, ແລະໃຫ້ພວກເຮົາປ່າວປະກາດແກ່ຜູ້ອື່ນຢ່າງໃດ?
4. ພວກເຮົາຈະອອກໄປປະກາດບໍ່ ຖ້າພຣະເຈົ້າຫາກຕ້ອງການພວກເຮົາ? ສະຖານທີ່ໃດກໍໄດ້ບໍ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ການປ່າວປະກາດໂດຍບໍ່ມີຂອບເຂດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 12:1-3; ເອຊາຍາ 49:5-6; ລູກາ 2:25-32;
ກິຈການ 1:8; ໂຣມ 10:12-13

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 12:1-3; ເອຊາຍາ 49:1-6; ລູກາ 2:21-35;
ກິຈການ 1:1-8; ໂຣມ 10:5-13

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນ: ການປ່າວປະກາດງານຂອງພຣະເຈົ້າແຜ່ຂຍາຍໄປເຖິງທຸກໆຄົນ

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມະນຸດພວກໃດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໃຍ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອບົ່ງບອກທິດທາງວ່າ ຂ້ອຍຈະປະກອບສ່ວນໃນການປ່າວປະກາດງານຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ ບໍ່ວ່າສະຖານທີ່ໃດຫລືເວລາໃດ.

ຈົ່ງຮັບຮູ້ວ່າ:

- ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງສັບທຸກສິ່ງ, ພຣະອົງເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ
- ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຫວ່າງເປັນໃຍທຸກໆຄົນ

ຄຳນຳ

ຄຳແທນນາມເປັນຄຳທີ່ສຳຄັນຫລາຍ: ຂ້ອຍ, ເຈົ້າ, ມັນ, ລາວ(ຜູ້ຍິງ), ລາວ(ຜູ້ຊາຍ), ພວກເຮົາ, ພວກເຈົ້າ, ພວກເຂົາ. ຈະປາກົດເຫັນເລື້ອຍໆໃນການຂຽນ, ແລະຈະໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆ ໃນການເວົ້າ. ຕົວຢ່າງ: ເຈົ້າຄົງຈະຮູ້ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍເຫລືອຄົນ ແລະບັດການກະທຳຂອງພວກເຂົາດ້ວຍ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາກໍໃຊ້ຄຳວ່າພວກເຂົາເອງ. ໃນການເວົ້າພວກເຮົາກໍມັກຈະໄດ້ຍິນຄຳວ່າ: ຂ້າພະເຈົ້າ, ຜູ້ຂ້າ, ຂ້ານ້ອຍ... ສຸດແລ້ວແຕ່ເຮົາຢາກໃຊ້.

ສອງຄຳທີ່ເຮົາຈະໃຊ້ດ້ວຍກັນຄື: ພວກເຮົາ ແລະພວກເຂົາ. ເມື່ອເວົ້າເຖິງຄຳວ່າ ພວກເຮົາ ຫມາຍຄວາມວ່າ ເຮົາໃຊ້ໄດ້ເກືອບທຸກລະດັບ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນຄອບຄົວ, ໃນປະເທດ, ໃນຫມູ່ເຊື້ອຊາດ, ຫລືໃນຫມູ່ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູດ້ວຍກັນ. ເມື່ອທັນມາຫາຄຳວ່າ ພວກເຂົາ, ຍັງມີສອງຢ່າງຄື: ຖ້າເວົ້າດ້ວຍຄວາມນັບຖື ພວກເຮົາກໍເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າຫລືວ່າ ພວກເພິ່ນ, ແຕ່ຖ້າເວົ້າທັມດາແລ້ວ ກໍເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາ ຫລືວ່າ ພວກມັນ. ພຣະຄຳພີກໍມີການຫລິ້ນຄຳໃນການຂຽນ ແຕ່ວ່າ ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຮົາເປັນໃຜບໍ່? ແລະເຂົາໃຈຜູ້ອື່ນເປັນໃຜບໍ່? ເວລາພວກເຮົາມາເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດແລ້ວ ພວກເຮົາເປັນໃຜ, ຍືນຢູ່ຝ່າຍໃດ? ແລະພວກທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຊື່ອ ພວກເຂົາເປັນໃຜ, ຍືນຢູ່ຝ່າຍໃດ?

1. ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານໄດ້ບອກໄວ້ແລ້ວ: (ປະຖົມກາມ 12:1-3)

ບົດຮຽນທີ 3 ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດຫັນປ່ຽນໃນການທີ່ອັບຣາຮາມຖືກຮຽກເອີ້ນ ໃຫ້ໄປສູ່ດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກເອົາອັບຣາຮາມແລະຊົງສັນຍາໄວ້ຫລາຍຢ່າງ: ແຜ່ນດິນ, ຊົນຊາດທີ່ໃຫຍ່, ແລະຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ຕົວອັບຣາຮາມເອງກໍມີຈຸດປະສົງໃນການຮຽກເອີ້ນນີ້ເຊັ່ນກັນ--ເປັນຄົນທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ມາທຳງານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ, ເພາະໃນຕອນທ້າຍຂອງຂໍ້ ທີ 3 ບອກວ່າ “..ທຸກຄອບຄົວໃນໂລກນີ້ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນເພາະເຈົ້າ.” ໃນພຣະຄຳພີພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າຈະໄດ້ພຣະພອນພຽງຄົນດຽວ. ພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນທຸກໆຄອບຄົວໃນທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.

ແຕ່ຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າສຳລັບຄົນຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ທັງສມັຍກ່ອນແລະສມັຍນີ້ດ້ວຍ. ຫນ້າທີ່ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເຮັດຜົນປະໂຫຍດເພື່ອຕົວເອງເອງ. ພວກເຮົາເຮັດໄປກໍເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດດ້ວຍ.

2. ຫຍໍ້ເຂົ້າມາແລະເບິ່ງທາງໃນຂອງພວກເຮົາ: (ເອຊາຍາ 49:5-6; ລູກາ 2:25-32)

ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ກໍຄືວ່າຂາດຄວາມຝັນ. ສັນຊາດຍານການເຫັນແກ່ຕົວຂອງພວກເຮົາມີຫລາຍ. ພວກເຮົາເປັນຫ່ວງຕົວເອງ, ຕອບສນອງຄວາມປາຖນາຂອງຕົວເອງ, ເຫັນແກ່ຄອບຄົວຕົວເອງຫລາຍກວ່າການເຫັນແກ່ໂບດ. ພວກເຮົາໃຊ້ເວລາພຽງໜ້ອຍດຽວຖ້າທຽບໃສ່ໃນເວລາ 7 ວັນ (1 ອາທິດ)

ພຣະຄຳພີເດີມໄດ້ບອກຄວາມສຳຄັນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ: ເອຊາຍາ 49:5-6 . ເມື່ອອານາຈັກພາກໃຕ້ເສັຍຊັຍໃຫ້ແກ່ບາບີໂລນ. ຊາວບາບີໂລນກໍໄດ້ກວາດເອົາສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າຕ່າງໆໄປ ແລະໄດ້ທຳລາຍໂບດວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຜູ້ນຳຄົນເຮັບເຮົາຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ ເປັນການຍາກທີ່ຈະຕັ້ງຫມັ້ນຄົງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຕລອດໄປ. ຖ້າຜູ້ໃດຫາກຈະຕັ້ງຫມັ້ນຢ່າງຈິງໃຈ ການທົດລອງຂ້າພັດຫນັກຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ດານີເອນກັບເພື່ອນຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງໃນເຕົາໄຟທີ່ຮ້ອນເຮັ່ງ. (ດານີເອນ ບົດທີ 3) ແລະຖືກໂຍນລົງໃນຖ້ຳສິງ (ດານີເອນບົດທີ 6)

“ແລະບັດນີ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງປັນຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຢູ່ໃນທ້ອງຂອງແມ່ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ...” (49:5) ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຊົງມີແຜນການລ່ວງຫນ້າໄວ້ກ່ອນແລ້ວ. ຫລັງຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍຈະໃຫ້ປະສົບການແກ່ເຂົາ ເບິ່ງຄືວ່າເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍ. “....ເຮົາຈະມອບໃຫ້ເຈົ້າເປັນແສງສວ່າງແກ່ບັນດາປະຊາຊາດເພື່ອຄວາລອດພົ້ນຂອງເຮົາຈະເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.” (49:6) ນີ້ຄືແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະຄຳພີໃຫມ່ກໍໄດ້ບອກຄວາມສຳຄັນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາເຊັ່ນກັນ: ລູກາ 2:25-32 “ເບິ່ງແມ່, ມີຊາຍຄົນນຶ່ງໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມຊື່ຊີເມໂອນ ເປັນຄົນຊອບທັມແລະຢຳເກງພຣະເຈົ້າແລະຄອຍເວລາທີ່ພວກອິສຣາເອນຈະໄດ້ຮັບຄວາມບັນເທົາທຸກ ແລະພຣະວິນຍານຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ.” (ລູກາ 2:25) ທ່ານຄົນນີ້ອາດຈະໄດ້ອ່ານເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດແລະໄດ້ລໍຖ້າຕລອດຊີວິດຂອງທ່ານ.

ຊີເມໂອນລໍຖ້າພຣະຜູ້ຊ່ວຍ, ລໍຖ້າການປົດປ່ອຍ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນການກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າຂອງຄົນອິສຣາເອນ. “ພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນໄດ້ຊົງສໍາແດງແກ່ທ່ານວ່າ ທ່ານຈະບໍ່ຕາຍຈົນກວ່າຈະໄດ້ເຫັນພຣະຄຣິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” (ລູກາ 2:26)

ເມື່ອພຣະວິນຍານຊົງນໍາຊີເມໂອນ, ຄັນເຖິງເວລາທີ່ຈະທໍາພິທີແລ້ວ ບິດາມານດາໄດ້ນໍາກຸ່ມມານເຢຊູເຂົ້າໄປພຣະວິຫານຕາມປະເພນີຂອງຍິວ. ທ່ານຈຶ່ງອູ້ມເອົາກຸ່ມມານແລ້ວກໍສັລເສີນພຣະເຈົ້າວ່າ: ພຣະອົງໃຫ້ຂ້ອຍໃຊ້ຂອງພຣະອົງມີຄວາມສຸກ, ພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງເຫມືອນແສງອະຈຸນສ່ອງມາສູ່ໂລກ, ເປັນແສງສວ່າງສູ່ຄົນອິສຣາເອນແລະຊົນຊາດທົ່ວໂລກ.

3. ປລາດໃຈໃນຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ: (ກິຈການ 1:8)

ພຣະທັມກິຈການໄດ້ບັນທຶກຄວາມກ້າວໜ້າໃນການປ່າວປະກາດ, ຄືເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍບັນດາສາວິກຂອງພຣະເຢຊູທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ລໍຖ້າການຊົງນໍາຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນ. ໃນ 1:6 ພວກເຂົາໄດ້ທູນຖາມພຣະອົງ “ພຣະອົງຈະຕັ້ງສ້າງອານາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໃໝ່ໃຫ້ແກ່ຊາວອິສຣາເອນເວລານີ້ຫລື? ພຣະອົງຊົງກ່າວຕອບວ່າ “ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານຈະຮູ້.” ພຣະອົງຢາກຈະບອກໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ພວກທ່ານບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງກັງວົນກັບເຮືອງນີ້ ໜ້າທີ່ຂອງພວກທ່ານຄືລໍຖ້າຮັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮືບຮຸ້ນ ແລ້ວກໍເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາໃຫ້ເລີ່ມຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມ ຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.

4. ຄວາມລອດພື້ນຊົງເປີດໃຫ້ແກ່ທຸກໆຄົນ: (ໂຣມ 10:12-13)

ເປັນການເຫມາະສົມສໍາລັບໂປໂລ, ຜູ້ປ່າວປະກາດໃຫ້ໄປເຖິງຄົນຕ່າງຊາດ, ສເນີວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານ. ປັດຂອງອິສຣາເອນໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ ເປັນການຍາກທີ່ຈະແຍກຕົວອອກຈາກຄົນຕ່າງຊາດ. “ເພາະວ່າພວກຍິວແລະພວກຕ່າງຊາດນັ້ນ ບໍ່ຊົງຖືວ່າຕ່າງກັນ” (10:12) ສມັຍກ່ອນ ທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນັ້ນຕ້ອງເຂົ້າໃນພິທີຕັດ, ຕ້ອງຢູ່ໃນກົດບັນຍັດ, ຕ້ອງມີພໍ່ແມ່ເປັນຄົນຍິວ. ໂປໂລກ່າວໃນໂຣມ 10:9 ວ່າ “ຖ້າທ່ານຈະຮັບດ້ວຍປາກຂອງທ່ານວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະເຊື່ອໃນຈິດໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຊຸບພຣະອົງໃຫ້ເປັນຂຶ້ນມາຈາກຄວາມຕາຍ ທ່ານຈະລອດພື້ນ.” ໂຣມ 10:13 “ເພາະວ່າ ຜູ້ທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະລອດພື້ນ.”

ການປ່າວປະກາດຂອງພວກເຮົາໃນທົ່ວໂລກ

ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈະແຈ້ງຢູ່ແລ້ວ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຮູ້ຈັກພຣະອົງແລະເຂົ້າມາຫາພຣະອົງ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ຄົນຂອງພຣະອົງທຸກຄົນເປັນພະຍານໃຫ້ພຣະອົງ. ນີ້ລະຈິ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຄໍາແທນນາມສໍາຄັນຫລາຍ. ຄໍາວ່າ “ພວກເຮົາ” ເປັນຄົນຂອງພຣະອົງ, ພວກເຮົາຕ້ອງປະກາດໃຫ້ກັບພຣະອົງ. ພວກເຮົາຕ້ອງຮູ້ວ່າພວກເຮົາເຮັດຫຍັງໃຫ້ພຣະອົງແດ່?

ພວກເຮົາຕ້ອງບອກພວກເຂົາ, ພຣະອົງຕ້ອງການພວກເຂົາ, ບໍ່ວ່າພວກເຂົາຈະຢູ່ທີ່ໃດ, ພວກເຂົາຈະແຕກຕ່າງສັນຊາດເຊື້ອຊາດກໍຕາມ, ພຣະອົງຢາກຮູ້ຈັກພວກເຂົາ.

ຄໍາຖາມ:

5. ພວກໃດຍັງຕ້ອງການທີ່ຈະຮູ້ຈັກຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ?
6. ພຣະເຈົ້າຈັດຕັ້ງມພວກເຮົາຢ່າງໃດໃນການທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ?
7. ເປົ້າໝາຍສໍາລັບຕົວຂອງເຮົາແລະຄອບຄົວຂອງເຮົາຄືຢ່າງໃດ? ພວກເຂົາຈະເນັ້ນໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 5

ນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຄື: ໄຖ່ບາບແລະການຄົນດີກັນ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ອົບພະຍົບ 5:22-6:8; 15:1-2; ເອຊາຍາ 55:6-7; ໂກໂລຊາຍ 1:13-14; ເຮັບເຮີ 9:11-14
- ພູມຫຼັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ອົບພະຍົບ 5:22-6:8; 15:1-21; ເອຊາຍາ 55; ມາຣະໂກ 10:45; ໂກໂລຊາຍ 1:9-14; ເຮັບເຮີ 9:1-10:18.
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ນໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືທາທາງໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະອົງ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ໃນວິທີທາງໃດທ່ານຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບທຶນທາງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະທາທາງເພື່ອໃຫ້ມີການໄຖ່ບາບ ແລະການຄົນດີເກີດຂຶ້ນກັບຄົນອື່ນໆ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຊອກຫາທາງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າຮ່ວມກັບທຶນທາງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈັດຫາໃຫ້ມີການໄຖ່ບາບ ແລະການຄົນດີເກີດຂຶ້ນກັບຄົນອື່ນໆ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພະລັງອໍານາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ທ່ານມີນິມິດໝາຍໃຫຍ່ປານໃດໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ? ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈເພາະທຸກມື້ນີ້ມີຫລາຍໆຄຣິສຕະຈັກໄດ້ໃຊ້ແບບໂຄສະນາຂອງຝ່າຍໂລກມາໃຊ້ເຊັ່ນ ພາກກັນຈິກສະຫລາກຖ້າຜູ້ໃດໄດ້ຊັຍຊະນະກໍເອົາປີ້ໃຫ້ໄປໃສ່ນ້ຳມັນຟຣີ. ເຫັນວ່າເຮັດດັ່ງນີ້ມີຜົນເສັຽຫາຍຫລາຍກວ່າໄດ້ ເພາະວິທີນີ້ບໍ່ໄດ້ນຳພາໃຫ້ຄົນມີຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມສັມພັນດີກັບອົງພຣະເຊື້ອເລີຍ. ແມ່ນແທ້ເຮັດດັ່ງນີ້ມີຄົນສົນໃຈເຂົ້າມາ ແຕ່ເປັນວິທີຄົນອື່ນເຂົ້າໃຈຜິດຕິຣາຄາສເມີກັນວ່າຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໄດ້ມີການແຕກຕ່າງຢ່າງໃດກັບຊາວໂລກ.

- ພຣະສັນຍາໃນການໄຖ່ບາບ:** (ອົບພະຍົບ 5:22-6:8)
ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ບາບນັ້ນມີຢູ່ໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກອິສຣາເອັນ

ທັງໝົດ ແລະເປັນການສ່ວນຕົວ. ອົບພະຍົບ 5:22-6:8 ໄດ້ບອກເຖິງພຣະເຈົ້າກຳລັງຈັດຕັ້ງເພື່ອຈະໄດ້
ໄຖ່ເອົາຄົນຂອງພຣະອົງອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດເອຢິບ. ພຣະສັນຍານີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ໂມເຊ
ໃຫ້ມີພາກສ່ວນເປັນຄົນໄປບອກປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມ
ເມດຕາຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄົນຂອງພຣະອົງ.

ສີ່ເທື່ອໃນບົດນີ້ (ອົບພະຍົບ 6:2, 6,7,8), ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດວ່າ “ເຮົາເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ຈຸດ
ສຳຄັນໃນບົດອົບພະຍົບບໍ່ແມ່ນເວົ້າເຖິງພວກອິສຣາເອັນ, ບໍ່ແມ່ນກະສັດຟາໂຣ, ແຕ່ເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງ
ມີອິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສູງສຸດ ຜູ້ໄດ້ສະແດງຕົວໃຫ້ຜູ້ຊົງຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກ
ເຂົາແຕ່ລະຄົນເປັນທາງສ່ວນຕົວ. ພຣະອົງໄດ້ຮູ້ແລະໄດ້ຍິນຄຳຮ້ອງທຸກຂອງພວກເຂົາ, ແລະພຣະອົງຈຶ່ງມີ
ພຣະສັນຍາກັບພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຮັກ (ອພຍ 2:24-25; 6:2). ບົດນີ້ໄດ້ບອກເຖິງຈຸດສຳຄັນທີ່ໄດ້ກ່າວ
ວ່າ, ມີສິ່ງນຶ່ງໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະກຳລັງຂອງເຮົາ; ເປັນສິ່ງໃໝ່ ແລະດີເລີດທີ່ຮູ້ຈັກເຮົາເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
“ທ່ານຈະເປັນປະຊາກອນຂອງເຮົາ, ແລະເຮົາຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ. ທ່ານຄວນຮູ້ຈັກວ່າເຮົາເປັນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງທ່ານ...” (ອພຍ 6:7)

2. ພຣະສັນຍາໄດ້ສຳເລັດລົງ: (ອົບພະຍົບ 15:1-2,13)

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງສຳເລັດລົງໂດຍການໄຖ່ປະຊາກອນອອກຈາກ
ການເປັນທາດໂດຍສິ່ງໃຫ້ໂມເຊໄປປົດປ່ອຍ. ຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພາພວກອິສຣາເອັນ ຜ່ານນ້ຳທະ
ເລແລະທຳລາຍກອງທະຫານຂອງກະສັດຟາໂຣຜູ້ຕິດຕາມມາທຳລາຍ. ພວກອິສຣາເອັນປາກບໍ່ອອກໃນ
ເມື່ອເຫັນການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາ ພວກເຮົາມີແຕ່ຮ້ອງເພງສັຽເສີນເທົ່ານັ້ນວ່າ,
“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນກຳລັງ ແລະອຳນາດຂອງຂ້າພຣະອົງ, ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຂອງຂ້າ; ນີ້
ແຫລະແມ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າ ຂ້າຈະຮ້ອງເພງສັຽເສີນ ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ...” (ອພຍ 15:2). ການຮູ້
ສຶກດັ່ງນັ້ນແມ່ນການຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ທີ່ເປັນປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າເຖິງການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະອົງຢ່າງປະຕິ
ເສດບໍ່ໄດ້.

ພວກເຮົາທຸກໆຄົນອາດມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຕົກຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງກະສັດຟາໂຣ. ການບັງຄັບນັ້ນອາດ
ຈະເປັນຄວາມເຈັບປວດຕາມທັມມະຊາດ, ເປັນພະຍາດໂດຍທີ່ເຮົາບໍ່ອາດຄວບຄຸມໄດ້. ບາງເທື່ອອາດ
ເປັນຄວາມຍ້ານຕໍ່ອະນາຄົດ. ບາດຄັ້ງອາດແມ່ນວຽກງານທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ.

ແມ່ນແທ້ ການບັງຄັບຈາກກະສັດຟາໂຣເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາຫລາຍຮູບແບບ ເໝືອນກັບພວກ
ອິສຣາເອັນໄດ້ຫລົງທາງໃນປ່າກັນດານເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ແຕ່ຄົນໃນທຸກວັນນີ້ຍັງມີຄວາມຮູ້ສຶກ
ດັ່ງນັ້ນ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າມີນ້ຳພຣະທັຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະຕຽມພ້ອມສເມີເພື່ອຊ່ວຍພວກເຮົາ.
ຕາມທຳນຽມພວກຕາເວັນຕົກແລ້ວ ພວກເຮົາເຈົ້າມັກຖືຄຳວ່າຕົວໃຜຕົວມັນ ແຕ່ໃນບົດອົບພະຍົບແຜນການ
ຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນແມ່ນຊ່ວຍໝົດທຸກໆຄົນເປັນກຸ່ມໃຫຍ່ ຄືຊົນຊາດອິສຣາເອັນ. ການທີ່ຈະຍອມ
ຮັບເອົາຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມພົ້ນນັ້ນ ແມ່ນເພື່ອໝົດທຸກໆຄົນນັ້ນອາດເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈຍາກໃນຄຣິສຕະ
ຈັກໃນປັດຈຸບັນນີ້. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າ ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນເພື່ອພວກເຮົາຈະມີໂອກາດສະ
ແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄົນອື່ນ.

3. ນິມິດໝາຍໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະເຈົ້າ: (ເອຊາຍ 55:6-7)

ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງເຫັນນິມິດທີ່ພຣະເຈົ້າມີໄວ້ສໍາລັບພວກເຮົາຫລືບໍ່? ນັ້ນເປັນຄໍາຖາມທີ່ຜູ້ປະກາດເອຊາຍໄດ້ຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຈ່າຍເງິນຊື້ສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນອາຫານ? ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຈ່າຍໄປແຕ່ຍັງຫິວຢູ່? (ເອຊາຍ 55:2). ຕໍ່ມາພື້ນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ “ຊອກຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນເມື່ອມີໂອກາດພົບກັບພຣະອົງໄດ້, ຮ້ອງຫາພຣະອົງໃນເມື່ອຢູ່ໃກ້” ອຊຍ. 55:6).

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອຊາຍໄດ້ຮ້ອງຂໍຢ່າງຮ້ອນໃຈຢາກໃຫ້ມີການສະຖິດນໍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພື້ນຖານຂອງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ການມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນຂອງຂວັນອັນລ້ຳຄ່າ ເພາະຊີວິດຂອງຄົນໃນສັມພັນໄພ່ນີ້ພວກເຂົາເອົາສິ່ງຂອງເປັນເໝືອນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຮົາເອົາສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດມາເປັນຕົ້ນໃນຊີວິດຄື: ໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງກ່ອນສິ່ງອື່ນໆ.

4. ການໄຖ່ບາບຂອງອົງພຣະເຢຊູ: (ມາຣະໂກ 10:45, ໂກໂລຊາຍ 1:13-14, ເຮັບເຮີ 9:11-14)

ການໄຖ່ບາບໃນພຣະຄັມພິເດີມເປັນພື້ນຖານຂອງການໄຖ່ບາບໃນພຣະຄັມພິໄພ່ທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທໍາ. ໃຫ້ພວກເຮົາພາກັນສຶກສາສາມບົດທີ່ມີຄ່າສູງເຖິງການໄຖ່ບາບຂອງອົງພຣະເຢຊູ.

ມາຣະໂກ 10:45 ໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມຈິງຊຶ່ງຊີ້ນໍາທາງປະກອບຊີວິດ. ໃນຂໍ້ນີ້ໄດ້ໃຊ້ພາສາເວົ້າເຖິງການໄຖ່ບາບທີ່ອົງພຣະເຢຊູເອົາຊີວິດເປັນຂອງຖວາຍ- “ເພາະບຸດມະນຸດນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນປະຕິບັດຕົນ ແຕ່ມາເພື່ອປະຕິບັດເຂົາ ແລະປະທານຊີວິດຂອງຕົນເປັນຄ່າໄຖ່ຄົນຈໍານວນຫລາຍ.” ເຫັນວ່າບົດນີ້ບໍ່ແມ່ນຫລັກສາສນາທັມມະດາສາມັນ ແຕ່ເລິກເຊິ່ງທີ່ສຸດ. ໃນຂໍ້ນີ້ສອນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມຕ້ອງການວ່າ ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງຮູ້ຈັກຕົນເອງວ່າເປັນຄົນຕົກເປັນຂ້າທາດຂອງຄວາມຜິດບາບແລະຕ້ອງການຄວາມພົ້ນ ແລະມີເສຣີພາບ. ພວກເຮົາຜິດບາບຫລາຍຈົນເຮັດໃຫ້ອົງພຣະເຢຊູຕ້ອງຍອມທຸກທໍາຣະມານຕາຍໄຖ່ພວກເຮົາ ເພື່ອຈະປະທານ “ຊີວິດໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ.”

ໂກໂລຊາຍ 1:13-14 ແມ່ນຄໍາເຫັນໜັກຂອງອາຈານໂປໂລທີ່ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປເຖິງຄຣິດສະຕຽນໃນເມື່ອນັ້ນໃຫ້ຮູ້ວ່າ ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ກະທໍາເພື່ອພວກເຮົາຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ເໝືອນກັບມາຣະໂກ 10:45 ໄດ້ກ່າວ. ຕາມທີ່ພວກເຮົາໄດ້ສຶກສາມາແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ພຣະເຈົ້າ “ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກອໍານາດຂອງຄວາມມືດ”- ໃຫ້ເຫັນຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ອົງພຣະຄຣິດໄດ້ກະທໍາເທິງໄມ້ກາງແຂນ-“ໄດ້ຊົງຍົກຍ້າຍພວກເຮົາໄປຕັ້ງໄວ້ໃນຣາຊອານາຈັກແຫ່ງພຣະບຸດ ທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະບຸດນັ້ນພວກເຮົາທັງຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຮັບການໄຖ່ໃຫ້ພົ້ນ ຄືຊົງໂຜດຍົກຜິດບາບທັງຫລາຍຂອງພວກເຮົາ.”

ເຮັບເຮີ 9: 11-14 ໃຫ້ເຫັນຮູບພາບທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທໍາ ເພື່ອຈະເອົາມາທຽບກັບລະບົບຂອງການໄຖ່ໃນພຣະຄັມພິເດີມ. ການໄຖ່ໃນພຣະຄັມພິເດີມຕ້ອງເຮັດເປັນປະຈໍາ. ແຕ່ການໄຖ່ຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດຄັ້ງດຽວເປັນການສິ້ນສຸດ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ຖວາຍເລືອດຂອງສັດ ແຕ່ໃນພຣະຄັມພິໄພ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຖວາຍຕົນເອງ, “ພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູ” ພວກເຮົາສົມຄວນທີ່ຈະຮ້ອງເພງສັຣເສີນເໝືອນກັບໂມ

ເຊພາພວກອິສຣາເອັນຂ້າມທະເລ ຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ໄຖ່ພວກອິສຣາເອັນໃຫ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງພວກເອຢິບ.

ສລຸບ:

ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ພວກເຮົາພະຍາຍາມຊອກສແວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມເມດຕາ ຄວາມຮັກ ອັນມະຫາສານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ພວກເຮົາຈຶ່ງໃຫ້ ປະສົບການໃນປະເທດເອຢິບຂັດຂວາງພວກເຮົາບໍ່ໃຫ້ຕິດຕາມຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງດີ? ຊີວິດໃນຕອນໃດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເດີນໄປໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ແທນທີ່ຈະເດີນໄປຫາຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ?

ການມັກໃຫຍ່ໄຝ່ສູງ, ການເມືອງ ຫລືສາສນາ ຄວາມທະເຍີທະຍານ ການຮູ້ສຶກບໍ່ໝັ້ນຄົງ; ເປັນຄົນສິນທັມດ້ວຍຕົນເອງ; ຂາດ ຫລືຊັ້ນ, ຄວາມເຈັບປວດທີ່ຜູ້ອື່ນເຮັດໃຫ້ ແມ່ນແທ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ອາດເປັນບໍ່ຮະປັກ ເໝືອນກັບກະສັດຟາໂຣ. ຖ້າຮູ້ສຶກຢ່າງນີ້ ພວກເຮົາອາດບໍ່ສາມາດເດີນຂ້າມນ້ຳ ທະເລແດງໄປໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ ແລະເຂົ້າໄປເຖິງດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

ນິມິດຂອງພວກເຮົາໃຫຍ່ປານໃດ? ການຮຽກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂມເຊ ເພື່ອໃຫ້ຄົນໄປ ຫາກະສັດຟາໂຣ ບອກໃຫ້ເພິ່ນປ່ອຍພວກອິສຣາເອັນໄປໃຫ້ມີເສຣີພາບ ໃຫ້ພວກເຂົາອອກໄປຈາກເອຢິບນັ້ນໄດ້ ເຫັນພາບສຳເລັດແທ້ໃນອົງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນເພື່ອຈະຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້ພົ້ນ-ທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າຈາກສິ່ງທີ່ຜູກມັດພວກເຮົາໄວ້.

ຄຳຖາມ

1. ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງຄຳເວົ້ານີ້, “ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຊັບຊະນະເຂົາ ແມ່ນສິ່ງທີ່ທ່ານນຳພວກເຂົາໄປເຖິງ” ທ່ານຄິດວ່າຄຳເວົ້ານັ້ນມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ? ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ສຳຄັນຫຍັງບໍ່ຕໍ່ການເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ບາບ ແລະຄົນດີກັນກັບພຣະອົງ?
2. ວິທີທາງໃດທີ່ພວກເຮົາສາມາດແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດເຖິງການໄຖ່ ເພື່ອຈະນຳຄົນມາຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເອີ້ນເອົາພວກເຮົາໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປໄດ້ຢ່າງໃດ?
3. ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ການໄຖ່ບາບຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເລື່ອງຈິດວິນຍານ ຫລືເປັນເລື່ອງສັງຄົມ ແລະທາງດ້ານຮ່າງກາຍເທົ່ານັ້ນບໍ່?
4. ພາບຂອງການໄຖ່ບາບຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍຄົນອອກຈາກປະເທດເອຢິບນັ້ນສາມາດກາຍເປັນເຄື່ອງໝາຍເຕືອນໃຈພວກເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ດຣ. ບູນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຄື: ຄົນເຂົ້າສະພາບເດີມແລະທ່ຽງທັມ

ຂໍ້ພຣະຄັມພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:

ພຣະບັດຍັດທິສອງ 15:1-11; ມິກາ 6:8; ເຢເຣມີຢາ 7:1-7;
ລູກາ 4:16-21; ຢາໂກໂບ 1:27; 2:14-16.

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄັມພິ:

ພຣະບັດຍັດທິສອງ 15:1-11; ລະບຽບພວກເລວີ 25; ເອຊາຢາ
61:1-3; ເຢເຣມີຢາ 7:1-15; ມິກາ 6:6-8; ລູກາ 4:14-30; ຢາ
ໂກໂບ 1:27-2:17

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:

ນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືນຳໃຫ້ເຂົ້າຄົນໃນສະພາບເດີມ ແລະ
ທ່ຽງທັມຕໍ່ຄົນຜູ້ມີຄວາມປາຖນາຢ່າງນັ້ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:

ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງເປັນໃຍກັບຄົນຜູ້ທີ່ຖືກກົດຂີ່ແລະ ຖືກ ຂົ່ມເຫັງ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:

ເພື່ອຊອກຫາທາງທີ່ຈະເຂົ້າຫຸ້ນສ່ວນກັບໂຄງການຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພື່ອຈະຈັດຫາໃຫ້ມີການກັບຄືນໄປຢູ່ໃນສະພາບເດີມ ແລະມີ
ຄວາມທ່ຽງທັມຕໍ່ຄົນທຸກໆຄົນ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຢືນຢັນວ່າພຣະຄັມພິເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດໃນເມື່ອຄວາມດີນັ້ນບໍ່ມີພຽງພໍຕໍ່ຫລາຍໆຄົນ? ມີຄຳຂວັນຕິດປ້າຍຈິດຂຽນໄວ້
ວ່າ “ຜູ້ມີຂອງຫລິ້ນຫລາຍກວ່າໝູ່ຄົນນັ້ນເປັນຄົນຊັຍຊະນະ” ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ໃດຢູ່ເທິງຈອມໝູ່ຄົນນັ້ນມີ
ຊັຍຊະນະ ແລ້ວກໍເຮັດທຸກວິທີທາງເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນຂຶ້ນໄປໄດ້.

ຄຳຢາກໄດ້ພະລັງອຳນາດທີ່ ກາອິນ ຢາກໄດ້ນັ້ນເປັນເລື່ອງເກົ່າ ລາວຢາກເປັນຜູ້ສ້າງຊະຕາກັມຂອງ
ຕົນເອງ, ເປັນຫວ່ງແຕ່ຕົນເອງ-ການທີ່ມີຊີວິດຢ່າງນັ້ນເປັນຊີວິດທີ່ບໍ່ທ່ຽງຕົງຕໍ່ຕົນເອງ ແລະໃນສັງຄົມ. ອິດ
ສາ, ໂລບມາກ, ບໍ່ທຸ່ນທ່ຽງ, ທະທົງຕົນ, ແລະບໍ່ເອົາຫົວຊາຍອມເປັນພາກສ່ວນຂອງການບໍ່ທ່ຽງຕົງທັງນັ້ນ.
ການທີ່ມີຊັບສິນຫລາຍຕົກຢູ່ໃນກຳມີຂອງສອງສາມຄົນກໍເປັນເຫດໃຫ້ບໍ່ສະເໝີພາບກັນ.

ໃນເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດ? ພວກເຮົາໄດ້ຖືກເອີ້ນ

ຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ສົນໃຈເບິ່ງໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ທ່ຽງຕົງນັ້ນ, ຊອກຫາວິທີທາງເພື່ອແກ້ໄຂ; ເພື່ອຈະໃຊ້ອຳນາດຂອງພຣະຄັມພິ ບໍ່ພຽງແຕ່ໄຖ່ບາບ ແຕ່ເຮັດໃຫ້ມີການຢູ່ໃນສະພາບເດີມ ແລະທ່ຽງທັມເກີດຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ.

1. ຄວາມສຳຄັນຂອງການຢຸດພັກ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 15:1-11)

ພຣະບັດຍັດທິສອງ 15:1 ປະກອບດ້ວຍຄຳສັ່ງ “ທ້າຍຂອງທຸກໆເຈັດປີພວກທ່ານຕ້ອງຫລຸດໜີ້ໃຫ້ຄົນ.” ຂໍ້ 4-5 ໄດ້ເພີ່ມເຂົ້າ “ບໍ່ໃຫ້ມີຄົນລຳບາກໃນພວກທ່ານ, ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງອວຍ ພຣະພອນແກ່ທ່ານໃນດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້, ພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ທ່ານເຊື່ອຟັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ໃນຄຳສັ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງທ່ານໃນວັນນີ້” ຂໍ້ 7-11 ໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີໃຈກວ້າງຂວາງປະກອບໃນຂໍ້ເຫລົ່ານີ້: “ດັ່ງນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ສັ່ງເຈົ້າ ຊ່ວຍເຫລືອຄົນທຸກຍາກ ແລະຄົນຍາກຈົນໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກທ່ານ.” (ພຣະບັນຍັດທິສອງ 15:11). ໃຫ້ສັງເກດເບິ່ງພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າເກີດຂຶ້ນໃນເມື່ອຄົນຂອງພຣະອົງມີຈິດໃຈເອື້ອເພື່ອແຜ່ຕໍ່ຄົນອື່ນ, ຄືຫລຸດໜີ້ເໝືອນພຣະເຈົ້າສັ່ງນັ້ນ.

ລະບຽບພວກເລວີ ບົດ 25 ໄດ້ເພີ່ມຄຳສອນເຖິງເຮືອງນີ້; ໃນນັ້ນໄດ້ສອນວ່າໃນເຈັດປີບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ໃຫ້ຫລຸດໜີ້ເທົ່ານັ້ນ ແລະຍັງຢຸດພັກໃຫ້ເປັນປີສະບາໂຕ. ພວກອິສຣາເອັນໄດ້ຖືກສອນວ່າຫ້ດິນພັກຜ່ອນ. ບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດວຽກ ແຕ່ໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເພື່ອຜິລະປຸກໃນທົ່ງນາຈະມີພຽງພໍ. ການຫລຸດໜີ້ໃນປີຢຸດພັກທີ່ເປັນປີສະບາໂຕ ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຊື່ອແລະເສຖກິດເປັນພາກ ສ່ວນດຽວກັນ. ຄວາມສຳຄັນຂອງການຢຸດພັກໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ຮູ້ວ່າດິນນັ້ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນຊີວິດຂອງພວກເຮົາກໍເປັນຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ. ການຢຸດພັກໃນວັນສະບາໂຕເຮັດໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາເຄີຍເປັນຂ້າທາດ ແຕ່ໃນວັນນີ້ພວກເຂົາໄດ້ມີເສຣີພາບແລະໄດ້ອາສັຍຢູ່ໃນແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້. ວັນສະບາໂຕນີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກເມື່ອວ່າ ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ສະຖິດໃນຖ້ຳມາກາງຂອງພວກເຂົາ. ການຢຸດພັກຢ່າງນີ້ໄດ້ເຕືອນພວກເຂົາວ່າ ແມ່ນແທ້ພວກເຂົາເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງນ້ອງນຸ່ງ ແລະເຊິ່ງກັນແລະກັນ.

2. ພຣະເຈົ້າເອົາຈິງໃນເຮືອງນີ້ບໍ່?: (ມີກາ 6:8)

ຕາມທິສະດີແລ້ວ ການເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ກັນແລະກັນນັ້ນເປັນການດີ. ແຕ່ໃນພາກປະຕິບັດແລ້ວພຣະເຈົ້າເອົາຈິງໃນເຮືອງນີ້ບໍ່? ຕາມສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຮົາຄວນເຮັດຕາມແທ້ ຫລື ເຮືອງນີ້ເປັນພາກສ່ວນຂອງພຣະຄຳທີ່ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງຂ້າມໄປໄດ້ຫລືບໍ່? ມີກາ 6:8 ເປັນບົດສອນສຳຄັນໃນພຣະຄັມພິເດີມ, ບໍ່ໃຫ້ສິ່ງສັຍວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງໃຍທີ່ຄົນຂອງພຣະອົງເປັນຄົນທ່ຽງທັມ, ມີຄວາມຮັກເມດຕາ ແລະຍ່າງໄປກັບພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຖອມຕົວ.

ຂໍ້ນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງວ່າ ສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ເປັນເຮືອງທີ່ບໍ່ຄວນເບິ່ງຂ້າມ ຫລືບໍ່ເອົາຫົວຊາ. ຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງຫລາຍກວ່າການໄປຮ່ວມໃນຄຣິສຕະຈັກ ຫລືທຳພິທີທາງສາສນາເທົ່ານັ້ນ (ມີກາ 6:6-7). ຂໍ້ຕໍ່ມາໄດ້ປະນາມເຖິງການຮິບຊັບສົມບັດໄວ້; ເຮັດທຸກະກິດບໍ່ສັດຊື່, ມັກມີນິສັຍຫລອກກິນ (ມີກາ 6:10-12). ເຮືອງຄວາມຜິດທີ່ເວົ້າມານີ້ ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສມັຍສັດຕະວັດທີ 8 ເວລາຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີກາ; ທຸກມື້ນີ້ກໍເຫັນວ່າຍັງມີບັນຫາໃນເຮືອງນັ້ນເຊັ່ນກັນ ແລະພຣະເຈົ້າກໍເປັນຫ່ວງໃຍນຳເໝືອນກັບສມັຍເກົ່າ.

3. ການຮຽກຮ້ອງດ່ວນ: (ເຢເຣມີຢາ 7:1-15)

ຫລາຍສິບປີຫລັງຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມມິກາ, ຜູ້ປະກາດພຣະທັມອີກຄົນນຶ່ງຊື່ວ່າ ເຢເຣມີຢາ ໄດ້ພົບກັບບັນຫາຄ້າຍຄືກັນໃນເມືອງຢູດາ ໃນທ້າຍສັດຕະວັດທີ 5 ຕໍ່ສັດຕະວັດທີ 6 ກ່ອນ ຄສ. ອານາຈັກທັງພາກໃຕ້ຍັງບໍ່ໄດ້ຮຽນບົດຮຽນເຖິງເຫດຜົນທີ່ວ່າອານາຈັກພາກເໜືອໄດ້ຖືກທຳລາຍດ້ວຍພວກອັດຊີເຣຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກຮ້ອງດ່ວນຜ່ານທາງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣມີຢາ, “ຈຶ່ງປ່ຽນທາງດຳເນີນຊີວິດແລະການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າເສັ້ງໃຫ້ເຮັດຕໍ່ກັນແລະກັນຢ່າງຍຸດຕິທັມ. ຢ່າເອົາປຽບຄົນຕ່າງດ້າວພ້ອມລູກຳພ້າແລະແມ່ໝ້າຍ ໃຫ້ຢຸດປະທັດປະທານຜູ້ມີຄວາມຜິດໃນສະຖານສັກສິດນີ້ ແລະໃຫ້ຢຸດຂາບໄຫວ້ພຣະອື່ນເສັ້ງເພາະວ່າການກະທຳເຊັ່ນນີ້ເປັນການທຳລາຍພວກເຈົ້າເອງ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ພວກເຈົ້າອາສັຍຢູ່ໃນທີ່ນີ້ຕໍ່ໄປ ຄືຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ຍົກໃຫ້ບັນພະບຸຣຸດຂອງພວກເຈົ້າເປັນເຈົ້າຂອງຕລອດໄປເປັນນິດນັ້ນ.” (ເຢເຣມີຢາ 7:5-7). ຕໍ່ມາໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສອບຖາມຕໍ່ໄປ. “ເຈົ້າຢ່າລັກສິ່ງຂອງລັກຊັບ ລ່ວງເກີນຜິວເມັງຜູ້ອື່ນ ສາບິດສາບານດ້ວຍຄວາມບໍ່ຈິງ ຖວາຍບູຊາແກ່ພຣະບາອານ ແລະໄຫວ້ພຣະອື່ນທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ທຳລາຍສິ່ງທີ່ເຮົາກຽດຊັງ ແລະມາຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງເຮົາ ແລ້ວກໍເວົ້າວ່າພວກເຮົາປອດພັຍແລ້ວ ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະວິຫານຂອງເຮົາເປັນບ່ອນຫລົບລີ້ຂອງພວກເຈົ້າຊັ້ນບໍ່? ທຳລາຍສິ່ງເຮົາກຽດຊັງ ແລະມາຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໃນພຣະວິຫານຂອງເຮົາ. ວິຫານທີ່ຮ້ອງອອກໃນນາມຂອງເຮົາ ກາຍເປັນຖ້ຳໂຈນໃນສາຍຕາຂອງເຈົ້າໄປແລ້ວບໍ່?” (ເຢເຣມີຢາ 7:9-10).

ຄົນທັງຫລາຍກ່າວວ່າພວກເຂົາເປັນຄົນຖືສາສນາ ແລະທຳໜ້າທີ່ໃນສາສນາ. ພວກເຂົາໄດ້ຮ້ອງເພງວ່າ, “ພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ຍຣມ 7:4). ພຣະເຈົ້າຊົງຕັດວ່ານັ້ນບໍ່ເປັນການດີພໍ, “ເຮົາຈະໄລ່ພວກເຈົ້າອອກຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ” (ຍຣມ 7:5). ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການສິນທັມບໍ່ແມ່ນເວົ້າແຕ່ປາກເທົ່ານັ້ນ.

4. ປີທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ: (ລູກາ 4:16-21)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນໜັກເຖິງຄວາມທ່ຽງທັມໃນບົດສອນຂອງພຣະອົງເວລາພຣະອົງເລີ້ມສິດ ສອນໃນໂຮງທັມມະເທສນາໃນເມືອງນາຊາເຣັດ ບ້ານຂອງພຣະອົງເອງ. ພຣະຄັມພິ ທີ່ພຣະອົງໃຊ້ແມ່ນປຶ້ມ ເອຊາຢາ ບົດ 61:1-3, ໝາຍເຫດ: ມີການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບປີ ຈູບິລີ (ປີຫລຸດໜີ້ໃຫ້ຄົນ) ທີ່ໄດ້ເວົ້າໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ 25:10. ກົດລະບຽບໃນບັນຍັດທີສອງ ບົດ 15 ແລະລະບຽບພວກເລວີ 25 ຕລອດເຖິງປຶ້ມເອຊາຢາ 61:1-3 ຈົນມາເຖິງອົງພຣະເຢຊູ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເປັນຫວ່ງເຖິງ ຄວາມທ່ຽງທັມຕໍ່ຄົນທຸກຈົນ, ຄົນຖືກຂົ່ມເຫັງ, ຄົນຕາບອດແລະພິການອື່ນໆ.

5. ເຮັດແຕ່ສິ່ງຖືກຕ້ອງ: (ຢາໂກໂບ 1:27; 2:14-16)

ເວົ້າຢ່າງສັ້ນໆ ແລະເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍເຖິງປີ ຈູບິລີ ໃນປຶ້ມລະບຽບພວກເລວີ, ເອຢາຊາ, ແລະ ປຶ້ມລູກາ ແມ່ນການຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດແຕ່ສິ່ງຖືກຕ້ອງ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນປຶ້ມຢາໂກໂບໄດ້ເວົ້າຊ້ຳຄືນ

ຈາກປັ້ມມິກາ ແລະປັ້ມເຢເຣມີຢາ ເວົ້າເຖິງສາສນາທີ່ແທ້ຈິງ, “ທັມມະທີ່ບໍ່ຮິສຸດບໍ່ແມ່ນການຊົ່ວມົວໝອງຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາກໍມີດັ່ງນີ້ ຄືການຢັ້ງຢາມລູກກໍາພ້າແລະຍິງໝ້າຍທີ່ມີຄວາມທຸກຮ້ອນ ແລະການຮັກສາຕົວຈາກການດ່າງພ້ອຍຂອງໂລກ” (ຢກບ 1:27). ຢາໂກໂບຍັງເວົ້າຕໍ່ໄປອີກວ່າ ຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງແມ່ນການລົງມືຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ ບໍ່ແມ່ນການເວົ້າວ່າຈະຊ່ວຍເທົ່ານັ້ນ. “ຖ້າພື້ນຖານຊາຍຍິງຄົນໃດບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມແລະຂາດເຂີນອາຫານປະຈຳວັນ, ແລະຄົນໃດໃນພວກເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ເຂົາວ່າ, “ຈິ່ງໄປເປັນສຸກເທິນ, ຂໍໃຫ້ອົບອຸ່ນແລະກິນອີ່ມ” ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ສິ່ງຂອງທີ່ເຂົາຕ້ອງການສໍາລັບຕົວນັ້ນ ຈະເປັນປໂຍດອັນໃດ? (ຢກບ 2:15-16). ໃນເມື່ອເຫັນຄໍາສອນແຈ້ງຢ່າງນີ້ ເປັນແນວໃດພວກເຮົາຈິ່ງເຊື່ອວ່າ ຄວາມເຊື່ອນັ້ນເປັນຄໍາເວົ້າເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນການກະທໍາ, ເປັນພຽງເວົ້າເຖິງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເວົ້າເຖິງການລົງມືປະຕິບັດ ຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃຫ້ສໍາຮວດປໂຍກຂ້າງລຸ່ມນີ້:

- ຄົນຫລາຍກວ່າໂກດໃນໂລກນີ້ໃຊ້ເງິນປະມານນຶ່ງໂດລາຕໍ່ວັນຊື້ອາຫານລ້ຽງຊີບ
- ຫລາຍກວ່າ 800 ລ້ານຄົນໄດ້ປະສົບກັບການອິດທົວ
- ຫລາຍກວ່າ 10 ລ້ານຄົນ ທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍ ລູກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕາຍໄປກ່ອນມີອາຍຸທ້າປີແຕ່ລະປີ
- ຫລາຍກວ່າ 500,000 ພັນຄົນໄດ້ຕາຍແຕ່ລະປີເວລາຄອດລູກເພາະບໍ່ມີຢາປົວພຽງພໍ
- ຫລາຍກວ່າ 2.2 ລ້ານຄົນໄດ້ຕາຍເປັນພະຍາດເພາະນໍ້າດື່ມບໍ່ສະອາດ.

ສລຸບ:

ໃນໂລກນີ້ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດແຕ່ສິ່ງຖືກຕ້ອງແລະມີສິນທັມ ເພາະເປັນໂລກຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງ. ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນກັບຕາມື້ມາຈາກສິພຣະທັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຢູ່ອາສັຍແລ້ວ ພວກເຮົາຈິ່ງພາກັນເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍ ຄືໃຫ້ເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງ ແລະຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ.

ພວກຍິວໃນສມັຍບູຮານເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງທີ່ມີນັ້ນມີຂອບເຂດ. ການເປັນຄົນຮັ່ງມີໝາຍຄວາມວ່າຄົນອື່ນຕ້ອງທຸກ. ຄວາມຮັ່ງມີໝາຍຄວາມວ່າ ບໍ່ມີຫລາຍສໍາລັບຄົນອື່ນ. ຖ້າມີຊັບສິນຫລາຍ ກໍໝາຍຄວາມວ່າຄົນອື່ນຕ້ອງເປັນໜີ້ເປັນສິນ ທີ່ເປັນສາຍເຫດນໍາໄປເຖິງຄວາມທຸກຈົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນປີ ຈູບິລີ (ປີຫລຸດໜີ້) ດິນທຸກຕອນນັ້ນຕ້ອງສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງເກົ່າ, ຍົກໜີ້ໃຫ້ຄົນອື່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ໝູ່ບ້ານແລະ ເສຖກິດກັບຄືນດີເປັນປົກກະຕິຕາມເດີມ.

ສິ່ງທີ່ເວົ້າມານັ້ນເປັນສິ່ງເຂົ້າໃຈຍາກ. ຄົນທີ່ເຊື່ອກໍຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງບໍ່ຮູ້ຈັກຈະເຮັດແນວໃດກັບຄໍາສອນຢ່າງນັ້ນ. ແຕ່ສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາປະຕິບັດຄື ເຮັດສິ່ງຖືກ ຕ້ອງ. ການເປັນຫ່ວງ ແລະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນເປັນເຄື່ອງມືເພື່ອຈະນໍາຄົນມາຫາອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ການຊອກສແວງຫານໍ້າພຣະທັຍຂອງພຣະຄຣິດຄືໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຜູ້ຫຸ້ນສ່ວນຂອງພຣະເຈົ້າ ຕໍ່ໂລກທີ່ກໍາລັງເຈັບປວດ.

ຄໍາຖາມ

1. ຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຄວນເອົາໃຈໃສ່ເຖິງຄໍາສອນຂອງປີ ຈູບິລີ (ປີຍົກໜີ້) ຫລາຍປານໃດ?
2. ທ່ານຄິດຢ່າງໃດວ່າ ເປັນຫຍັງຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ເປັນຫວ່າງເປັນໃຍຕໍ່ສິ່ງຖືກຕ້ອງ ມີສິນທັມຊຶ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຫວ່າງ?
3. ຫລາຍປານໃດທີ່ຄວນສະຕຽນຄວນເອົາໃຈໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເປັນຫວ່າງຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ ແລະຜູ້ຖືກຫົ່ມເຫງຖືກບັງຄັບ?
4. ຄວນສະຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ? ສິ່ງທີ່ເຮັດນີ້ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນຄວນສະມາດເທົ່ານັ້ນບໍ່?

ດຣ. ບູນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ນ້ຳພະທັຍຂອງພະເຈົ້າ: ເຫັນຢູ່ໃນນ້ຳພະທັຍພະເຢຊູ

<u>ຂໍ້ພະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ມັດທາຍ 11:2-6; 23:23-24; ໂຢຮັນ 1:10-14; ໂຣມ 3:21; ຟິລິບປອຍ 2:9-11
<u>ພູມຫລັງຂອງພະຄຳພີ:</u>	ເອຊາຢາ 45:23; ມັດທາຍ 11:2-6; 23:1-39; ໂຢຮັນ 1:1-18; ໂຣມ 3:21-26; ຟິລິບປອຍ 2:5-11
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ອົງພະເຢຊູໄດ້ຮ່ວມກັບນ້ຳພະທັຍຂອງພະເຈົ້າຄືເພື່ອໄຖ່ ບາບ ແລະຄືນດີກັນ, ໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມ ແລະ ມີສິນທັມ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ຊີວິດແລະການສອນຂອງອົງພະເຢຊູໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຮູບ ພາບຄົບເຕັມເຖິງນ້ຳພະທັຍຂອງພະເຈົ້າ.
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ເພື່ອຖວາຍຕົວເອງໃຫ້ຕິດຕາມອົງພະເຢຊູໄປຕາມທີ່ພະອົງໄດ້ ຮ່ວມຢູ່ໃນນ້ຳພະທັຍຂອງພະເຈົ້າ, ການຮັບໃຊ້ທາງດ້ານ ຮ່າງກາຍ ແລະຈິດວິນຍານ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ

- ຢືນຢັນວ່າພະຄຳພີເປັນພະລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ທຸກໆປີໃນວັນເອກກະຣາດ ທີ່ເມືອງອາແລນຕາ ພວກຄົນໄດ້ພາກັນສລອງໂດຍຈັດໃຫ້ມີການແລ່ນ
ທົນ 10 ພັນກິໂມເມັດ. ມີປຶ້ມເຫລັ້ມນຶ່ງໄດ້ຂຽນຂຶ້ນໂດຍມີຊື່ວ່າ ພັນບ່ອນຈຳເປັນຕ້ອງເຫັນກ່ອນຕາຍ, ຂ້າ
ພະເຈົ້າເອງ ໄດ້ອາສັຍຢູ່ຮັດຈໍເຊັງ ມັນເປັນທຳນຽມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ຮັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງມີປະສົບປະການໃນ
ເຣື່ອງນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກະທຳຕາມທຳນຽມ. ການແລ່ນທົນເປັນໄປໄດ້ດີ. ແຕ່ເຫັນວ່າຫລັງຈາກແລ່ນແລ້ວມີ
ຫລາຍກວ່າ 200 ຄົນໄດ້ພາກັນຂີ່ຮົດໄຟກັບຄືນຫລັງຈາກແລ່ນໃນອາກາດຮ້ອນໃນເດືອນ 7 ໃນເມືອງ ອາ
ແລນຕາ. ເມື່ອມີຫລາຍຄົນພາກັນຫຸ້ມຂີ່ຮົດໄຟ ໃຜຮຸ່ນຮ້ອນແລະເມື່ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບຄົນຜູ້ທີ່ຢູ່
ທາງຂ້າງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການນຶ່ງລົງ ຄົນນັ້ນເຫັນສີໜ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າປ່ຽນໄປ ລາວເລີຍຍິນດີຫຍັບໃຫ້

ນັ່ງນໍາ. ຖ້າວ່າບໍ່ມີຄົນໃຫ້ນັ່ງ, ເອົານໍ້າເຢັນໃຫ້ດື່ມ, ແລະມີຄົນວິລົມໃສ່ໜ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຄົງເປັນລົມໄປແລ້ວ ຢ່າງແນ່ນອນ.

ຫລາຍໆຄັ້ງ ຊີວິດຂອງພວກເຮົາເປັນໄປຕາມທີ່ກ່າວມານັ້ນ. ພວກເຮົາເບື້ອງຊີວິດ, ຢູ່ກັບຄົນທີ່ມີແຕ່ ບັນຫານາໆປະການ. ພວກເຮົາພາກັນຊອກທາງອອກຂອງຊີວິດທີ່ເຄັ່ງຕຶງ. ພວກເຮົາຕ້ອງການລົມຫັນໃຈ. ພວກເຮົາລໍໃຫ້ຮີດໄຟແຫ່ງຊີວິດຢຸດແລະເດີນອອກໄປ. ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍໄດ້ຖືກເຕືອນວ່າຊີວິດກໍເປັນຢ່າງ ນັ້ນແຫລະ ເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາ ພວກເຮົາຢາກເປີດປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອຈະຢູ່ໄດ້ເພີ່ມອີກມື້ນຶ່ງ.

1. ນໍ້າພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຄືເຮັດໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມແລະມີສິນທັມໃນອົງພຣະເຢຊູ:

(ມັດທາຍ 11:2-6; 23:23-24)

ບາງທີໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ ມີສິໜ້າລ່າໄປເມື່ອເວລາຂ້າພະເຈົ້າຂີ່ຮີດໄຟເພາະລາວຖາມອົງພຣະເຢ ຊູວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ຈະມານັ້ນຫລື ຫລືຈະຕ້ອງຄອງຖ້າຜູ້ອື່ນ?” (ມັດທາຍ 11:2). ເວລາຖືກຂັງໃນຄຸກລາວ ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຝາຄຸກນັ້ນຈະລົ້ມທັບລາວ ເພາະລາວຢາກຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ຕົນເອງໄດ້ເຊື່ອນັ້ນກາຍເປັນຜູ້ສົງສັຍ, ໝາຍຄວາມວ່າລາວບໍ່ແນ່ໃຈການເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ລາວຖາມຕົນເອງວ່າພຣະເຢຊູ ເປັນໃຜກັນແທ້ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ໄປປ່ອຍຕົນເອງອອກຈາກຄຸກເພາະພຣະອົງມີອໍານາດ. ຫລາຍໆ ຄັ້ງພຣະເຢຊູໄດ້ສັນຍາວ່າຈະປົດປ່ອຍຜູ້ຖືກຂົ່ມເຫັງໃຫ້ເປັນອິສລະ(ເບິ່ງ ລູກາ 4:18). ການລົງໂທດທີ່ຕົນ ເອງຄິດວ່າຈະມານັ້ນມັນໄປຄ້າງຢູ່ໃສ? (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 3:12)

ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ຄິດວ່າ ໂຢຮັນບັບຕິສໂຕເປັນຄົນສົງສັຍ. ພວກເຮົາພາກັນຄິດວ່າ ລາວເປັນຄົນປ່າອາສັຍຢູ່ໃນປ່າດິນຊາຍ ກິນຕັກແຕນແລະນໍ້າເຜິ້ງເປັນອາຫານ. ພວກເຮົາຄິດວ່າລາວເປັນ ຄົນສົ່ງສຽງຮ້ອງໃນປ່າ, ຮ້ອງໃຫ້ຄົນເຮັດທຶນທາງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຊີ້ໄປແລະເຮັດພູສູງໃຫ້ພຽງເພື່ອທຸກຄົນຈະ ໄດ້ເຂົ້າມາຮັບເອົາຄວາມພົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຫັນໃນອົງພຣະເຢຊູ (3:1-12). ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໂຢຮັນ ເປັນຄົນສົງສັຍ ແລະມັກຕັ້ງຄໍາຖາມຂຶ້ນມາ, ແຕ່ລາວກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຕ້ອງຕິແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ຈຶ່ງເປັນສຸກຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ” (11:6) ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຕ້ອງຕິຫລືລົງໂທດ ໂຢຮັນທີ່ໄດ້ສົງສັຍໂດຍມີຄໍາຖາມຂຶ້ນມາ. ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກແກ່ຄົນທີ່ໂຢຮັນໄດ້ສົ່ງມາຫາພຣະອົງໃຫ້ກັບ ໄປບອກໂຢຮັນເຖິງສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນຄື: ຄົນຕາບອດເຫັນຮຸ່ງ, ຄົນເບິ່ງຢ່າງໄດ້, ຄົນຂີ້ທູດດີພະ ຍາດ, ຄົນຫູໜວກໄດ້ຍິນ, ຄົນຕາຍຄົນມາອີກ, ຄົນທຸກຍາກໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດ (11:4-5).

ພຣະເຢຊູໄດ້ສົ່ງຄໍາດຽວໄດ້ສລູບເຖິງສິ່ງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນບົດທີ່ແລ້ວໄປ ໃນປຶ້ມຂ່າວປະເສີດມັດ ທາຍ. ໃຫ້ທວນຄືນໄປເບິ່ງສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເນັ້ນໜັກໃນຄໍາສອນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເທສນາທີ່ຈ້າຍພູ ມັດ ທາຍ 5-7, ແຕ່ເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນນັ້ນອາດບໍ່ເປັນການພຽງພໍ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານໃຫ້ຄົນທີ່ ໂຢຮັນໄດ້ສົ່ງໄປຫານັ້ນມີຄໍາລາຍງານຫລາຍໆຢ່າງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນ (ມທ 8-9). ໃນບົດນີ້ພຣະ ເຢຊູໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາສົງສານຕໍ່ຄົນ ແລະກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຄືນດີກັບພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເທສນາ ໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ ແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຄົນຄົບຖ້ວນ.

ເຊັ່ນດຽວກັນ ໃນເວລາຕໍ່ມາໂຢຮັນກໍເລີຍມີຄໍາຖາມຂຶ້ນມາເຖິງການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູ, ລາວ

ອາດເຫັນພຣະເຢຊູສອນເຖິງຄວາມທ່ຽງທັມເປັນຢ່າງດີ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຕືອນພວກຟາຣີຊາຍເຖິງ ວິບັດທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບເພາະພວກເຂົາມີການປະພຶດທີ່ບໍ່ທ່ຽງທັມ. ໃນປຶ້ມມັດທາຍ ໃນບົດ 23 ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືເອົາຄວາມຜິດເພາະພວກຟາຣີຊາຍມີທ່າທົງຊົ່ວຊ້າໃນການເຊື່ອຖືສາສນາຂອງພວກເຂົາ. ການສອນເຖິງຄວາມທ່ຽງທັມໄດ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງໃນ ມັດທາຍ 23:23-24. ພຣະເຢຊູໄດ້ປະນາມພວກຟາຣີຊາຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເອົາຫົວຊາເຖິງ “ສິ່ງມີນ້ຳໜັກ ຫລືສຳຄັນໃນກົດບັນຍັດ: ຄວາມທ່ຽງທັມ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະຄວາມເຊື່ອ” (23:23)

2. ນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຄືການໄຖ່ບາບແລະການຄົນດີໃນອົງພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 1:10-14; ໂຣມ 3:21-26)

ໃນອົງພຣະເຢຊູ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງເຖິງການໄຖ່ບາບ ແລະການຄົນດີກັບພຣະເຈົ້າມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກຳເນີດ ກາຍເປັນເນື້ອໜັງຢ່າງສະພາບມະນຸດ. ໃຫ້ພິຈາລະນາເບິ່ງສອງຂໍ້ສຳຄັນໃນພຣະຄັມພິໄໝ່ຊຶ່ງໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ອ້າງມານີ້. ໃນໂຢຮັນ ບົດ 10:10-14

ຂໍ້ນີ້ໄດ້ສອນໃຫ້ສລຸບເຖິງການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນທາງລົບແລະທາງບວກ. ທາງລົບແມ່ນ “ໂລກນີ້ມີຫລາຍຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ ແລະປະຊາກອນຂອງພຣະອົງບໍ່ຍອມຕ້ອນຮັບເອົາພຣະອົງ.” (ໂຢຮັນ 1:10-11). ທາງບວກແມ່ນ “ຜູ້ໃດກໍຕາມຍອມຮັບເອົາໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງປະທານໃຫ້ຄົນນັ້ນກາຍເປັນບຸດຍິງບຸດຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.” (1:12). ບໍ່ແມ່ນການແປກຫຍິບເລີຍ ໃຜກໍຕາມຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຮັບການຄົນດີກັບພຣະອົງ-ຄວາມສັມພັນທີ່ເຄີຍແຕກຫັກນັ້ນໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃໝ່. ເຣື່ອງນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຣື່ອງເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະຜູ້ທີ່ “ກາຍເປັນເນື້ອໜັງ ແລະສະຖິດໃນຖ້ຳມາກາງພວກເຮົາ” ຜູ້ທີ່ເຮົາໄດ້ເຊື່ອແມ່ນ “ພຣະຄຳ...ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນສະຖາຣາສີຂອງພຣະອົງ, ຊຶ່ງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະບິດາຊຶ່ງເປັນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ” (ໂຢຮັນ 1:14)

ໂຣມ 3:21-26 ໄດ້ແນໃສ່ການປະກາດຂອງອົງພຣະເຢຊູໃນການໄຖ່ບາບຈາກມຸມອື່ນໆ. ໃນຂໍ້ນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມພະຍາຍາມຂອງມະນຸດເຮົາເຮັດສຸດຂີດກໍເຫັນວ່າຍັງຂາດເຂີນ ບໍ່ເຖິງເປົ້າໝາຍ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງມາໄວ້ໂດຍອົງພຣະເຢຊູເພື່ອໃຫ້ຄົນເຮົາກາຍເປັນຄົນ “ສິນທັມ ໂດຍພຣະຄຸນ ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ລ້າງໂດຍການໄຖ່ຂອງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳມາແລ້ວ, ການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນຂອງພຣະຣາຊທານອັນອັມມະຕະໂດຍພຣະໂລຫິດ, ມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດປະກອບດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ” (ໂຣມ 3:24-25).

3. ນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າແລະການເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອົງພຣະເຢຊູ: (ພິລິປປອຍ 2:9-11)

ໃນປຶ້ມພິລິປປອຍ 2:9-11 ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນການປະກາດຂອງພຣະອົງຢ່າງເຕັມສ່ວນ-ທ່ຽງທັມ ແລະການເຮັດໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມ, ການໄຖ່ບາບ ແລະການຄົນດີກັນ- ໃນເຣື່ອງນີ້ກໍເຫັນຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູ. ພຣະເຢຊູຖ່ອມພຣະທັຍລົງ ແລະກາຍ “ເປັນຄົນເຊື່ອຟັງຈົນຕາຍ-ເຖິງຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ...ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຍົກພຣະອົງຂຶ້ນສູງແລະປະທານພຣະນາມເໜືອນາມຊື່ໃດທັງສິ້ນ, ໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະເຢຊູນັ້ນ

ທຸກຫົວເຂົ້າຈະຄຸລົງ ໃນສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະທຸກຄົນຈະສາອະພາບວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ພິລິປປອຍ 2:8-11).

ໝາຍເຫດພາບພົດໃນຂໍ້ 10-11 ສາມາດຫວນຄືນໄປໃນພຣະຄຳພີເດີມໃນປື້ມ ເອຊາຍາ 45:23. ໄດ້ບອກເຖິງກຽດສັກສີຂອງອົງພຣະເຢຊູ ທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ກ່າວນັ້ນແມ່ນເປັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນຄວາມຈິງອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມີພາກສ່ວນໃນການປະກາດຂອງພຣະບິດາ-ຄວາມທ່ຽງທັມ, ການເຮັດໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມ, ການໄຖ່ບາບ ແລະການຄືນດີ-ພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ!

ຄຳຖາມ

1. ໃຫ້ຫວນຄືນເຖິງສະພາບຂອງໂຢຮັນ, ມັນເປັນການສົມຄວນບໍ່ທີ່ຖາມອົງພຣະເຢຊູວ່າ, “ທ່ານເປັນຜູ້ນັ້ນບໍ່?”
2. ທ່ານເຄີຍຖາມເໝືອນໂຢຮັນບໍ່? ເວລາໃດທ່ານມີຄວາມສົງສັຍໃນຄວາມເຊື່ອ?
3. ພຣະເຢຊູໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ ເວລາພຣະອົງກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງເປັນສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ຕໍ່ຕ້ານເຮົາ?”
4. ທ່ານເຂົ້າໃຈຫລາຍເທົ່າໃດຕໍ່ການຖວາຍຕົວຂອງທ່ານກັບອົງພຣະເຢຊູ ພ້ອມກັບການປະກາດ ຮັບໃຊ້-ຄວາມທ່ຽງທັມ ແລະການເຮັດໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບເດີມ ພ້ອມກັບການຄືນດີກັບພຣະເຢຊູ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 8

ປະສົບການເຮືອງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ລູກາ 19:1-10; ກິຈການ 9: 1-9, 19-22; 16:13-15, 25-34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ລູກາ 19:1-10; ກິຈການ 9:1-22; 16:13-34

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເກີດມາຈາກການມີປະສົບການສ່ວນຕົວກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການເປັນຄຣິສຕຽນມີຄວາມໝາຍສຳຄັນແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຍອມຮັບວ່າການມີພາກສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜົນຈາກການເປັນຄຣິສຕຽນ ແລະພິສູດວ່າສິ່ງນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວຫລືບໍ່.

ຄຳນຳ

ບາງຄົນໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວ; ແຕ່ບາງຄົນກໍກ້າວໄປຢ່າງຊ້າໆ. ແຕ່ທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າເພາະໄດ້ມີປະສົບການສ່ວນຕົວກັບຂ່າວປະເສີດ.

ທ່ານແຟຣງ ແດງ ເກີດທີ່ ສປປ ວຽດນາມ. ພໍ່ຂອງເພິ່ນເຄີຍເປັນທະຫານໝໍ ໃນກອງທັບວຽດນາມໃຕ້ ໃນສົມຍສິງຄາມ; ພໍ່ໄດ້ຫນີອອກປະເທດເມື່ອແຟຣງ ມີອາຍຸໄດ້ແປດປີ. ພໍ່ຂອງແຟຣງໄດ້ຮັບພຣະເຢຊູຢູ່ໃນສູນອົພະຍົບ ແລະລາວໄດ້ໃຊ້ເວລາທ່ອນເງິນເຖິງສິບປີທີ່ນິວອອກລິນ ເພື່ອຈະນຳຄອບຄົວໃຫ້ມາຢູ່ກັບລາວ.

ແຟຣງມີອາຍຸສິບແປດປີເມື່ອລາວໄດ້ຍິນເຮືອງພຣະເຢຊູເທື່ອທຳອິດ; ລາວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ມາໃນສາສນາພຸດ. ລາວຮູ້ວ່າພຣະພຸດບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າແມ່ນໃຜ. ຫລັງຈາກມາເປັນຄຣິສຕຽນ, ລາວໄດ້ໃຊ້ເວລາຮຽນພາສາອັງກິດຢູ່ສອງປີ; ຫລັງຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຮັບທຶນເພື່ອໄປຮຽນຕໍ່ທີ່ມະຫາວິທະຍາລັຍຕູເລນ ແລະໃນທີ່ສຸດລາວໄດ້ຮຽນຈົບສຳເລັດຂະແນງຄະນິດສາດພ້ອມດ້ວຍກຽດພິເສດ.

ຫລັງຈາກນັ້ນແຟຣງໄດ້ຮັບການຊົງເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້ໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະໄດ້ໄປຮັບໃຊ້ໃນເຂດຕາເວັນອອກກາງ ແລະເຂດເອເຊັຍ. ສີ່ປີທີ່ຜ່ານມາໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນອົງການ Worldconnex ແລະໄດ້ເຫັນໂອກາດຮັບໃຊ້ຫລາຍໆຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າເປີດປະຕູໃຫ້ໃນສັຕວັດທີຂາວເອັດນີ້. ການມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານແຟຣງແມ່ນເກີດມາຈາກປະສົບການສ່ວນຕົວກັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

1. ງານລ້ຽງສ່ວນຕົວ: (ລູກາ 19:1-10)

ການໄປຢ້ຽມເມືອງເຢຣີໂກຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນບັນປາຍຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະກ່ອນ

ການສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມຢ່າງຜູ້ມີຊັບ. ແລະບໍ່ທີ່ໃດມີກ່ອນການຖືກປະທານຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ.

ເມືອງເຢຣິໂກເປັນເມືອງເກົ່າແກ່; ຫລາຍຄົນອາດຈະຈື່ເຢຣິໂກໄດ້ໃນຕອນໂຍຊວາຍນໍາໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ (ໂຍຊວາຍ 9). ໃນສັມຍຂອງພຣະເຢຊູເມືອງເຢຣິໂກກໍເປັນເມືອງທີ່ອຸດົມສົມບູນແລະໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກັບບ່ອນຢູ່ປັດຈຸບັນ.

ເຮືອນຂອງຄົນເກັບພາສີຊື່ຊັກຂາຍຄົງຈະເປັນບ່ອນທີ່ທຸກຄົນບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າພຣະເຢຊູຈະໄປແວ່; ຊັກຂາຍເປັນຄົນເຕັ້ງແຕ່ມີຊື່ສຽງໃຫຍ່ເພາະເປັນຄົນເກັບພາສີທີ່ຂ້ອນຂ້າງເກັ່ງໃນການສັ່ໂກງ. ຄົນຍິວຖືວ່າພວກຄົນເກັບພາສີເປັນຄົນຂາຍຊາດເກີດຂອງຕົວເອງ. ຄົນສ່ວນຫລາຍບໍ່ຢາກພົວພັນກັບຄົນກຸ່ມນີ້, ຍົກເວັ້ນແຕ່ ພຣະເຢຊູ.

ເພາະຜູ້ຄົນໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຢ່າງໜາແໜ້ນ, ຊັກຂາຍຮູ້ວ່າລາວບໍ່ມີໂອກາດຈະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູເພາະຄວາມຕໍ່າຂອງຕົນ, ລາວຈຶ່ງແລ່ນອອກໜ້າຜູ້ຊົນ ແລ້ວປີນຂຶ້ນຕົ້ນຊຸກະໂມຣ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ. ຄົນທັງຫລາຍຕົກຕະລົງເມື່ອໄດ້ຍິນພຣະເຢຊູເອີ້ນຊື່ຊັກຂາຍ ແລະຂໍໄປພັກທີ່ບ້ານຂອງລາວ. ຫລາຍຄົນພາກັນຈົມວ່າ ເມື່ອເຫັນສິ່ງທີ່ກໍາລັງເກີດຂຶ້ນ.

ການຍ້ຽມຢາມບ້ານຊັກຂາຍໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເຈົ້າຂອງບ້ານ; ຫລັງຈາກພົບພຣະເຢຊູ, ຊັກຂາຍກັບໃຈແລະຮູ້ວ່າລາວບໍ່ສາມາດທີ່ຈະດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງທີ່ເຄີຍເປັນມາ. ລາວກ່າວວ່າ "ຖ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ສັ່ໂກງເອົາຂອງຂອງຜູ້ໃດ ຂ້ານ້ອຍກໍຍອມສົ່ງຄືນໃຫ້ສັ່ທໍ" (19: 8). ຊັກຂາຍໄດ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ແລະມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ ເພາະໄດ້ມີປະສົບການສ່ວນຕົວກັບຂ່າວປະເສີດ. ພຣະເຢຊູຈຶ່ງໄດ້ຊົງກ່າວວ່າ "ວັນນີ້ຄວາມພົ້ນໄດ້ມາເຖິງບ້ານຫລັງນີ້ ເພາະຄົນນີ້ເປັນລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມເໝືອນກັນ" (19: 10).

2. ແສງສວ່າງມາບມາຈາກຟ້າ: (ກິຈການ 9:1-9, 19-22)

ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ທ່ານໃນຖານະອັຄສາວິກໂປໂລ; ແຕ່ຍັງໝູ່ມຄອບຄົວແລະໝູ່ເພື່ອນເອີ້ນທ່ານວ່າໂຊໂລ. ໃນຕອນພຣະເຢຊູສິ້ນພຣະຊົນ ໂປໂລມີອາຍຸຊ່າວກວ່າປີ; ລາວເປັນນັກປາດຜູ້ກໍາລັງກ້າວຂຶ້ນຕໍາແໜ່ງໃນກຸ່ມການເມືອງຂອງຊາວຍິວ; ລາວເປັນຄົນຍິວແຕ່ເປັນສັນຊາດໂຣມແຕ່ເກີດ ແລະເຕີບໃຫຍ່ທີ່ເມືອງຕາໂຊ. ລາວເປັນນັກຮຽນຂອງອາຈານຊື່ດັງຄາມາລີເອນ ແລະໂປໂລເກັ່ງດ້ານພາສາກຣີກ ແລະພາສາເຮັບເຣີ. ທ່ານເປັນຄົນມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ມີຄວາມຊາດນິຍົມສູງ, ແລະເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍ. ທ່ານມີອະນາຄົດດີໃນສັງຄົມຍິວ; ແຕ່ທຸກຢ່າງໄດ້ປ່ຽນແປງໄປເທິງຫົນທາງລະຫວ່າງກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະເມືອງດາມາເຊ.

ໂຊໂລແລະຜູ້ຕິດຕາມໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງດາມາເຊພ້ອມດ້ວຍໃບສັ່ງຈັບຄຣິສຕຽນທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ; ທ່ານໄດ້ຈັບກຸມພວກຜູ້ເຊື່ອຫລາຍໆຄົນທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ໃນນັ້ນກໍມີຊະເຕຟາໂນຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ (ກິຈການ 8:1-3). ໂຊໂລແລະພັກພວກໄດ້ເດີນທາງໄປໃນຕອນກາງເວັນ, "ໃນທັນໃດນັ້ນມີແສງສວ່າງມາບມາຈາກຟ້າອ້ອມຮອບຕົວທ່ານ" ຈົນເຮັດໃຫ້ລົ້ມລົງແລະຕາກໍບອດ. ພ້ອມດຽວກັນກໍມີສຽງຈາກສ່ວນສັ່ງໃຫ້ໂຊໂລເດີນທາງ

ຕໍ່ໄປຍັງເມືອງດາມາເຊ ແລະໃຫ້ລໍຟັງຄໍາສັ່ງເພີ່ມ.

ພັກພວກຂອງລາວໄດ້ນໍາໂຊໂລຜູ້ຍ້ານກົວ ແລະຕາບໍ່ເຫັນຮູ້ໄປເຖິງເມືອງ. ທ່ານໄດ້ນັ່ງລໍຢູ່ໃນຫ້ອງມິດເປັນເວລາສາມວັນໂດຍບໍ່ຍອມຮັບອາຫານແລະເຄື່ອງດື່ມ; ຄົນແປກໜ້າ ຊຶ່ງເປັນຄຣິສຕຽນທີ່ທ່ານຈະໄປຈັບໄດ້ມາຢັ້ງມຢາມ. ໂຊໂລຮູ້ວ່າມີຂອງຄົນແປກໜ້າໄດ້ມາຈັບບາຍລາວ ແລະຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ອະທິບາຍສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈ. ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກໂຊໂລເພື່ອເປັນຜູ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າກັບປະເທດຊາດຂອງທ່ານ; ຫລັງຈາກນັ້ນໂຊໂລກໍສາມາດເບິ່ງເຫັນທຸກຢ່າງອີກ.

"ໃນບັດດຽວນັ້ນ" ໂຊໂລກໍໄດ້ເລີ່ມປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ໂຊໂລຜູ້ໄດ້ຮັບຊື່ໃໝ່ວ່າ ໂປໂລໄດ້ພົບພຣະເຢຊູ, ໄດ້ຮັບເຊື່ອ, ແລະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ຄຣິສຕຽນໃນສມັຍທໍາອິດກໍຢູ່ໃນລັກສະນະນັ້ນ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບພຣະເຢຊູ, ໄດ້ຮັບເຊື່ອ, ແລະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ

3. ແມ່ນ້ຳທີ່ງຽບ: (ກິຈການ 16: 13-15)

ສໍາລັບບາງຄົນ, ການກັບໃຈແລະເຊື່ອເປັນປະສົບການອັນງຽບງຽມ; ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບນາງລີເດັງ. ໂປໂລແລະພວກຜູ້ປະກາດໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງເມືອງຟິລິບປອຍດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສແວງຫານິມິດຈາກພຣະເຈົ້າເຣື່ອງການໄປປະກາດ. ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງຫ້າມພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ໄປແຂວງເອເຊັຍ, ພວກເພິ່ນກໍໄດ້ເດີນທາງຕໍ່ໄປຍັງເມືອງໂທອາດ. "ໃນກາງຄືນໂປໂລໄດ້ເຫັນນິມິດ" ມີຊາຍ ຊາວມາເກໂດເນັງໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ໄປຊ່ວຍ (16: 6-10). ໂປໂລແລະພັກພວກໄດ້ຮັບເດີນທາງໄປທີ່ເມືອງຟິລິປອຍຊຶ່ງເປັນເມືອງເອກຂອງເຂດມາເກໂດເນັງ (16: 11-12).

ຟິລິປອຍເປັນເມືອງໃຫຍ່ແຕ່ບໍ່ມີສາລາໂຮງທັມ; ໂປໂລແລະພັກພວກໄດ້ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນຫລາຍວັນ. ໃນວັນຊະບາໂຕ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພາກັນໄປແຄມຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ແລະຫວັງວ່າຄົນຍິງຈະພາກັນໄປອ້ອນວອນຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບພວກຜູ້ຍິງກຸ່ມນຶ່ງທີ່ມາໂຮມກັນຢູ່ເພື່ອໄຫວ້ວອນ ແລະໄດ້ພົບຍິງຄົນນຶ່ງຊື່ລີເດັງ. ນາງລີເດັງເປັນຄົນຂາຍຜ້າສີມ່ວງອ່ອນ ຈາກເມືອງທົວເຕຣາ; ນາງເປັນຄົນຕ່າງຊາດແຕ່ຍໍາເກາງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອໄດ້ຟັງຂ່າວປະເສີດ ນາງກໍໄດ້ຮັບເຊື່ອ; ນອກນັ້ນນາງລີເດັງຍັງໄດ້ອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ໂປໂລ ແລະພັກພວກໃຫ້ພັກທີ່ເຮືອນຂອງລາວ (16:15).

ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງລີເດັງໄດ້ລາມໄປເຖິງຄົນອື່ນໆ; ຫລາຍຄົນໃນຄອບຄົວຂອງລາວໄດ້ຮັບເຊື່ອ. ຄຣິສຕະຈັກທີ່ເມືອງຟິລິປອຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນກໍເພາະນາງລີເດັງ ຜູ້ເປັນນັກທຸກະກິດທີ່ມີອິທິພົນຫລາຍສົມຄວນ.

4. ພັຍຮ້າຍແຮງ: (ກິຈການ 16: 25-34)

ແຜ່ນດິນໄຫວເປັນພັຍທັມມະຊາດທີ່ໜ້າຍ້ານ; ຕົວຢ່າງແຜ່ນດິນໄຫວໃນ ສປປ ຈີນ ໃນປີ 2008 ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຄົນເສັງຊີວິດຈໍານວນຫລາຍພັນຄົນ ແລະໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫລາຍລ້ານຄົນບໍ່ມີບ້ານຢູ່. ຂະນະທີ່ໂປໂລແລະ

ຊິລາໄດ້ຖືກຄຸມຂັງທີ່ເມືອງຟິລິບປອຍກໍໄດ້ເກີດມີແຜ່ນດິນໄຫວໃນອ້ອມເຂດຄຸກ ແຕ່ກໍເປັນເລື່ອງໜ້າຍ້ານ ພໍສົມຄວນ.

ບາງຄົນໄດ້ມາຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຖ້າມາກາງລົມພະຍຸ; ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບນາຍທັມມະໂຮງຜູ້ທີ່ພຣະ ທັມບໍ່ໄດ້ເປີດເຜີຍຊື່. ເພາະການປະກາດຂ່າວປະເສີດ, ໂປໂລແລະຊິລາໄດ້ຖືກຈັບຂັງຄຸກ; ແຕ່ແທນທີ່ຈະ ຮ້ອງໃຫ້ເສົາໂສກໃຈ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ອ້ອນວອນແລະຮ້ອງເພງສັຽເສີນພຣະເຈົ້າ. "ໃນປັດຈຸບັນນັ້ນກໍເກີດ ແຜ່ນດິນຫວັ່ນໄຫວໃຫຍ່ ຈົນຮາກຄຸກສະທ້ານສະເທືອນ ແລະໃນທັນໃດນັ້ນປະຕູຄຸກກໍໄຂອອກທຸກບານແລະ ເຄື່ອງຜູກມັດທຸກຄົນກໍຫລຸດເສັຍ." ຫລັງຈາກອາການແຜ່ນດິນໄຫວໄດ້ສົງບລົງ ນາຍທັມມະໂຮງໄດ້ເຫັນປະ ຕູຄຸກໄຂ ກໍຄິດວ່ານັກໂທດໄດ້ໂດດໜີໝົດແລ້ວ; ເຂົາຈຶ່ງຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຂ້າຕົວເອງ.

ໂປໂລຈຶ່ງເອີ້ນບອກນາຍທັມມະໂຮງວ່າ "ຢ່າເຮັດຮ້າຍອັນໃດຕໍ່ຕົວເທາະ ພວກເຮົາຍັງຢູ່ທີ່ນີ້ທຸກຄົນ." ນາຍ ທັມມະໂຮງແລ່ນມາຂາບລົງທີ່ຕີນຂອງໂປໂລແລ້ວຖາມວ່າ "ທ່ານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດແນວໃດຕໍ່ໂປ ຈິ່ງຈະພົ້ນໄດ້?" ໂປໂລຈຶ່ງໃຫ້ຄໍາຕອບທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນພຣະຄໍາພີ: "ຈິ່ງເຊື່ອວາງໃຈ ໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າແລ້ວ ທ່ານຈະໄດ້ພົ້ນ ທັງຄົວເຮືອນຂອງທ່ານດ້ວຍ" (16: 31). ຫລັງຈາກນັ້ນໂປໂລໄດ້ປະກາດພຣະທັມໃຫ້ນາຍ ທັມມະໂຮງແລະຄອບຄົວ ແລະເມື່ອທຸກຄົນໄດ້ຮັບເຊື່ອ ທ່ານຈຶ່ງໄດ້ບັບຕິສະມານາຍທັມມະໂຮງພ້ອມດ້ວຍ ຄອບຄົວຂອງລາວ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນໂປ, ນາຍທະຫານໂຣມຜູ້ນີ້ ແລະນາງລີເດັງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ປະກາດສໍາຄັນໃນ ຂົງເຂດເມືອງຟິລິບປອຍ ແລະເມືອງມາເກໂດເນັງນັ້ນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູມີເລື່ອງທີ່ຈະເລົ່າ; ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບການບົດປ່ອຍຈາກເຫລົ້າ, ຢາເສບຕິດ, ຫລືຄວາມລໍາບາກຕ່າງໆໃນຊີວິດ. ບາງຄົນກໍບໍ່ມີຫຍັງພິເສດເໝືອນນາງລີເດັງ; ແຕ່ທຸກຄົນມີເລື່ອງທີ່ຈະເລົ່າ ໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງ. ເລື່ອງຊີວິດຄຣິສຕຽນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີເລື່ອງອື່ນໃດທີ່ຈະປຽບທຽບໄດ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ການຮັບເຊື່ອຂອງທ່ານເປັນແນວໃດ? ເລື່ອງຂອງທ່ານມີສ່ວນຄ້າຍຄືເລື່ອງຂອງຊັກຂາຍ, ໂປໂລ, ນາງລີເດັງ, ຫລືນາຍທັມມະໂຮງບໍ່?
2. ຊີວິດຂອງທ່ານຢູ່ໃນສະພາບໃດ ກ່ອນການຮັບເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ?
3. ຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງທ່ານແນວໃດແດ່?
4. ທ່ານໄດ້ເວົ້າເລື່ອງພຣະເຢຊູແລະປະສົບການສ່ວນຕົວກັບໃຜແດ່ແລ້ວ? ຍັງມີໃຜແດ່ທີ່ທ່ານຢາກ ຈະເລົ່າເລື່ອງນີ້ໃຫ້ຟັງ?

ບົດຮຽນທີ 9

ດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຮມ 12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ໂຮມ 12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການດຳເນີນຊີວິດ
ໃນຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທຸກຄົນທີ່ເບິ່ງຊີວິດຂອງທ່ານສາມາດຮູ້ໄດ້ບໍ່ວ່າທ່ານເປັນຄົນສຽງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງການປະພຶດທີ່ພຣະທັມໃນຕອນນັ້ນບອກໃຫ້ເຮົາເຮັດ ແລະ
ຕັດສິນໃຈວ່າມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຄວນແກ້ໄຂ.

ຄຳນຳ

ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດຈະຕ້ອງມີຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງ ເພື່ອນິສັຍໃຈຄໍ່ແລະການປະພຶດຂອງພວກເຂົາຈະ
ສແດງເຖິງຄຸນຄ່າເຮືອງອະນາຈັກສວັນພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງແຕກຕ່າງກັບຄຸນຄ່າທີ່ຊາວໂລກຍອມຮັບກັນ.

ໂລກທັງຫລາຍຕົກຕະລົງ ເວລາ ຈອນ ແອຟ ເຄເນດີ ຢູເນັງ, ພັລຍາ, ແລະນ້ອງສາວໄດ້ເສັ້ງຊີວິດເພາະເຄື່ອງ
ບິນທີ່ເພິ່ນເປັນຄົນຂັບເອງໄດ້ຕົກລົງສູ່ມະຫາສມຸດອັດແລນຕິກ. ຈາກການພິສູດຫລັກຖານ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ໄດ້
ພົບວ່າທ່ານຈອນ ແອຟ ເຄເນດີໄດ້ມີອາການງົງໃນການບັງຂັບເຄື່ອງ ເພາະຄວາມມືດ; ທ່ານຄິດວ່າຕົວເອງ
ບິນແບບປົກຕິ ແຕ່ເຄື່ອງບິນຂອງເພິ່ນໃນຕອນນັ້ນໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບທ້ອງບິນຂຶ້ນຟ້າ; ເພິ່ນໄດ້ບັງຂັບເຄື່ອງບິນ
ຊັດລົງໃສ່ນ້ຳທະເລ ໂດຍບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄີງ.

ຫລາຍຄົນຄິດວ່າຕົນເອງດຳເນີນຊີວິດທີ່ຖືກຕ້ອງ; ແຕ່ພໍປຽບທຽບໃສ່ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ ຄົນທັງ
ຫລາຍໄດ້ດຳເນີນຊີວິດແບບ "ທ້ອງບິນຂຶ້ນຟ້າ." ໃນໂຮມ 12, ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ບົດຮຽນເຮືອງການດຳເນີນຊີວິດ
ແບບທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຄຳຖາມສຳລັບທຸກຄົນກໍຄື: ທ່ານດຳເນີນຊີວິດຄຣິສຕຽນແບບໃດ? ການດຳເນີນຊີວິດຢ່າງ
ຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງຢູ່ໃນລັກສະນະໃດ?

1. ດຳເນີນຊີວິດບໍລິສຸດ: (ໂຮມ 12:1-2)

ໂປໂລຊັກຊວນໃຫ້ພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຈົ່ງຖວາຍຕົວເປັນເຄື່ອງບູຊາທີ່ມີຊີວິດແລະບໍລິສຸດແກ່ພຣະເຈົ້າ "ຊຶ່ງ
ເປັນການນະມັສການທີ່ສົມຄວນກັບຝ່າຍວິນຍານ" (12:1). ຖ້ອຍຄຳຂອງໂປໂລວາດພາຍທູບທຽນທີ່ຄົນຈູດ
ໃນເວລານະມັສການ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຖວາຍຕົວເອງໃຫ້ເປັນເໝືອນທູບທຽນທີ່ຖືກຈູດເພື່ອຖວາຍແດ່ພຣະ
ເຈົ້າດ້ວຍທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາມີ ແລະທຸກໆມື້ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ໂດຍພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາຈະ

ຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດແບບບໍ່ນິສຸດ ແລະປ່ຽນແປງເພື່ອຈະເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ.

ຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງເລີ້ມຈາກການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່; ຖິ້ມການປະພຶດເກົ່າທີ່ບໍ່ດີ ແລະຕື່ມນິສັຍທີ່ດີໃສ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາແຕ່ລະມື້. ຈຶ່ງປ່ຽນແປງຄວາມນຶກຄິດຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອອຸບນິສັຍຂອງພວກເຮົາຈະປ່ຽນໃໝ່ (12: 2). ໂຍຮັນບັບຕິສໂຕສອນຄົນໃຫ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ (ມັດທານ 3:2); ພຣະເຢຊູສອນເຮືອງຄວາມສຳຄັນຂອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ (ມັດທາຍ 4:17); ພວກອັດສາວິກສັງສອນຄົນທັງຫລາຍເຮືອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ (ມາຣະໂກ 6:12); ພຣະເຢຊູຊົງເຕືອນໃນຕອນນຶ່ງວ່າ "ແຕ່ຖ້າໝົດທຸກຄົນບໍ່ຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ ກໍຈະຈົບຫາຍໄປເໝືອນກັນ" (ລູກາ 13:5).

2. ດຳເນີນຊີວິດແບບສະມາຊິກໃນພຣະກາຍ: (ໂຣມ 12:3-8)

ການປ່ຽນແປງບໍ່ສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໂດດດ່ຽວ; ຄຣິສຕຽນຕ້ອງການຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ໂປໂລປຽບທຽບສັງຄົມຄຣິສຕຽນກັບຮ່າງກາຍ. ພວກເຮົາແຕກຕ່າງກັນ ແລະໄດ້ຮັບຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງກັນເພື່ອໃຊ້ໃນການເສີມສ້າງພຣະກາຍ ຫລືຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໂປໂລໄດ້ເວົ້າເຖິງຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງໆໃນຕອນນີ້; ພວກເຮົາສາມາດເບິ່ງເຮືອງຂອງພຣະຣາຊທານໄດ້ເພີ່ມເຕີມໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 12. ສະມາຊິກຄຣິສຕະຈັກແຕ່ລະຄົນແຕກຕ່າງກັນ ແລະມີຂອງພຣະຣາຊທານຕ່າງກັນ; ສະນັ້ນແຕ່ລະຄົນມີສິ່ງທີ່ຈະໃຫ້ກັບພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໄຖ່ແລະການປ່ຽນແປງ.

ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງກ້າວໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ໂດຍສະເພາະເຮືອງການຈັດຕຽມໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເພື່ອປ່ຽນແປງໂລກ. ແທນທີ່ພວກເຮົາຈະຖາມວ່າ: ຄຣິສຕະຈັກຊ່ວຍຫຍັງໄດ້ແດ່? ພວກເຮົາຄວນຖາມວ່າ: ພຣະເຈົ້າມີນິມິດຫຍັງສຳລັບພວກເຮົາ? ພວກເຮົາມີຂອງພຣະຣາຊທານຫຍັງແດ່? ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພວກເຮົາເຮັດໄດ້ເພື່ອໃຫ້ນິມິດຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດ ແລະເພື່ອຈະໄດ້ຖວາຍກຽດພຣະອົງ?

3. ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສ່ຽງາງາມ: (ໂຣມ 12:3, 10-13, 15)

ມີບາງຄັ້ງ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດບໍ່ສຳຄັນເທົ່າກັບເຫດຜົນທີ່ເຮົາເຮັດ ຫລືວິທີທີ່ເຮົາເຮັດ. ທັສນະຂອງພວກເຮົາສາມາດຊ່ວຍ ຫລືລົບລ້າງການປະພຶດ. ແຕ່ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າສາມາດປ່ຽນແປງທັສນະຂອງພວກເຮົາໃຫ້ດຳເນີນຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງແລ້ວ. ໂປໂລຜູ້ເຄີຍເປັນຄົນອວດຕົວ, ຫລອກລວງ, ຫົວແຂງ, ແລະມັກຕໍ່ສູ້ໄດ້ມີປະສົບການເຮືອງພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ເພາະຊີວິດຂອງລາວໄດ້ປ່ຽນແປງຈາກຜູ້ຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນມາເປັນຜູ້ຂຽນ 1 ໂກຣິນໂທ 13 ຊຶ່ງເວົ້າເຮືອງຄວາມຮັກ.

ເພາະພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ ໂປໂລໄດ້ກາຍເປັນຄົນຖອມຕົວ. ພວກເຮົາກໍເຊັ່ນກັນ, ພວກເຮົາບໍ່ມີໜ້າທີ່ໃນການ

ຊອກຕໍາໜິພວກຜູ້ເຊື່ອດ້ວຍກັນ ແຕ່ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາຄືການພິສູດຕົນເອງ (ມັດທາຍ 7: 3-5) ແລະການນັບຖື ແລະຮັກຄົນອື່ນໆ.

3. ດໍາເນີນຊີວິດແບບຂອງແທ້: (ໂຣມ 12: 9-13)

ກຸນແຈສໍາຄັນຂອງການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງແລ້ວຄືການເປັນຂອງແທ້; ໝາຍຄວາມວ່າໃຫ້ພວກເຮົາ "ຮັກ ກັນເໝືອນສັນພິນັ້ນ" (12:9); ບໍ່ແມ່ນທໍາທ່າຮັກ ແຕ່ໃຫ້ຮັກດ້ວຍໃຈຈິງ. ການເປັນຂອງແທ້ໝາຍເຖິງຄວາມ ສັດຊື່, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດໃນຊີວິດ. ເງິນປອມອາດຈະມີຄຸນພາບດີ ກວ່າເງິນແທ້, ແຕ່ເງິນປອມກໍຍັງເປັນເງິນປອມຢູ່.

ການເປັນຂອງແທ້ແມ່ນຈຸດສໍາຄັນໃນຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະອົງສແວງຫາບຸກຄົນທີ່ຈິງໃຈ ແລະເປັນຂອງແທ້; ຫລາຍຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູໃນສັມຍແລກກໍບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດພາດ ແຕ່ ພວກເຂົາເຈົ້າລ້ວນແລ້ວແຕ່ເປັນບຸກຄົນທີ່ຢາກເປັນຂອງແທ້. ອັດສາວິກແຕ່ລະຄົນເຊັ່ນ ເປໂຕ, ໂທມາ, ໂຢ ຮັນ, ແລະຢາໂກໂບ ຕ່າງກໍມີຄວາມບົກພ່ອງກັນທັງນັ້ນ. ພຣະເຢຊູເຄີຍເອີ້ນພວກເຂົາເຈົ້າວ່າເປັນພວກຜູ້ມີ ຄວາມເຊື່ອໜ້ອຍ (ມັດທາຍ 6: 30; 8: 26; 14: 31; 16: 8; ລູກາ 12: 28).

ຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງແລ້ວ ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປູກຝັງຄວາມຈິງໃນການປະພຶດ ແລະ ຄວາມສັມພັນຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງ "ກຽດຊັງສິ່ງຊົ່ວ" ແລະ "ຍິດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ດີ" (12: 9). ຄວາມ ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນກໍໃຫ້ເປັນຄວາມຮັກຈາກໃຈຈິງ.

4. ສະແດງຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງແລ້ວ: (ໂຣມ 12:14-21)

ໃນຂໍ້ 14-21, ໂປໂລບັລຍາຍເຮືອງຊີວິດທີ່ປ່ຽນແປງທີ່ເກີດມາຈາກການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່. ຄໍາບັລຍາຍ ໃນຕອນນີ້ມີສ່ວນຄ້າຍຄືກັບການ "ເທສນາຢູ່ຈ້າຍພູຂອງ" ພຣະເຢຊູ ໃນມັດທາຍ 5-7. ການສຶກສາຄໍາເທສ ນາທີ່ຈ້າຍພູຈະເປັນບົດຮຽນທີ່ດີສໍາລັບຄຣິສຕຽນໃນການທີ່ຈະດໍາເນີນຊີວິດຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ພຣະເຢຊູຊົງສລຸບ ຄໍາສອນໃນຕອນນັ້ນວ່າ ການເຮັດຕາມຄໍາສອນເປັນປໂຍດກວ່າການຮູ້ຄໍາສອນ (ມັດທາຍ 7: 21, 24-27).

ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງການປ່ຽນແປງໃນຊີວິດໂປໂລ ແຕ່ສັມຍຍັງໜຸ່ມ ແລະຄໍາສອນຂອງທ່ານໃນຕອນນີ້. ພຣະ ທັມກິຈການ 9:1 ເວົ້າເຖິງໂປໂລວ່າ "ຝ່າຍໂຊໂລ ຫລືໂປໂລຍັງຊູ່ເຊັ່ນວ່າຈະຂ້າພວກສິດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າເສັງ." ກ່ອນພົບພຣະເຢຊູ, ໂປໂລເປັນຄົນໂຫດຮ້າຍ ແຕ່ຫລັງຈາກໄດ້ພົບພຣະເຢຊູ, ລາວໄດ້ຖິ້ມໃຈເກົ່າ ເອົາໃຈໃໝ່; ທ່ານໄດ້ຮຽນໃຫ້ພອນພວກສັດຕູຂອງທ່ານ, ເຮັດຄວາມດີກັບຄົນທີ່ຂົ່ມເຫັງ ແລະຢູບຫຍາມ ຕົວທ່ານ, ເຫັນແກ່ຄົນອື່ນຫລາຍກວ່າຊີວິດຂອງຕົນເອງ. ໂປໂລບໍ່ເຄີຍແກ້ແຄ້ນຄົນອື່ນແຕ່ອະພັຍສເມີ. ກ່ອນ ພົບພຣະເຢຊູໂປໂລໄດ້ດໍາເນີນຊີວິດແບບບິນ "ທ້ອງບິນທ້ອງຂຶ້ນຟ້າ" ແຕ່ຫລັງຈາກພົບພຣະເຢຊູ ຊີວິດຂອງ ທ່ານໄດ້ປ່ຽນແປງໄປ "ແບບໜ້າມີເປັນຫລັງມີ" ເລີຍ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານມີປະສົບການແນວໃດເຮືອງການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່? ການຖິ້ມໃຈເກົ່າເອົາໃຈໃໝ່ມີຜົນສະທ້ອນແນວໃດແດ່ໃນຊີວິດທ່ານ?
2. ພຣະເຈົ້າປະທານຂອງພຣະຣາຊທານແນວໃດໃຫ້ທ່ານເພື່ອຈະໄດ້ເປັນພຣະພອນໃຫ້ຄົນອື່ນໆ? ທ່ານໄດ້ເຫັນຂອງພຣະຣາຊທານແນວໃດແດ່ໃນຊີວິດຂອງພີ່ນ້ອງຜູ້ເຊື່ອໃນຄຣິສຕະຈັກ? ພວກພີ່ນ້ອງໄດ້ເຫັນຂອງພຣະຣາຊທານແນວໃດແດ່ໃນຕົວທ່ານ?
3. ທ່ານເຄີຍໄດ້ເຫັນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເອົາຊະນະຄວາມຊົ່ວດ້ວຍຄວາມດີບໍ່?
4. ທ່ານຮູ້ວິທີທາງໃດແດ່ທີ່ຈະນໍາຄໍາສອນຂອງໂປໂລໃນໂຣມ 12 ນີ້ໄປປະຕິບັດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 4: 32-35; 2 ໂກຣິນໂທ 8:1-9; 1 ໂກຣິນໂທ 12:4-13;
1 ເປໂຕ 2:6-10.

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ກິຈການ 4: 32-35; 1 ໂກຣິນໂທ 12 ; 2 ໂກຣິນໂທ 8—9; 1 ເປໂຕ 2

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ແຕກຕ່າງກັນເພື່ອ
ມີສ່ວນໃນພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະຕ້ອງໄດ້ມອບໃຈຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນບໍ່ ເພື່ອຮ່ວມກັບ
ສະມາຊິກໂບດຄົນອື່ນໆ ແທນທີ່ຈະເຮັດຜູ້ດຽວ ຫລືບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈາຣະນາເບິ່ງວິທີທີ່ຈະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ
ຮ່ວມກັບຄຣິສຕຽນຄົນອື່ນໆ.

ຄຳນຳ

ຄຣິສຕຽນແທ້ຈະຕ້ອງມີຄວາມສັມພັນກັບຜູ້ເຊື່ອດ້ວຍກັນ. ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າຈະນ້ອຍຫລືໃຫຍ່, ທຸກຍາກຫລືຮັ່ງມີ, ຢູ່ໃນຊົນບົດຫລືຢູ່ໃນເມືອງໃຫຍ່ ສາມາດທີ່ຈະມີສ່ວນໃນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຈຸດສຳຄັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ຖານະຫລືສິ່ງແວດລ້ອມ ແຕ່ຢູ່ທີ່ນິມິດໝາຍແລະຄວາມຕ້ອງການ. ຄຣິສຕະຈັກສ່ວນຫລາຍໃນຄະນະຊາວເທີນບັບຕິດເປັນຄຣິສຕະຈັກນ້ອຍຊຶ່ງມີສະມາຊິກນ້ອຍກວ່າ 200 ຄົນ; ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ທົ່ວໂລກເພາະຄວາມສັມພັນແລະການຮ່ວມມືກັນ. ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະໄໝທຳອິດກໍມີລັກສະນະເຊັ່ນດຽວກັນ.

1. ທຸກສິ່ງເປັນຂອງກາງ: (ກິຈການ 4:32-35)

ພຣະທັມໃນຕອນນີ້ເວົ້າເຖິງຄຣິສຕະຈັກໃນສະໄໝແລກ ຫລັງຈາກຄວາມອັດສະຈັນເກີດຂຶ້ນໃນວັນເພັນເຕຄໍສະເຕ; ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດລົງມາ ຕາມທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ (ໂຍຮັນ 16: 7-15; ກິຈການ 1: 8; 2: 16-18). ການນຳທຸກຢ່າງມາເປັນຂອງກາງກໍມີອາຍຸພຽງສັ້ນໆເທົ່ານັ້ນ ແລະເຫດການຫລາຍຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນກໍຣະນີຂອງອານາເນັງກັບຂະພິຣາ (ກິຈການ 5) ແລະການຈົມວ່າແມ່ໝ້າຍຊາວກຣີກ (ກິຈການ 6). ແຕ່ກໍເປັນຮູບພາບທີ່ສວຍງາມເມື່ອຄຣິສຕຽນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ສະແດງອອກຊຶ່ງຄວາມເພື່ອແຜ່, ຄວາມສາມັກຄີ, ແລະຄວາມເປັນນ້ຳນຶ່ງໃຈດຽວກັນ.

ເວລາພຣະກາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ພວກເຂົາເຈົ້າກໍເປັນນຶ່ງທາງໃຈແລະຈິດວິນຍານ. ພວກເຮົາບໍ່ຕິສະນີຊື່ສຽງເຣື່ອງການໂຕ້ຖຽງກັນ; ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົາມີສຸຂພາບດີໃນຖານະພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ເປັນນຶ່ງທາງໃຈແລະຈິດວິນຍານ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຫ່ວງໃຍໃນເຣື່ອງນີ້ຊຶ່ງພວກເຮົາເຫັນໄດ້ຈາກການອ້ອນວອນຂອງພຣະອົງ (ໂຢຮັນ 17), "ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອຄົນເຫລົ່ານີ້ພວກດຽວ ແຕ່ເພື່ອຄົນທັງປວງທີ່ວາງໃຈໃນຂ້ານ້ອຍ ເພາະຖ້ອຍຄໍາຂອງເຂົາ, ເພື່ອເຂົາທັງໝົດຈະເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງຄືພຣະບິດາຊົງສະຖິດໃນຂ້ານ້ອຍ ແລະຂ້ານ້ອຍໃນພຣະອົງ..." (ໂຢຮັນ 17: 21).

ເວລາພຣະກາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ພວກເຮົາຈະເປັນພຍານຢ່າງເຂັ້ມແຂງໃຫ້ກັບພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງຄືນພຣະຊົນຈາກຄວາມຕາຍ. ສັງຄົມຂອງພວກເຮົາປະກອບດ້ວຍຄົນທີ່ມາຈາກວັທນະທັມຕ່າງໆກັນ: ອິສລາມ, ພຸດ, ຮິນດູ, ຢູດາຍ, ແລະພວກຍຸກໃໝ່. ພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະກາດຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ບໍ່ມີໃຜເໝືອນ ໃຫ້ກັບຜູ້ຊົນເຫລົ່ານີ້.

ເວລາພຣະກາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຕັມລົ້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຈະສ່ອງຜ່ານຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຢ່າໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຂັງຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແຕ່ໃຫ້ພຣະຄຸນນັ້ນໄດ້ສ່ອງແສງອອກໄປໃນສັງຄົມຂອງພວກເຮົາຕລອດເວລາ.

2. ຖວາຍເກີນຄວາມສາມາດ: (2 ໂກຣິນໂທ 8: 1-9)

ຄຣິສຕະຈັກໃນເມືອງໂກຣິນໂທເປັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ມີຖານະດີສົມຄວນ; ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ເວລາຢູ່ທີ່ນັ້ນເຖິງສິບແປດເດືອນ. ໂກຣິນໂທເປັນເມືອງທີ່ມີຄົນກຣີກຢູ່ຫລາຍ ແລະເປັນເມືອງທີ່ມັງຄັງສົມບູນດີ. ເວລາເວົ້າເຣື່ອງການຖວາຍກັບຄຣິສຕະຈັກໂກຣິນໂທ, ໂປໂລໄດ້ເອີ້ນເຖິງຄຣິສຕະຈັກທີ່ແຂວງມາເກໂດເນັງເພື່ອເປັນຕົວຢ່າງ. ຄຣິສຕະຈັກໃນແຂວງມາເກໂດເນັງເປັນຄຣິສຕະຈັກທີ່ທຸກລໍາບາກ ຊຶ່ງຍັງຖືກການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງຢ່າງໜັກ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມຍິນດີໃນການຖວາຍໃຫ້ກັບພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, "ຄວາມຍາກຈົນອັນເຫລືອປະມານຂອງເຂົານັ້ນ ກໍໄດ້ປາກົດລົ້ນອອກມາເປັນໃຈສັດທາອັນກວ້າງຂວາງ" (ຂໍ້ 2).

ຄຣິສຕຽນທີ່ເຄີຍທຸກລໍາບາກຍັງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເຣື່ອງຄວາມເພື່ອແຜ່ໃນສັມຍນີ້. ຄຣິສຕຽນເຜົ່າໂມ້ງທີ່ອົພຍົບມາຈາກປະເທດລາວຫລັງຈາກສົງຄາມວຽດນາມ ໄດ້ມີບົດບາດສໍາຄັນໃນຄະນະສະຕຣີຂອງສະພາຮັດມິນິໂສຕາ; ພວກສະຕຣີສ່ວນຫລາຍເປັນຜູ້ສູງອະຍຸແລະມີລາຍໄດ້ໜ້ອຍ. ເໝືອນດັ່ງຄຣິສຕຽນມາເກໂດເນັງ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະແດງອອກເຣື່ອງຄວາມເສັງສະລະແລະການຖວາຍເພື່ອວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຣິສຕຽນຊາວຂເມນ ທີ່ລອດແອງເຈີລີສກໍເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີອີກກຸ່ມນຶ່ງ; ເຖິງຈະເປັນຄຣິສຕະຈັກນ້ອຍ ແລະມີສະມາຊິກທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າ, ຄຣິສຕະຈັກນີ້ໄດ້ມີສ່ວນໃນການຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກໃໝ່ 300 ແຫ່ງໃນພາກຕາເວັນຕົກສູງເໜືອຂອງປະເທດຂເມນ ແລະໄດ້ມີຜູ້ເຊື່ອເຖິງ 20,000 ຄົນ. ຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກຣິນໂທ ແລະ

ພວກເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງການຄໍາໝູນໃຈຈາກອ້າຍນ້ອງຄຣິສຕຽນຜູ້ທີ່ໄດ້ "ຖວາຍເກີນຄວາມສາມາດ" ເພື່ອພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ກະທໍາຢ່າງດຽວກັນ.

3. ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານເພື່ອຈຸດປະສົງ: (1 ໂກຣິນໂທ 12:4-13)

ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນບໍ່ເໝືອນກັນ. ຫລາຍຄົນເສັງເວລາ ແລະຊັບສິນເພື່ອຈະເປັນຄົນອື່ນ. ຫລາຍເທື່ອພວກເຮົາຄິດວ່າຕົວເອງເປັນຜູ້ຜິດຫວັງ ເພາະເບິ່ງທາງນອກ; ແຕ່ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງຕົວເອງແຕ່ຂ້າງໃນອອກມາ. ທ່ານມີຫຍັງແດ່ທີ່ພິເສດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານຫຍັງແດ່ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຮັດພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງໃຫ້ສໍາເຣັດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ເບິ່ງຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນພຣະທັມຕອນນີ້; ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານມີ? ຖ້າບໍ່ມີ ກໍໃຫ້ພິສູດວ່າຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ທ່ານມີອາດຈະຕົກຢູ່ໃນກຸ່ມນຶ່ງ. ການຮູ້ຂອງພຣະຣາຊທານຢ່າງແຈ້ງແຈ້ງ ອາດຈະເປັນເຣື່ອງຍາກສໍາລັບບາງຄົນ, ແຕ່ຜູ້ນໍາຂອງທ່ານສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃຈຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ທ່ານ. ຈຸດສໍາຄັນກໍຄື ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ຂອງພຣະຣາຊທານຂອງຕົນເພື່ອຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນການເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດ ຄຣິສຕະຈັກ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານຂອງພຣະຣາຊທານໃຫ້ຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນ; ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບບໍ່ຄືກັນ; ແຕ່ເມື່ອຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນໄດ້ໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ຕົນມີ ສິ່ງອັດສະຈັນກໍຈະເກີດຂຶ້ນໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດ.

4. ປະໂລຫິດຫລວງ: (1 ເປໂຕ 2: 6-10)

ພຣະທັມນຶ່ງເປໂຕບົດທີສອງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນຕົກຕະລົງ; ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫລາຍບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າຕົວເອງເປັນ "ປະໂລຫິດຫລວງ." ສະມາຊິກຂອງໂບດຄາໂຕລິກຮູ້ວ່າປະໂລຫິດແມ່ນໃຜ; ພວກເຮົາມັກເອີ້ນວ່າ "ຄຸນພໍ່" ແຕ່ໃນກຸ່ມຂອງພວກບັບຕິດແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄໍາວ່າປະໂລຫິດ ເວລາເວົ້າເຖິງພວກສິດຍາພິບານ ແລະອາຈານທັງຫລາຍ.

ຄຣິສຕຽນທຸກຄົນເປັນປະໂລຫິດ; ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນສາມາດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະເຢຊູ. ພຣະອົງຊົງເປັນຫົນເສົາເອກ; ເພາະພວກເຮົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ພຣະອົງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນປະໂລຫິດຫລວງ ເພື່ອປະກາດພຣະສະຖໍາຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເອີ້ນພວກເຮົາອອກມາຈາກຄວາມມືດ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນພຍານເຣື່ອງຂອງຕົວເອງ ແຕ່ເປັນພຍານເຣື່ອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ.

ຄຣິສຕຽນຫລາຍໆຄະນະໃນສັມມັນໄດ້ມີການແຍກພວກຣະຫວ່າງອາຈານ (clergy) ແລະສະມາຊິກທົ່ວໄປ (laity). ແຕ່ໃນສັມມັນທໍາອິດບໍ່ໄດ້ມີການແຍກພວກອາຈານ ແລະພວກສະມາຊິກ ເພາະຖືວ່າຄຣິສຕຽນທຸກ

ຄົນເປັນສ່ວນນຶ່ງໃນພຣະກາຍ. ແຕ່ລະຄົນມີຂອງພຣະຣາຊທານແລະຄວາມສາມາດໃນການຈັດຕຽມຊຶ່ງກັນ ແລະກັນເພື່ອຮັບໃຊ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຂຍາຍອານາຈັກສະໄໝໃນໂລກມະນຸດ.

ສລຸບ:

ຄຣິສຕະຈັກກ້າວໜ້າໄປດ້ວຍດິເວລາພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດຍອມເຮັດຕາມພຣະປະສົງ. ຈຸດປະສົງຂອງ ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ແມ່ນເຮັດໃຫ້ສະມາຊິກເພິ່ງພໍໃຈຫລາຍຂຶ້ນ; ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາມີ ຄວາມສໍາເຣັດ; ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຊຶ່ງແມ່ນການຕາມຫາ ຄົນທີ່ຫລົງທາງ ແລະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນໄດ້ສໍາເຣັດລົງ. ເວລາພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຮ່ວມມືກັນເຮັດພັນທະ ກິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຂອງພຣະຣາຊທານຂອງຕົວເອງ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງ ພຣະເຈົ້າສໍາເຣັດໃນໂລກ.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານໄດ້ຖວາຍຫລາຍປານໃດ ໃຫ້ກັບພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນປີທີ່ຜ່ານມາ? ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງ ຖວາຍ? ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດຫລັງຈາກໄດ້ຖວາຍແລ້ວ?
2. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຂອງພຣະຣາຊທານແນວໃດແດ່ກັບທ່ານ? ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນຂອງພຣະຣາຊທານແນວ ໃດແດ່ໃນຕົວທ່ານ?
3. ທ່ານເຄີຍມີປະສົບການໃນຄຣິສຕະຈັກທີ່ເຕັມລື້ນດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່?
4. ເວລາພຣະທັມ 1 ເປໂຕ 2: 9 ບອກວ່າທ່ານຄື "ປະໂຣທິດຫລວງ," ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຖືວ່າເປັນຄວາມຮັບ ຜິດຊອບ ແລະເປັນກຽດສໍາລັບທ່ານເອງ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ນໍາຄວາມປອງດອງດ້ວຍຂ່າວປະເສີດ

ຂໍ້ພະຄໍາພິສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ໂກຣິນໂທ 5:11-21; ໂກໂລຊາຍ 1:24-29

ພູມຫລັງຂອງພະຄໍາພິ: 2 ໂກຣິນໂທ 4--5; ໂກໂລຊາຍ 1:24-29

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ການປະກອບສ່ວນໃນພາຣະກິດພຣະເຈົ້າແມ່ນການໄດ້ບອກຜູ້ອື່ນ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານໄດ້ເຮັດອັນໃດປະກອບສ່ວນໃນການປະກອບໃນໂບດຂອງທ່ານແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊັກຊວນທ່ານໃຫ້ປະກອບສ່ວນໃນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄໍານໍາ

ໂປໂລ ຜູ້ເປັນອັດສາວິກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊຶ້ງຖວາຍຕົນເອງເປັນອັດສາວິກທີ່ຕາມນໍ້າພຣະທັຍພຣະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຈິດໝາຍ ເພື່ອກະຕຸ້ນຈິດໃຈພື້ນອງຄຣິສຕຽນທີ່ເມືອງໂກຣິນໂທໃຫ້ໃຊ້ເວລາທີ່ມີຢູ່ປອງດອງກັນໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະນໍາຂ່າວການຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບນີ້ອອກໄປເວົ້າແລະຊັກຊວນຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ກັບໃຈໜີຈາກທາງຊົ່ວຂອງເຂົາ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະອະພິຍແກ່ເຂົາ ຫາກເຂົາກັບໃຈ.

1. ທີ່ມາຂອງກໍາລັງໃຈ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:11-14)

ໂປໂລບອກວ່າເພິ່ນມີແຮງຈູງໃຈສອງປະການທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນມີກໍາລັງວັງຊາໃນການປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດຄື;

1. ໂປໂລເປັນອັດສາວິກທີ່ຍໍາເຖງພຣະເຈົ້າ, ດ້ວຍຄວາມຍໍາເຖງນີ້ເອງເພິ່ນຈຶ່ງຮີບຮ້ອນໃຈຊັກຊວນຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ປະກາດ ແລະຊັກຊວນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອໃຫ້ກັບມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ໂປໂລເຂົ້າໃຈວ່າການປະກາດເຣື່ອງຂອງພຣະອົງເຈົ້ານັ້ນເປັນຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຊ່ອຍກັນປະກາດ. “ເພາະເຫດທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກຄວາມຍໍາເຖງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ ເຮົາຈຶ່ງຊັກຊວນຄົນທັງຫລາຍ” (ຂໍ້ 11ກ). ໂປໂລຍັງຫວັງໃຈວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຄົງມີໃຈຮັບຜິດຊອບໃນການປະກາດນີ້ເໝືອນກັນ, ຫລາຍເທື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຜິດວ່າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດທາງວາຈາຫລືການກະທໍາເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກອັດສາວິກ, ພວກບັນດາສິດຍາພິບານ, ຫລືບັນດາອາຈານເທົ່ານັ້ນ ການທີ່ຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍຄິດດັ່ງນີ້ກໍເພາະລືມໄປວ່າ ພວກອັດສາວິກກໍດີ, ພວກສິດຍາພິບານຫລືອາຈານກໍດີ ລ້ວນແລ້ວແຕ່ລອດພື້ນໂດຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອກັນທັງນັ້ນ ດັ່ງນັ້ນຫາກທຸກຄົນເຫັນແກ່ພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກພ້ອມທັງຍໍາເຖງກໍຈະເປັນເໝືອນໂປໂລ. ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອວ່າ “ເຮົາຫວັງໃຈວ່າໃຈສໍານຶກຜິດແລະຊອບຂອງພວກເຈົ້າຄົງຮູ້ຈັກເຮົາເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 11ຂ).

2. ໂປໂລເຫັນແກ່ຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດອົງດຽວລົງມາຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເພິ່ນໂດຍກ່າວວ່າ “ດ້ວຍວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດບັງຄັບເຮົາຢູ່” (ຂໍ້ 14). ແປວ່າຄວາມຮັກອັນໃຫຍ່ຫລວງຂອງພຣະຄຣິດ ຕາຍແທນຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງເພິ່ນທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນ ໄດ້ເປັນແຮງກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງເພິ່ນ ໃຫ້ປະກາດແກ່ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອທັງຫລາຍໄດ້ມີໂອກາດໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະຄວາມຮູ້ຈັກບຸນຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ມີຕໍ່ເພິ່ນນີ້ເອງ ເພິ່ນຊັກຊວນທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃຫ້ຮູ້ຈັກຢ່າເກງພຣະເຈົ້າແລະຮູ້ຈັກພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ນໍາຂ່າວສັນຕິສຸກ: (2 ໂກຣິນໂທ 5:15-21)

ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໝາຍໜ້າທີ່ອັນສໍາຄັນໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໃຫ້ເປັນຜູ້ນໍາຂ່າວແຫ່ງຄວາມສັນຕິສຸກໄປຍັງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຍັງບໍ່ທັນເຊື່ອພຣະອົງ, ເຮົາທັງຫລາຍເປັນເໝືອນເອກອັດຣາຊາທູດຣະວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະມະນຸດທັງຫລາຍທີ່ກໍາລັງຫລົງທາງຜິດໃຫ້ກັບລ່າວຕ່າວຄົນຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນອົງການຂອງຄະນະບັບຕິສໄດ້ສົ່ງຜູ້ຮັບໃຊ້ອອກໄປທີ່ວໂລກທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງເພິ່ນວ່າ “ມິດຊັນແນຣີ” ແປວ່າສາສນາທູດ, ພວກເພິ່ນເປັນທູດຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສົ່ງອອກໄປເພື່ອນໍາຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຫລືອອກໄປປົວແປງສັມພັນໃຫ້ ຄົນທັງຫລາຍກັບໃຈຫັນໜີຈາກທາງຜິດບາບແລ້ວກັບຄືນຫາພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງເຂົາທຸກຄົນ. ທ່ານອາດເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງທູດຈາກປະເທດນຶ່ງໄປປະຈຳຢູ່ປະເທດນຶ່ງມາແລ້ວ ໜ້າທີ່ຂອງທູດແມ່ນສ້າງຄວາມສັມພັນໃນຣະວ່າງສອງປະເທດສັນໃດ ຄຣິສຕຽນກໍມີໜ້າທີ່ສ້າງຄວາມສັມພັນໂດຍນໍາຄົນບາບທັງຫລາຍໃຫ້ລົບລ່າວຕ່າວຄົນຫາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັນນັ້ນ, ສອງປະການທີ່ຜູ້ນໍາຂ່າວປະເສີດ (ທູດຂອງພຣະເຈົ້າ) ອອກໄປຄື; 1. ຄວນຄິດສເມີວ່າທີ່ເປັນທູດຂອງພຣະເຈົ້າ ໄປປະຈຳການໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕົນເອງ. 2. ຕ້ອງເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ໜ້າທີ່ ໂດຍການເປັນສີ່ຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເຮົາສັງເກດເຫັນຊີວິດພຣະເຢຊູທີ່ຖືກສົ່ງລົງມາຈາກພຣະບິດານັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມໃຈເພິ່ນຈັກຢ່າງ ແຕ່ຕາມນໍາພຣະທັຍພຣະບິດາ, ດ້ວຍເຫດນີ້ໂປໂລຜູ້ເປັນອັດສາວິກຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປເຮົາຈະບໍ່ສັງເກດຮູ້ຜູ້ໃດຕາມມາຕະກຖານຂອງມະນຸດ” (ຂໍ້ 16). ແປວ່າເພິ່ນຈະບໍ່ໃຊ້ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດຂອງເພິ່ນຕີຣາຄາມະນຸດອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າມະນຸດເຮົາມັກຈະເຫັນແຕ່ຄວາມຜິດຜູ້ອື່ນ ສ່ວນໄມ້ທັງທ່ອນໃນຕາຂອງຕົນກໍບໍ່ຮູ້. ໂປໂລເອງເຄີຍຂົ່ມເຫັງຄຣິສຕຽນດ້ວຍຄວາມກຽດຊັງມາກ່ອນ ມາບັດນີ້ໂປໂລຈະເບິ່ງຄຣິສຕຽນເປັນຄົນບໍຣິສຸດແລະໜ້າຮັກທັງນັ້ນ ເພາະໂປໂລເຂົ້າໃຈວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນຖ້າຜູ້ໃດຢູ່ໃນພຣະຄຣິດ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນຄົນທີ່ຖືກຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ ເບິ່ງແມ, ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ” (ຂໍ້ 17). ຊຶ່ງແປວ່າຄວາມຜິດບາບເກົ່ານັ້ນຖືກຂໍາຣະລ້າງແລ້ວ ເມື່ອຄຣິສຕຽນກາຍເປັນຄົນແລ້ວພຣະເຈົ້າຈຶ່ງມອບໜ້າທີ່ອັນສໍາຄັນນີ້ໃຫ້ໄປນໍາຄົນຜິດບາບໃຫ້

ກັບມາຫາພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈຳຂຳຣະລ້າງເຂົາໃຫ້ບໍ່ຣິສຸດ “ຊົງປະທານໃຫ້ເຮົາມີໜ້າທີ່ປະຕິບັດໃນການຄົນດີກັນນັ້ນ” (ຂໍ້ 18).

ໂປໂລຍັງບອກອີກວ່າ “ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືໂທດໃນການຜິດບາບຂອງເຂົາ ແລະມອບຂ່າວເລື່ອງການທີ່ພຣະອົງໃຫ້ຄົນດີກັນນັ້ນໄວ້ກັບເຮົາ” (ຂໍ້ 19). ແປວ່າພຣະເຈົ້າພ້ອມທີ່ຈະໃຫ້ໂປໂລແລະໃຫ້ອະພັຍທຸກຄົນ ແລະມອບເລື່ອງການຍົກໂທດບາບໄວ້ກັບໂປໂລແລະທຸກຄົນອີກ. ເລື່ອງມອບການຍົກໂທດບາບນີ້ມີຢູ່ສອງຄວາມໝາຍດ້ວຍກັນຄື; 1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ອະພັຍຄວາມບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍແລ້ວ. 2: ໃຫ້ເຮົາອະພັຍຄົນອື່ນ ແລະນຳຂ່າວການໃຫ້ອະພັຍນີ້ໄປບອກຜູ້ອື່ນອີກຕ່າງໄປ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ ທ່ານຈະໃຫ້ອະພັຍຜູ້ອື່ນແລ້ວ ຍອມຮັບໜ້າທີ່ນີ້ໄປບອກຜູ້ອື່ນຕໍ່ໄປຫລືບໍ່? ໂປໂລຂໍຮ້ອງວ່າ “ຈົ່ງຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຊົງກະທຳໃຫ້ເຈົ້າຄົນດີກັນກັບພຣະອົງເທີ້ນ” (ຂໍ້ 20). ເພາະວ່າການຄົນດີກັນກັບພຣະອົງນັ້ນມີໝາກຜົນອັນສຳຄັນ “ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ສ່ວນໃນ ຄວາມຊອບທັມຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 21).

3. ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍ: (ໂກໂລຊາຍ 1:24-29).

ໂປໂລບອກຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນຂ່າວປະເສີດເລື່ອງການນຳຂ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຍິນດີຈະຍົກໂທດອະພັຍແກ່ທຸກຄົນທີ່ຍອມກັບຄືນມາຫາພຣະອົງ, ໂປໂລນຳຂ່າວນີ້ອອກໄປດ້ວຍຄວາມທຸກດ້ານຮ່າງກາຍ ແຕ່ເພິ່ນກໍພໍໃຈໃນໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນ. “ເຮົາໄດ້ມາເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບພາຣະໃຫ້ເຮົາເພື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ກ່າວຂ່າວພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງຄົບຖ້ວນ” (ຂໍ້ 25). ແປວ່າຍອມມອບຕົວຖວາຍໃຈໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢ່າງແທ້ໆ ຈຶ່ງຍອມທົນທຸກເພື່ອຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ຍິນຂ່າວພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງຕາມໜ້າທີ່ຂອງອັດສາວົກ.

ເລື່ອງການຍົກໂທດຄວາມຜິດບາບເປັນເລື່ອງທີ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຫາກອາສັຍຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງເປັນເຄື່ອງພິສູດ ເພາະເລື່ອງນີ້ເປັນເລື່ອງເກີນກວ່າຄວາມຮູ້ແລະຄວາມສາມາດຂອງມະນຸດ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ທົນທຸກທໍຣະມານຈົນເຖິງຂັ້ນສະລະຊີວິດຂອງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອເປັນຄົນກາງໃນຣະວ່າງມະນຸດກັບພຣະເຈົ້າໃຫ້ຄືດີກັນນັ້ນເຂົາກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈ ເພາະມັນເປັນຄວາມລັບສຳລັບຜູ້ບໍ່ເຊື່ອນັ້ນເອງ.

“ຄວາມເລິກລັບທີ່ໄດ້ຊົງບັງໄວ້ແຕ່ຫລາຍເຊັ່ນແລະຫລາຍຊົ່ວອາຍຸນັ້ນ ມາບັດນີ້ໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ປາກົດແຈ້ງໃນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງແລ້ວ” (ຂໍ້ 26). ທ່ານເປັນເໝືອນຜູ້ຖືຂໍກຸນແຈແຫ່ງຄວາມເລິກລັບເລື່ອງແຜ່ນດິນສວັນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ທ່ານຖືກພຣະເຈົ້າຍົກຂຶ້ນໃຫ້ຮູ້ເລື່ອງສຳຄັນ “ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງ ທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ໄພ່ພົນເຫລົ່ານັ້ນຮູ້ວ່າ ໃນຖ້າມາກາງຄົນຕ່າງຊາດອັນໃດເປັນຄວາມສົມບູນອັນປະກອບດ້ວຍ

ສງ່າຣາສີແຫ່ງຂໍ້ເລິກລັບ” (ຂໍ້ 27). ໂປໂລເຊື້ອວ່າພົນເປັນບຸກຄົນສໍາຄັນທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃນການນີ້ຈຶ່ງ ຍອມທົນທຸກເພື່ອສະແດງຕົນເປັນອັດສາວິກທີ່ຢ່າເກງພຣະເຈົ້າ ແລະເພື່ອເປັນການຕອບສນອງພຣະຄຸນ ແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາທີ່ໄດ້ສົ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດມາຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອຄົນທັງປວງ ໂປໂລຈຶ່ງອິດ ທົນຕໍ່ຄວາມລໍາບາກທຸກປະການ “ເພື່ອການນີ້ແຫລະ, ເຮົາຈຶ່ງທົນການໜັກໜ່ວງດ້ວຍການຕໍ່ສູ້ ຕາມພະລັງ ຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງໂຜດກະທໍາດ້ວຍນິດອໍານາດໃນຕົວເຮົາ” (ຂໍ້ 29).

ຄໍາຖາມ:

1. ໂປໂລມີແຮງຈູງໃຈໃນການປະກາດຂ່າວປະເສີດສອງປະການມີຫຍັງແດ່?
2. ທ່ານເດມີແຮງຈູງໃຈອັນໃດແດ່?
3. ເທື່ອຫລ້າສຸດທີ່ທ່ານເວົ້າເຣື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເວົ້າກັບໃຜ? ຢູ່ໃສ? ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ?
4. ພວກສາສນາທູດມີໜ້າທີ່ສໍາຄັນອັນໃດ? ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຜູ້ໃດໃຫ້ເປັນສາສນາທູດ?
5. ໃນສາຍຕາຂອງໂປໂລເມື່ອກ່ອນເປັນຄຣິສຕຽນແລະຫລັງເປັນຄຣິສຕຽນຕ່າງກັນແນວໃດ?
6. ດຽວນີ້ທ່ານເບິ່ງຍາດພີ່ນ້ອງໃນໂບດແລ້ວມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ? ເບິ່ງຄົນບໍ່ເຊື່ອເດ ທ່ານເຫັນແນວໃດ?
7. ເປັນຫຍັງຂ່າວເຣື່ອງການຄົນດີກັນກັບພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເປັນຂອງເລິກລັບສໍາລັບຄົນບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ໄດ້ເປີດເຜີງໃຫ້ ທ່ານຮູ້?
8. ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງອັນໃດເມື່ອທ່ານຮູ້ຈັກຂໍ້ເລິກລັບນີ້?

ບົດຮຽນທີ 12

ຊ່ອຍເຫລືອຄົນຂັດສົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະບັນຍັດສອງ 10:14-19; ອາໂມດ 5:21-24; ມັດທາຍ 25:31-46

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ພຣະບັນຍັດສອງ 10:14-19; ອາໂມດ 5:18-24; ມັດທາຍ 25:31-46
ລູກາ 10:25-37; 16;19-31.

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການຊ່ອຍຜູ້ຂັດສົນແມ່ນການປະກອບສ່ວນໃນພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານແລະໂບດຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດຫຍັງເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ຈຳເປັນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຊັກຊວນທ່ານແລະໂບດຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມພຣະຄຳພີ.

ຄຳນຳ

ເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກ ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຄວາມຮັກນີ້ເອງພຣະອົງຈຶ່ງຮັກມະນຸດຢ່າງຫລວງຫລາຍພາຍມາກ ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັກແລ້ວພຣະອົງກໍມີພຣະປະສົງໃຫ້ມະນຸດຮັກແລະຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງຄວນຮັກແລະຊ່ອຍພວກຍິງໝ້າຍ, ພວກທຸກຍາກຂາດເຂີນ, ພວກເດັກກຳພ້າ ຕລອດເຖິງຜູ້ມີຄວາມເຈັບເປັນ ແລະຂັດສົນອື່ນໆ. ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ກັນແລະເລີ້ມແຕ່ພຣະຄຳພີເດີມຈົນເຖິງພຣະຄຳພີໃໝ່ບາງຕອນດັ່ງນີ້;

1. ຖ້າຮັກພຣະເຈົ້າຄວນຮັກຜູ້ອື່ນ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 10:14-19)

ຂໍ້ພຣະທັມພຣະບັນຍັດສອງໄດ້ຊີ້ມາຈາກພຣະບັນຍັດສິບປະການເປັນເທື່ອທີສອງ ທັງນີ້ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະບັນຍັດຄັ້ງທີໜຶ່ງໃນພຣະທັມອີພຍົບ 20 ໂມເຊໄດ້ໂຍນຖິ້ມເພາະວ່າເພິ່ນໃຈຮ້າຍທີ່ເຫັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າສ້າງຮູບບົວຄຳເພື່ອຂາບໄຫວ້, ຈາກນັ້ນໂມເຊກຳໄປຍັງພູເຂົາຊົນາຍແລ້ວພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໃຫ້ພຣະບັນຍັດເປັນເທື່ອທີສອງໃນພຣະທັມອີພຍົບ 34 ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງໃນພຣະທັມພຣະບັນຍັດບົດ 10 ນີ້ເອງ, ເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄວາມຮັກດ້ວຍຄວາມອົດທົນດົນນານ. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ, ພຣະອົງຊົງເລືອກພວກເຮົາໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງກໍນັບວ່າເປັນພຣະຄຸນອັນໃຫຍ່ຫລວງແລ້ວ, ເຮົາທັງຫລາຍຖືກພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ຕາເຫັນແລະຕາບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ພຣະອົງນັ້ນແຫລະຊົງເປັນເຈົ້າຂອງພຳສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ເລືອກເຮົາໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 14). ພຣະອົງຊົງເລືອກເຮົາເຮົາທັງຫລາຍເພື່ອໃຫ້ພື້ນຈາກຄວາມຜິດບາບທີ່ຕາມລ້າເຮົາທຸກໆມື້ຕລອດມາ ເມື່ອເຮົາຖືກເລືອກໄວ້ໃນອ້ອມແຂນອັນອົບອຸ່ນຂອງພຣະອົງແລ້ວ ພວກມານຊາຕາມທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຜິດແລະບາບນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດມາຮາວີເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ເຮົາອອກຈາກອ້ອມແຂນຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ໂມເຊເຕືອນອິສຣາເອນໃຫ້ເຂົາວາງຕົວເປັນປະຊາຊົນທີ່ຟັງຄວາມວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນແຫລະຕັ້ງແຕ່ບັດນີ້ໄປຈຶ່ງຟັງຄວາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະເຊົາດີດົງສາ” (ຂໍ້ 16). ແປວ່າ ຢ່າເຮັດຕາມໃຈຊອບຂອງຕົນ ແຕ່ໃຫ້ປະຕິ

ບັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂມເຊເຕືອນອິສຣາເອນຢ່າງສຸພາບອ້ອນນ້ອມຄ້າຍຄືກັບພໍ່ທີ່ຕັກເຕືອນລູກນ້ອຍຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມຮັກ ໂມເຊຍັງບອກເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະເຈົ້າອີກວ່າ “ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ເໜືອບັນດາພຣະທັງໝົດ ແລະອໍານາດທັງສິ້ນ, ພຣະອົງຍິ່ງໃຫຍ່, ຊົງຮິດອໍານາດ, ແລະເປັນທີ່ຍໍາເກງ, ພຣະອົງບໍ່ເຫັນແກ່ໜ້າຜູ້ໃດແລະບໍ່ເຫັນແກ່ສິນຈ້າງຮາງວັນໃດໆ” (ຂໍ້ 17). ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນທັມແລະມີຄວາມເມດຕາກະຣຸນນາແກ່ທຸກໆຄົນໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກແມ່ໝ້າຍ ທີ່ຂາດຫົວໜ້າຄອບຄົວເບິ່ງແຍງ ແລະພວກຄົນຕ່າງດ້າວທີ່ເຂົ້າມາອາສັຍໃນແຜ່ນດິນຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ນອກນີ້ພຣະເຈົ້າຍັງສັ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ຮັກແພງຊ່ອຍເຫລືອຄົນເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເຂົາລືມວ່າ ຄັ້ງນຶ່ງເຂົາເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນປະເທດເອຢິບຄືກັນ “ດັ່ງນັ້ນແຫລະ ຈົ່ງຮັກຄົນຕ່າງດ້າວເພາະພວກເຈົ້າກໍເຄີຍເປັນຄົນຕ່າງດ້າວໃນປະເທດເອຢິບ” (ຂໍ້ 19).

2. ຮັກພຣະເຈົ້າຄວນເມດຕາຜູ້ອື່ນ: (ອາໂມດ 5:21-24)

ຜູ້ປະກາດຜູ້ມີຊື່ວ່າ ອາໂມດ ເປັນຄົນຈາກຢູດາ ແຕ່ໄດ້ເຫສນາໃຫ້ພວກອິສຣາເອນຟັງໂດຍບໍ່ໄດ້ເລືອກເຊື້ອຊາດແລະຜິວພັນອັນໃດ, ໃນສັມຍນັ້ນເປັນຄວາມທີ່ຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມຍຸຕິທັມເພາະພວກເຂົາຈະເຣີນດ້ວຍຊັບສິນພາກັນເອົາປຽບພວກທຸກຍາກ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍເຣືອງນີ້ໃຫ້ທ່ານອາໂມດມາກ່າວຕັກເຕືອນອິສຣາເອນຢ່າງຮຸນແຮງຫລາຍປະການ ແຕ່ວັນນີ້ເຮົາຈະເອົາຕອນສໍາຄັນຕອນນຶ່ງທີ່ອາໂມດກ່າວກັບອິສຣາເອນ. ໃນຕອນນີ້ພວກອິສຣາເອນເຮັດຫລາຍຢ່າງເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຊັ່ນ; ໃນການນະມັສການນັ້ນ ພວກເຂົາຖວາຍເພື່ອຂໍພຣະພອນໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ດີມີແຮງ, ພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງເພງສັຣເສີນປະກອບດ້ວຍສຽງດົນຕີຮີນາໆປະການໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະໃຫ້ພຣະເຈົ້າອະພັຍໃນຄວາມຜິດຂອງເຂົາທີ່ໄດ້ກະທໍາມາ ຄ້າຍຄືເປັນຄໍາຈ້າງຮາງວັນໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈ. ຫາກເຮົາຄິດຫວນຄືນພຣະທັມພຣະບັນຍັດສອງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງທີ່ກ່າວວ່າ “ພຣະອົງບໍ່ເຫັນແກ່ໜ້າຜູ້ໃດ ແລະບໍ່ເຫັນແກ່ສິນຈ້າງຮາງວັນໃດໆ” (10:17ຂ). ເຮົາກໍຈະເຫັນຄວາມສັດຊື່ແລະທ່ຽງທັມຂອງພຣະອົງ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະອາໂມດຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາກ່າວວ່າ ເຮົາກຽດຊັງການເຫສນາຂອງໝູ່ເຈົ້າ; ເຮົາບໍ່ຢາກເຫັນເລີງ ເມື່ອໝູ່ເຈົ້ານໍາເຄື່ອງເຜົາບູຊາແລະຜົນລະບູກມາຖວາຍບູຊາແກ່ເຮົາ ເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາ; ເຮົາຈະບໍ່ຮັບເອົາສັດທີ່ໝູ່ເຈົ້າໄດ້ລ້ຽງໄວ້ໃຫ້ຕຸ້ຍພິ ແລະນໍາມາຖວາຍຍູບູຊາຂອບພຣະຄຸນແກ່ເຮົາ ຈົ່ງເຊົາຮ້ອງເພງອີກກະທິກຂອງໝູ່ເຈົ້ານັ້ນສາ ເຮົາບໍ່ຢາກຟັງສຽງດົນຕີຂອງໝູ່ເຈົ້າ” (ຂໍ້ 21-23). ທັງນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການຖວາຍຕລອດເຖິງການຮ້ອງເພງສັຣເສີນບໍ່ເປັນປໂຍດ ເຫດທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບແລະບໍ່ຢາກຟັງສຽງເພງສັຣເສີນຂອງພວກເຂົາກໍເພາະວ່າ ການກະທໍາຂອງເຂົາໃນໂບດແລະນອກໂບດບໍ່ກົງກັນ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຊອບພຣະທັຍໃນສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊອບພຣະທັຍເມື່ອເຮົາເມດຕາສົງສານໂດຍການຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ອື່ນ ຖ້າເຮັດດັ່ງນີ້ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ ແລະສຽງເພງສັຣເສີນຂອງພວກເຮົາຈະເປັນສິ່ງຫອມແລະມ່ວນຕໍ່ຫູຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ເຮົາປະສົງເມດຕາ ແລະບໍ່ປະສົງເຄື່ອງບູຊາ” (ມັດທາຍ 9:13ຂ).

3. ຮັກທີ່ສະແດງອອກ: (ມັດທາຍ 25:31-46)

ກ່ອນໜ້າທີ່ພຣະເຢຊູຈະຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຕາຍ ແລະຖືກຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງສາມວັນ ແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງຄືນພຣະຊົນແລະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນນັ້ນ ພຣະອົງຊົງບອກໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງວ່າ

ພຣະອົງຈະເດັດກັບມາອີກໃນສະພາບຂອງຜູ້ພິພາກສາ, ພຣະອົງຈະຊົງຊອກຫາຜູ້ທີ່ມີຄວາມເຊື່ອແລະປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຍາກຈົນດັ່ງມັດທາຍໄດ້ບັນທຶກໄວ້ຢ່າງນີ້; “ເມື່ອບຸດມະນຸດຊົງພຣະຮັສມີສະເດັດມາພ້ອມດ້ວຍຝູງເທວະດາ ເມື່ອນັ້ນພຣະອົງຈະຊົງປະທັບພຣະທີ່ນັ່ງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງພຣະອົງ ບັນດາປະຊາຊາດຕ່າງໆຈະຊົງຖືກໂຮມກັນຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ແລ້ວພຣະອົງຈະຊົງແຍກເຂົາອອກຈາກກັນ ເໝືອນຜູ້ລ້ຽງສັດແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ້” (ຂໍ້ 31-32). ຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້ອາດເປັນຄໍາຕອບທີ່ສາວິກຖາມພຣະເຢຊູໃນມັດທາຍ 24:3, ອີງຕາມຄໍາບອກເລົ່າລ່ວງໜ້າຂອງສາວິກມັດທາຍແລ້ວເຮົາເຫັນວ່າ ການສະເດັດກັບຄືນມາສູ່ໂລກຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະເຢຊູຈະບໍ່ແມ່ນມາເກີດເປັນລູກຂອງຄົນຍາກຈົນຄືແຕ່ກ່ອນ ແຕ່ຈະມາພ້ອມກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງຄືຝູງເທວະດາ ແລະມານັ່ງບັນລັງເພື່ອພິພາກສາການກະທໍາຂອງແຕ່ລະຄົນໃນທຸກຊາດທຸກພາສາ ພຣະອົງຈະຊົງແຍກຝູງແກະອອກຈາກຝູງແບ້ນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ຈະຊົງແຍກຄົນດີມີສິນທັມອອກຈາກຄົນຊົ່ວຊ້າບາບໜາ ຫລືແຍກຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງແລະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງອອກຈາກກັນ ເພາະໃນເວລານີ້ທັງຄົນເຊື່ອແລະບໍ່ເຊື່ອ ຄົນບາບຫລືຄົນທີ່ໂຜດໃຫ້ພົ້ນແລ້ວຍັງປະປົນກັນຢູ່ຈະບໍ່ໄດ້ຖືກແຍກຈາກກັນຈົນເຖິງວັນນັ້ນ. ຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຊື່ວ່າ “ຝູງແກະ” ເພາະຕົວແກະບໍ່ໄດ້ເປັນອັນຕະລາຍແກ່ຜູ້ໃດ ແຖມຍັງເປັນສັດທີ່ບໍ່ດີ້ດ້ານແລະຟັງຄວາມເຈົ້າຂອງງ່າມັນ ຂົນຂອງມັນຍັງສາມາດເປັນເຄື່ອງກັນໜາວໃຫ້ຜູ້ຄົນໄດ້ອົບອຸ່ນອີກ, ສ່ວນຝູງແບ້ນັ້ນທຸກຢ່າງແມ່ນກົງກັນຂ້າມກັບຝູງແກະ.

ພຣະອົງຈະແຍກຝູງແກະໄວ້ເບື້ອງຂວາພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ພວກຝູງແບ້ນັ້ນຈະຊົງຈັດໄວ້ທີ່ເບື້ອງຊ້າຍ, ເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈງ່າຍໆວ່າເບື້ອງຂວາໄດ້ຮັບກຽດຫລືສໍາຄັນຫລາຍກວ່າເບື້ອງຊ້າຍ ແຕ່ໃນຕອນນີ້ຝູງແບ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍບໍ່ແມ່ນແຕ່ບໍ່ສໍາຄັນເທົ່ານັ້ນ ພວກມັນຍັງຈະຕ້ອງຖືກຖິ້ມລົງບິງໄຟນະຣົກອີກ. ພຣະເຢຊູຈະຊົງກ່າວກັບພວກທີ່ຢູ່ເບື້ອງຂວາຂອງພຣະອົງວ່າ “ພວກທ່ານທີ່ໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະບິດາຂອງເຮົາເອີຍຈົ່ງມາຮັບເອົາຣາຊອານາຈັກ ຊຶ່ງໄດ້ຈັດຕຽມໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມໂລກ” (ຂໍ້ 34). ແປວ່າຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈໃນພຣະບິດາວ່າ ພຣະອົງສິ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງລົງມາໂຜດ ແລ້ວພາກັນຮັບເອົາພຣະບຸດເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈາກບິງໄຟນະຣົກຈະຖືກເຊີນເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນສວັນທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງໄວ້ໃນສມັຍສ້າງໂລກພຸ້ນຝູງແກະ ຫລືຝູງຊົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະບຸດກໍຈະເຂົ້າໄປສເວີຍສຸກຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ຕໍ່ໄປພຣະເຢຊູຊົງກ່າວເຖິງເຫດຜົນທີ່ເຂົາໄດ້ເຂົ້າໄປໃນຣາຊອານາຈັກຂອງພຣະອົງ “ເພາະວ່າເມື່ອເຮົາຢາກເຂົ້າພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາກິນ ເຮົາທົ່ວນໍ້າພວກທ່ານກໍໃຫ້ເຮົາດື່ມ ເຮົາເປັນແຂກບ້ານພວກທ່ານກໍຕ້ອນຮັບເຮົາໄວ້ ເຮົາເບື້ອຍຕົວພວກທ່ານກໍເອົາເຄື່ອງມາໃຫ້ເຮົານຸ່ງຫົ່ມ ເຮົາເຈັບປ່ວຍພວກທ່ານກໍມາຢັ້ງມຢາມເຮົາ ເຮົາຢູ່ໃນຄຸກພວກທ່ານກໍມາຫາ” (ຂໍ້ 35-36). ເມື່ອມາເຖິງຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຄໍາຖືກຖຽງກັນໃນໂຮງຮຽນພຣະຄັມພິທີຖຽງກັນວ່າ “ເຊື່ອເທົ່ານັ້ນຈະພົ້ນ ກັບ ເຊື່ອແລະປະຕິບັດຈິ່ງຈະພົ້ນ” ຢາໂກໂບກ່າວວ່າ “ຄວາມເຊື່ອກໍຢ່າງດຽວກັນ ຖ້າບໍ່ມີການປະຕິບັດກໍຕາຍແລ້ວ” (ຢາໂກໂບ 2:17). “ຄວາມເຊື່ອບໍ່ມີການປະຕິບັດກໍໄຮ້ຜົນ” (ຢາໂກໂບ 2:20). ພຣະທັມເຮັບເຮີເວົ້າເຮືອງຄວາມເຊື່ອໂດຍສະເພາະອ້າງໃສ່ທ່ານອາເປັນມີຄວາມເຊື່ອຈິ່ງນໍາການຖວາຍອັນຖືກຕ້ອງ (ເຮັບເຮີ 11:4). ໃນຂໍ້ 6 ບອກອີກວ່າ “ແຕ່ຖ້າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອແລ້ວຈະເປັນທີ່ພໍພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້” (ເຮັບເຮີ 11:6). ຍັງມີຂໍ້ພຣະຄັມພິທີກຫລາຍບ່ອນທີ່ບໍ່ໄດ້ນໍາມາກ່າວໃນນີ້ ແຕ່ພໍຈະສລຸບຈາກຂໍ້ພຣະທັມຂ້າງເທິງດັ່ງນີ້; ຄວາມເຊື່ອຄ້າຍຄືສາຍສະນວນຈູດຣະເບີດໃຫ້ຣະ

ເບີດແຕກ ດັ່ງນັ້ນຫາກຜູ້ໃດມີຄວາມເຊື່ອຜູ້ນັ້ນຕ້ອງມີການປະຕິບັດນໍາ. ຄົນທີ່ປະຕິບັດໃນຂໍ້ 35-36 ນີ້ ແຫລະແມ່ນພຣະເຢຊູຈະເຊີນຮັບເອົາຣາຊອານາຈັກທີ່ສ້າງໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນເດີມມາແລ້ວ.

ຫລັງຈາກຝູງຄົນທີ່ເຊື່ອເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນສວັນແລ້ວ ພຣະເຢຊູຈະກ່າວກັບຜູ້ທີ່ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍວ່າ “ສູທັງໝາຍ ຜູ້ຖືກປ້ອຍເວນ, ຈົ່ງຖອຍໜີຈາກເຮົາເຂົ້າໄປໃນໄຟທີ່ໄໝ້ຢູ່ເປັນນິດ ຊຶ່ງຊົງຈັດຕຽມໄວ້ສໍາລັບພຍາມານກັບບໍລິວານຂອງມັນ” (ຂໍ້ 41). ເຫດການເຫລົ່ານີ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຄາວນັ້ນຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະເປັນການບອກເລົ່າຂອງພຣະເຢຊູເອງທີ່ໄດ້ເຕືອນສາວິກຂອງພຣະອົງທຸກຄົນໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າເພື່ອບັນດາສາວິກຈະໄດ້ບອກເຕືອນຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນໃຫ້ມີການປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂທີ່ພຣະອົງຊົງຊອກຫາໃນມັດທາຍ 25:35-36 ນັ້ນ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໂບດຂອງທ່ານແລະທ່ານໄດ້ປະຕິບັດຕາມມັດທາຍ 25 ບໍ່?
2. ອາໂມດບອກວ່າພຣະເຈົ້າຊົງກຽດຊັງການຖວາຍ, ການເທສນາ ຕລອດເຖິງການຮ້ອງເພງຂອງພວກເຂົາ ເປັນຫຍັງອາໂມດຈຶ່ງວ່າແນວນັ້ນ?
3. ໂບດຂອງທ່ານແລະຕົວທ່ານເອງຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຍືນຕໍ່ໜ້າພຣະເຢຊູໃນວັນນັ້ນແລ້ວບໍ່?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ຂ່າວປະເສີດສໍາລັບທຸກຄົນ

ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ມັດທາຍ 28:16-20; ກິຈການ 11:19-26; ພຣະນິມິດ 5:1-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: ມັດທາຍ 28:16-20; ກິຈການ 11:19-26; ພຣະນິມິດ 5:1-14

ຈຸດສໍາຄັນຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໃຫ້ເຮົາປະກາດແກ່ທຸກຄົນ

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເຮົາຈະປະກາດແກ່ທຸກຄົນແທ້ໆ ຫລືຈະເວົ້າກັນຊຶ່ງ?

ຈຸດສໍາຄັນຂອງບົດຮຽນ: ເພື່ອຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຮົາປະກາດແກ່ທຸກຄົນໂດຍບໍ່ເລືອກໜ້າ.

ຄໍານໍາ

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຄືນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງພວກສາວິກຂອງພຣະອົງໃຫ້ສ້າງສາວິກໃນທຸກຊາດທຸກພາສາເມື່ອຄົນເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນສາວິກ ເມື່ອເຂົາເປັນແລ້ວເຂົາກໍຈະສ້າງສາວິກຕ່າງກັນໄປຈົນສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ. Disciple ອອກມາຈາກຄໍາວ່າ Discipline (ຣະບຽບວິນັຍ) ໝາຍຄວາມວ່າສາວິກເປັນຜູ້ຢູ່ໃນຣະບຽບວິນັຍ ແລະຣະບຽບວິນັຍຂອງສາວິກຄື; 1. ຕິດຕາມ. 2. ຮຽນຮູ້. ແລະ 3. ຮັບໃຊ້ປະຕິບັດງານ.

1. ສັ່ງໃຫ້ປະກາດແກ່ທຸກຊາດ: (ມັດທາຍ 28:16-20)

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອແນ່ວ່າທຸກໆໂບດໄດ້ສອນມັດທາຍບົດ 28 ຫລາຍຄັ້ງມາແລ້ວ, ຍັງຈະສອນແລະເທສນາອີກຢູ່ເລື້ອຍໆເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ຍິນແລະປະຕິບັດຕາມ ພວກສາສນາສາດໃສ່ຊື່ມັດທາຍ 28 ວ່າ Great commission ແປວ່າພຣະມະຫາບັນຊາຫລືຄໍາສັ່ງສໍາຄັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຫລືມອບໜ້າທີ່ອັນໃຫຍ່ໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນໄດ້ເຮັດ. ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງຄືນມາຈາກຕາຍແລະພົບກັບພວກສາວິກທີ່ແຂວງຄາລີເລແລ້ວກໍຊົງເວົ້າກັບສາວິກວ່າ “ອໍານາດທັງໝົດໃນສວັນແລະໃນແຜ່ນດິນໂລກກໍດີ ຊົງມອບແກ່ເຮົາແລ້ວ” (ຂໍ້ 18). ການທີ່ພຣະເຢຊູເລີ້ມຕົ້ນບອກພວກສາວິກດັ່ງນີ້ກໍເພາະວ່າ 1. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ສາວິກເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງໄດ້ຮັບອໍານາດເຕັມທັງໃນສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຫລືເປັນໃຫຍ່ໃນສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ. 2. ພຣະອົງຊົງມີອໍານາດເໜືອຄວາມຕາຍຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜມີອໍານາດເຊັ່ນນີ້ແລະ 3. ເປັນຫລັກຄໍາປະກັນສາວິກວ່າເຂົາເປັນສາວິກຂອງຜູ້ມີອໍານາດສູງສຸດ, ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ຕາຍ.

“ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈົ່ງໄປ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ເຂົາບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ” (ຂໍ້ 19). ຄໍາວ່າ “ເຫດສັນນັ້ນ” ເປັນຄໍາເວົ້າເຊື່ອມໂຍງມາຈາກຂໍ້ 18 ທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ ດ້ວຍວ່າພຣະອົງມີອໍານາດແລະຈະມອບອໍານາດນັ້ນໃຫ້ສາວິກ ນໍານາດທີ່ພຣະເຢຊູກໍາລັງຈະມອບໃຫ້ສາວິກມີຢູ່ສາມປະການດ້ວຍກັນຄື; 1. ອໍານາດໃຫ້ທຸກຊາດເປັນລູກສິດ (ສ້າງສາວິກ). 2. ອໍານາດໃຫ້ພວກສາວິກບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມພຣະເຈົ້າສາມພຣະພາກ ແລະ 3.

ອໍານາດໃນການສິດສອນພຣະທັມ ໃນຂໍ້ 19 “ສັ່ງສອນເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາສາສະພັດຊຶ່ງເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແທລະ, ເຮົາຢູ່ກັບພວກທ່ານທັງຫລາຍທຸກໆວັນຈົນໝົດກັບ” (ຂໍ້ 20). ໃນນີ້ເຮົາຈະເຫັນພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງວ່າ ພຣະອົງຈະຊົງຢູ່ກັບສາວົກທຸກໆຄົນຈົນໝົດກັບ, ເປັນຄໍາທີ່ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນຂະນະທີ່ມອບສິດແລະອໍາໃຫ້ພວກສາວົກອອກໄປເຮັດໃຫ້ທຸກຊາດເປັນລູກສິດ, ໃຫ້ບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມພຣະເຈົ້າສາມພຣະພາກ ແລະສອນເຂົາໃຫ້ຮັກສາໆຣະພັດນັ້ນບໍ່ແມ່ນເຂົາຈະໄປຢ່າງໂດດດ່ຽວ ເພາະພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະຢູ່ກັບເຂົາ ແລະຈະຢູ່ກັບເຂົາຈົນໝົດກັບ ແປວ່າຈົນໂລກນີ້ສູນສິ້ນໄປ.

ຄໍາຖາມມີຢູ່ວ່າ ພຣະອົງຊົງສັ່ງແຕ່ພວກສາວົກເທົ່ານັ້ນບໍ່? ແຕ່ກ່ອນຈະຕອບຄໍາຖາມນີ້ເຮົາຄວນຈະຖາມອີກຄໍາຖາມນຶ່ງວ່າ ເຮົາເປັນຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູບໍ່? ຖ້າເຮົາຕອບວ່າເຊື່ອ ເຮົາກໍກາຍເປັນສາວົກຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ໃນຕອນເລີ້ມຕົ້ນເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ສາວົກແມ່ນ 1. ເປັນຜູ້ຕິດຕາມ. 2. ຜູ້ຮຽນຮູ້. 3. ຜູ້ຮັບໃຊ້ປະຕິບັດງານ ຫລືປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ສລຸບແລ້ວຄໍາສັ່ງແລະອໍານາດທີ່ເຄິ່ງມອບໃຫ້ພວກສາວົກແນວໃດ ຄໍາສັ່ງແລະອໍານາດກໍຈະມອບໃຫ້ເຮົາຄືກັນ, ເຮົາຈະຟັງຄວາມພຣະອົງອອກໄປປະກາດຫລືບໍ່ຂຶ້ນກັບເຮົາເປັນສາວົກແນວໃດນັ້ນເອງ.

2. ແບ່ງກັນອອກໄປປະກາດ: (ກິຈການ 11:19-26)

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູມອບສິດແລະອໍານາດໃຫ້ພວກສາວົກເພື່ອປະກາດໃນມັດທາຍ 28 ແລ້ວ ຕົກມາໃນພຣະທັມກິຈການພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບພວກສາວົກວ່າ “ທ່ານທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານຣິດເດດ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຈະສະເດັດມາເຖິງທ່ານ ແລະພວກທ່ານຈະເປັນພະຍານຝ່າຍເຮົາໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ, ຕລອດທົ່ວແຂວງຢູດາຍ, ກັບແຂວງຊາມາເຣັງ, ແລະຈົນເຖິງສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ” (ກິຈການ 1:8). ແລ້ວສາວົກຈຶ່ງແບ່ງກັນອອກໄປປະກາດຕາມຈຸດຕ່າງໆອ້ອມແອ້ມກຸງເຢຣູຊາເລັມ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະທັມກິຈການຈຶ່ງເປັນທີ່ມາຂອງການປະກາດຂອງພວກສາວົກ ທີ່ມີຊື່ວ່າ ກິຈການ ຂອງພວກສາວົກ.

ການປະກາດເລີ້ມແຮກຂອງພວກສາວົກໄດ້ເລີ້ມຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມຕາມຄໍາສັ່ງພຣະເຢຊູ ແລະກໍປະກາດອອກກວ້າງຂວາງອອກໄປເມື່ອຖືກການຂົ່ມເຫັງທີ່ກຸງຢາຣູຊາເລັມ ເຊັ່ນເຂົາຄວ່າງຫິນໃສ່ສະເຕຟາໂນຈົນເຖິງແກ່ຄວາມຍ້ອນການປະກາດຂອງລາວ (ກິຈການ 7:54-60). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພວກສາວົກຈຶ່ງພາກັນແຍກຍ້າຍກັນອອກໄປປະກາດໄກໄປອີກ (ກິຈການ 8:1ຂ).

“ຝ່າຍຄົນທັງຫລາຍທີ່ແຕກກະຈັດກະຈາຍໄປເພາະເຫັນສະເຊຟາໂນຖືກຂ້າຕາຍ ຈຶ່ງພາກັນໄປຍັງເມືອງຟອຍນິເກ, ເກາະກູບໂຣ ແລະເມືອງອັນຕີໂອເຊັງ ທີ່ນັ້ນເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່າວພຣະທັມແກ່ຜູ້ໃດນອກຈາກພວກຢົວຝ່າຍດຽວ” (ກິຈການ 11:19). ໃນທີ່ສຸດເມືອງອັນຕີໂອເຊັງກໍກາຍເປັນສູນກາງການປະກາດເຣື່ອງພຣະເຢຊູແຫ່ງແຮກ ແລະໃນເມືອງນີ້ເອງພວກທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊື່ໃຫມ່ວ່າ “ຄຣິສຕຽນ” “ໃນເມືອງອັນຕີໂອເຊັງນີ້ພວກລູກສິດໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າຄຣິສຕຽນເປັນເທື່ອທໍາອິດ” (ຂໍ້ 26ຂ). ການປະກາດຂອງພວກສາວົກທີ່ເມືອງອັນຕີໂອເຊັງບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ແຕ່ພວກຢົວເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າໃນເມືອງນີ້ມີພວກກຣີກອາສັຍຢູ່ເຂົາຈຶ່ງປະກາດແກ່ພວກກຣີກ ຈຶ່ງເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ຄົນຈໍານວນຫລາຍເຊື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ໃນພຣະທັມໂຣມກ່າວວ່າ “ຄວາມເຊື່ອເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະໄດ້ຍິນ” (ໂຣມ 10:17ກ). ຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຈຳກັດເຊື່ອຊາດຜິວພັນໃດໆ ພວກສາວິກເລີ້ມຕົ້ນປະກາດໃຫ້ແຕ່ພວກຍິວເພາະເຂົາຄິດວ່າຂ່າວປະເສີດແມ່ນສຳລັບຄົນຍິວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເມື່ອເຂົາປະກາດໃຫ້ຄົນກຣີກແລ້ວຄົນກຣີກກໍເຊື່ອຄືກັນ ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະພຣະທັມໂຣມຈຶ່ງເວົ້າວ່າ “ຄວາມເຊື່ອເກີດຂຶ້ນໄດ້ກໍເພາະໄດ້ຍິນ” ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາອາດມາໂບດເປັນເວລາເທິງນານແລ້ວ ແລະເຂົ້າໃຈວ່າຍາດຕິພົນ້ອງຂອງເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະເຢຊູ ແມ່ນແລ້ວພົນ້ອງເຮົາທັງຫລາຍຮູ້ວ່າເຮົາເຊື່ອພຣະເຢຊູ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າໃຫ້ຟັງຈັກເທື່ອ ຫລືວ່າເຮົາໄດ້ເວົ້າໃຫ້ຟັງແລ້ວເພິ່ນກະຍັງບໍ່ເຊື່ອ. ເຣື່ອງເຊື່ອບໍ່ເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາແມ່ນການເວົ້າແລະປະຕິບັດຕາມພຣະຄັມພີໃຫ້ເພິ່ນເຫັນຊີວິດເຮົາເທົ່ານັ້ນກໍພົດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາແລ້ວ ສິ່ງສຳຄັນແມ່ນເຮົາຕ້ອງເວົ້າດ້ວຍອ່ອນສຸພາບພໍເພິ່ນຈະຮັບຟັງໄດ້, ຢ່າເວົ້າໜັກຈົນເກີນໄປ ຈຶ່ງຄິດເສັຽວ່າຄັ້ງນຶ່ງເຮົາກໍເປັນຄືເພິ່ນນັ້ນແລ້ວ.

3. ຕ້ອງປະກາດແກ່ທຸກຄົນ: (ພຣະນິມິດ 5:1-10)

ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດປະທານໃຫ້ໂຢຣັນເຫັນການນະມັສການທີ່ຟ້າສວັນ ເພື່ອໃຫ້ໂຢຣັນບັນທຶກໄວ້ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະທັມນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າພຣະນິມິດ ຊຶ່ງເຮົາຈະສຶກສາກັນບາງຕອນສຳຄັນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້; ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ທ່ານອ່ານເລີ້ມຕົ້ນຈາກບົດ 4 ເປັນຕົ້ນມາ ເພາະວ່າບົດຮຽນວັນນີ້ຈະເວົ້າຈາກບົດ 5 ເປັນຕົ້ນໄປ. ໃນບົດ 5 ນີ້ໂຢຣັນບັນທຶກວ່າ ທ່ານໄດ້ເຫັນໜັງສືມ້ວນຂ້າງຮາຊບັນລັງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕາປະທັບໄວ້ທັງເຈັດດວງຊຶ່ງໜັງສືມ້ວນນີ້ໄດ້ບັນທຶກພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂຢຣັນຍັງບອກວ່າເພິ່ນໄດ້ຫັນເທວະດາປະກາດວ່າ “ຜູ້ໃດ ໜໍ່ເປັນຜູ້ສົມຄວນຈະແກະຕາປະທັບແລະມາຍມ້ວນໜັງສືນັ້ນອອກ ບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນສວັນ, ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ຫລື ໃຕ້ແຜ່ນດິນກໍດີ ທີ່ສາມາດມາຍມ້ວນໜັງສືນັ້ນອອກ ຫລືເບິ່ງໜັງສືນັ້ນໄດ້” (ຂໍ້ 2-3). ເມື່ອບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນສວັນ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດເທິງ ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດລຸ່ມແຜ່ນດິນໂລກພໍທີ່ຈະເປີດໜັງສືມ້ວນນັ້ນອອກອ່ານໄດ້ ໂຢຣັນຈຶ່ງຮ້ອງໄຫ້ລັງນ້ຳຕາດ້ວຍຄວາມເສັຍໃຈ ເພາະຄິດວ່າໝົດຫວັງເສັຽແລ້ວ.

“ແລ້ວມີຜູ້ນຶ່ງໃນພວກອາວຸໂສນັ້ນບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຢ່າຮ້ອງໄຫ້ ເບິ່ງແມ່, ສິ່ງແຫ່ງກະກູນຢູດາ, ໜໍ່ເຊື່ອຂອງດາວິດໄດ້ຊັຍຊະນະແລ້ວ ຈຶ່ງສາມາດແກະຕາເຈັດແລະມາຍໜັງສືມ້ວນນັ້ນອອກ” (ຂໍ້ 5). ຄຳວ່າສິ່ງແຫ່ງຢູດານັ້ນແມ່ນໝາຍເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊະນະຄວາມຕາຍແລ້ວ, ພຣະເຢຊູມີສາຍານາມວ່າສິ່ງແຫ່ງຢູດາຊຶ່ງແມ່ນເຊື່ອສາຍຂອງດາວິດ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນໂລກແບບສິ່ງ ແຕ່ໄດ້ສະເດັດມາໃນສະພາບຂອງລູກແກະທີ່ຈະຕ້ອງຖືກຂ້າຖວາຍບູຊາຈຶ່ງໄດ້ຊື່ວ່າ “ພຣະເມສານ້ອຍ” ແປວ່າລູກແກະທີ່ສະລະຊີວິດຕົນເອງ ເປັນຄຳໄຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນທັງປວງ. ຜູ້ອາວຸໂສນັ້ນກຳລັງບອກໂຢຣັນບໍ່ໃຫ້ຮ້ອງໄຫ້ເພາະວ່າສິ່ງແຫ່ງຢູດາ (ພຣະເຢຊູ)ຊັຍຊະນະແລ້ວ (ສຳເຣັດແລ້ວ) ພຣະອົງນັ້ນແຫລະຈະເປັນຜູ້ເປີດໜັງສືມ້ວນ (ເປີດເຜີງນ້ຳພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ). ໂຢຣັນຍັງເຫັນ ພຣະເມສານ້ອຍມີເຂົາເຈັດອັນ ໝາຍເຖິງອຳນາດອັນສົມບູນ ແລະຕາເຈັດໜ່ວຍ ໝາຍເຖິງຄວາມຮູ້ອັນຄົບຖ້ວນ ເພື່ອຈະປົກຄອງແລະເບິ່ງແຍງໂລກ “ພຣະເມສານ້ອຍມີເຂົາເຈັດອັນ ມີຕາເຈັດໜ່ວຍຊຶ່ງເປັນວິນຍານທັງເຈັດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊົງໃຊ້ອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ” (ຂໍ້ 6).

“ພຣະເມສານ້ອຍນັ້ນໄດ້ເຂົ້າມາຮັບໜັງສືມ້ວນນັ້ນຈາກພຣະທັດຂວາຂອງພຣະອົງ” (ຂໍ້ 7). ເມື່ອພຣະເມສາຮັບໜັງສືມ້ວນນັ້ນແລ້ວ ແປວ່າຮັບໜ້າທີ່ເປັນທາງການ, ພວກຜູ້ອາວຸໂສທັງຊາວສີ່ທ່ານກໍກຶມຂາບລົງນະມັສການພຣະເມສານ້ອຍ ແລະພວກນັກຮ້ອງນັກດົນຕີກໍພາກັນຮ້ອງເພງສັດເສີນພຣະອົງ “ເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບໜັງສືນັ້ນແລ້ວ ສັດທັງສີ່ກັບພວກອາວຸໂສຊາວສີ່ທ່ານນັ້ນ ກໍຂາບລົງຖວາຍບັງຄົມພຣະເມສານ້ອຍ” (ຂໍ້ 8). ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມອບໃຫ້ພຣະເຢຊູສະເດັດລົງມາໃນໂລກເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາແລ້ວ, ຈົນພຣະເຢຊູຄຣິດເອງຍອມວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອໄຖ່ໂທດຂອງຄົນທັງປວງ ແລະວັນຖ້ວນສາມພຣະອົງກໍຊົງຄົນພຣະຊົນ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງມອບອຳນາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ “ອຳນາດທັງໝົດໃນສວັນແລະໃນແຜ່ນດິນໂລກກໍດີ ຊົງມອບແກ່ເຮົາແລ້ວ“ເຫດສັນນັ້ນພວກທ່ານຈຶ່ງໄປຈົ່ງເຮັດໃຫ້ທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃ ຫ້ເຂົາບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ” (ຂໍ້ 18-19).

ຄໍາຖາມ:

1. ຄຳວ່າ Disciple (ສາວິກ) ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດແດ່?
2. ພຣະເຢຊູມອບອຳນາດອັນໃດໃຫ້ສາວິກ?
3. ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈຶ່ງມອບອຳນາດໃຫ້ສາວິກ?
4. ເລີ້ມຕົ້ນຂ່າວປະເສີດນັ້ນປະກາດແຕ່ພວກຍົວ ດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງອອກຈາກຍົວໄປຫາຄົນທົ່ວໂລກ?
5. ໂຢຮັນເຫັນໄດ້ເຫັນນິມິດໃນເຮືອງອັນໃດໃນສວັນ?

ດຣ. ຫຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌